

Yêu Chiều

Contents

Yêu Chiều	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	48
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	60
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74
22. Chương 22	80
23. Chương 23	83
24. Chương 24	88
25. Chương 25	93
26. Chương 26: Ngoại Truyện 1	100
27. Chương 27: Ngoại Truyện 2	104

Yêu Chiều

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ngọt sủng âm áp, trung khuyến công x tiểu bạch thụ, đam mỹ. Tổng tài đại nhân Lạc tiên sinh gặp đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-chieu>

1. Chương 1

Tiêu Hàm lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Thần Dật là khi cậu đang ở hội đấu giá nô lệ trong thành phố A xa hoa rộng lớn. Lúc này, các thiếu niên thiếu nữ cũng bị bán đấu giá như Tiêu Hàm tổng cộng có 15 người, ai cũng đều có tư sắc.

Tuy nói trong thời buổi hiện đại này, đấu giá nô lệ là phạm pháp, nhưng tham gia vào hội đấu giá lần này đều là những nhân vật VIP hoặc là những kẻ có tên tuổi trong xã hội thượng lưu, cảnh sát sẽ tự nhiên mở một con mắt nhắm một con.

Tiêu Hàm và những người khác đã được một phú thương chọn đi, Tiêu Hàm chỉ biết người chọn cậu là một người đàn ông cao lớn.

Phú thương mang Tiêu Hàm về nhà, phú thương sống trong một khu biệt thự nổi tiếng ở thành phố A, những người sống ở đây cũng đều rất nổi tiếng.

Nhà phú thương vừa lớn vừa xa hoa, có đến tận mười mấy người hầu. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tiêu Hàm nghĩ thầm: phú thương mua mình về làm chi? Chẳng lẽ mua về để làm cảnh? Trong nhà đã có nhiều người hầu đến thế mà... Quên đi, không nghĩ nữa, tâm tư của những người như phú thương nào có thể dễ dàng bị người ta đoán được.

Hãy thông cảm, Tiêu Hàm không hiểu chuyện, dù sao sinh vật bí ẩn nhất trên cuộc đời vẫn là con người, cậu không có tâm tư suy nghĩ mấy vấn đề này, hướng hồ Tiêu Hàm trước sau vẫn còn rất non nớt, đến đồng tính là cái gì cậu cũng không biết, quả thật không biết làm sao cậu có thể sinh tồn đến bây giờ.

Tiêu Hàm được người hầu dẫn đi tắm rửa rồi được đưa về phòng ông chủ. Lúc đó, phú thương đã ở sẵn trong phòng chờ cậu, phú thương phát tay với người hầu, người hầu hơi cúi đầu rồi lui ra ngoài.

“Anh là Lạc Thần Dật.”

Bên tai Tiêu Hàm vang lên một giọng nói từ tính, Tiêu Hàm ngơ ngác nhìn người trước mặt.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nghĩ rằng: thì ra anh ta là người mua, thiệt anh tuấn. Bởi vì một khi nô lệ bị mua đi, bất kể người mua là ai, nô lệ đều phải nghe theo mệnh lệnh của người đó.

Tiêu Hàm tuy không rõ người này mua mình về làm gì, nhưng hiện tại thấy đó là một người cực kỳ anh tuấn, trong lòng Tiêu Hàm thật ra có chút vui vẻ, ai cũng thích cái đẹp hết mà ♪(”) chứ ai đời đi thích sống chung với chí phèo hay một lão già bao giờ ~

Chờ Tiêu Hàm suy nghĩ lung tung xong, Lạc Thần Dật đã cởi hết quần áo của cậu lẫn của hắn, Tiêu Hàm không rõ nguyên nhân thắc mắc:

“Chủ nhân, sao lại cởi quần áo của em?”

Lạc Thần Dật nghe, cười đáp:

“Vì tụi mình sắp làm một chuyện rất vui vẻ, à mà đừng gọi anh là chủ nhân, hãy gọi là Dật.” Dứt lời, liền cúi người.

Tiêu Hàm chẳng hề biết hai người đàn ông cũng có thể xxoo, cậu càng không biết phương thức này sẽ cho cậu một khoái cảm mà trước đây cậu chưa bao giờ cảm nhận được.

Tuy thời điểm xâm nhập có chút đau đớn nhưng khoái cảm được truyền đến sau đó làm cho bao nhiêu phòng ngự của Tiêu Hàm đều tan rã. Cậu tựa như đang ở trên một chiếc thuyền nhỏ lắc lư lắc lư trên mặt sông.

Đáng thương cho Tiêu Hàm bị Lạc Thần Dật ép buộc quá đáng, cuối cùng vào một lần cao trào, thể lực không thể chống đỡ nổi ngất đi ~

....

Ánh sáng mặt trời hắt lên giường ngủ của Tiêu Hàm, tựa như vì cậu mà đan một lớp màn kim quang.

Lạc Thần Dật đi vào thì thấy cảnh tượng như vậy, hần nhẹ nhàng đi đến bên giường, ngồi xuống, khẽ vuốt khuôn mặt Tiêu Hàm, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Lạc Thần Dật nhìn báo cáo trợ lý vừa đưa vào lúc sáng, cảm thấy tâm đều đau, Hàm Hàm của hần đã chịu khổ nhiều đến thế.

5 tuổi trở thành trẻ mồ côi, không được cô nhi viện nhận nuôi đàn phải tự mình kiếm ăn từ nhỏ, không được đi học dù chỉ một lần. Giá mà hần có thể gặp Hàm Hàm sớm một chút, vậy Hàm Hàm của hần sẽ không chịu khổ nhiều như thế, hần muốn nuôi Hàm Hàm trở thành một đứa bé trắng trẻo mập mạp và sẽ không để cậu chịu khổ như thế nữa.

Đúng vậy, Lạc đại tổng tài của chúng ta đối với Tiêu Hàm là vừa gặp đã yêu.

Từ sau khi xác định tính hướng của mình, hần chưa bao giờ động tâm. Nào ngờ vào lúc đi Mị Hoắc uống rượu, ở hội đấu giá thấy được bảo bối của mình, là bảo bối mà hần muốn cưng chiều hết mực, khi hần nhìn thấy Tiêu Hàm, trong nháy mắt, giọng nói trong lòng nói với hần, nhất định phải mua được Tiêu Hàm, Tiêu Hàm phải là của hần!

Lạc Thần Dật thu hồi suy nghĩ, xem thì giờ, hần nên gọi Hàm Hàm rời giường, nhưng hôm qua Hàm Hàm đã mệt muốn chết rồi, cho nên bây giờ Tiêu Hàm vẫn đang ngủ say như chết.

Tiêu Hàm thức dậy trong nụ hôn chào buổi sáng của Lạc Thần Dật, nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, Tiêu Hàm nhớ đến chuyện tối hôm qua, đỏ mặt, “Chủ.... Chủ nhân...” Mắt Tiêu Hàm nhìn loạn nơi khác, không dám nhìn Lạc Thần Dật.

Lạc Thần Dật nghe xưng hô của cậu, mày hơi hơi nhú, “Không phải anh đã nói không cần kêu chủ nhân rồi sao, Dật là được. Nào, đứng dậy đi ăn sáng. Em không thể ăn những thứ có mỡ nên anh đã cố tình nói thím Trương nấu cháo. Mau ăn đi, đêm qua em mệt, ngủ lâu như vậy chắc hẳn phải đói bụng lắm.”

Tiêu Hàm nhìn động tác của hắn, bất an lên tiếng: “Chủ nhân, ngài đừng như vậy, em nhận không nổi.”

Lạc Thần Dật nghe, không chút hờn giận, “Gọi Dật.”

Tiêu Hàm nhìn sắc mặt hắn, lập tức sửa miệng:

“Dật...”

“Vậy là được rồi, ngoan, ăn cháo, mở miệng nào, a ~” Nói xong cầm muỗng múc cháo dứt cho Tiêu Hàm, trong mắt là một mảnh cưng chiều.

Tiêu Hàm thấy sự cưng chiều trong mắt Lạc Thần Dật, áp chế bất an trong lòng. Theo cậu biết, chưa từng có chủ nhân nào đối xử nô lệ tốt như vậy.

Cậu không biết trong đầu Lạc Thần Dật đang suy nghĩ cái gì, cậu chỉ có thể nghe lời, ngoan ngoan để Lạc Thần Dật dứt cháo.

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm ngoan ngoãn, sự cưng chiều trong mắt như sắp tràn ra ngoài, thần sắc càng thêm ôn nhu.

Tiêu Hàm thật sự đói bụng, chén cháo rất nhanh đã thấy đáy. Lạc Thần Dật cho cậu ăn cháo xong, cẩn thận đưa một ly nước,

“Uống nước đi, ăn no không?”

Tiêu Hàm ngoan ngoãn đáp: “Dạ, chủ nhân...”

“Hửm?!”

Nhận ra Lạc Thần Dật hờn giận, Tiêu Hàm lập tức sửa lời: “Dật... em no rồi.”

Lạc Thần Dật nghe, gọi người hầu cắt chén cháo, rồi nghiêm mặt nói với Tiêu Hàm:

“Anh là Lạc Thần Dật, năm nay 25 tuổi, là tổng tài tập đoàn Lạc thị, ba mẹ khỏe mạnh, hiện giờ đang du lịch vòng quanh thế giới, anh còn có một em trai. Ba mẹ đều biết tính hướng của anh. Hơn nữa, quá khứ của em anh đã biết hết, anh sẽ chăm sóc tốt cho em, sẽ không để em chịu khổ. Hơn thế nữa, anh yêu em. Anh biết em có thể sẽ khó tin nhưng anh sẽ dùng thời gian và hành động để chứng minh, anh cũng sẽ khiến cho em yêu anh. Hàm Hàm, em có bằng lòng anh cơ hội này không?”

Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói, hơi hơi đỏ hốc mắt, nói tâm không động là giả. Nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ chưa hề có ai tốt với cậu, hiện giờ đã có một người, cậu làm sao có thể cự tuyệt.

Cậu chỉ là một nô lệ được Lạc Thần Dật mua, Lạc Thần Dật không chỉ không đánh chửi cậu, tốt với cậu như vậy mà còn cho cậu quyền lựa chọn, không cần làm loại nô lệ nói gì nghe nấy.

Cậu thật sự động tâm.

Tiêu Hàm trịnh trọng gật đầu, “Dạ, em nguyện ý!”

Lạc Thần Dật nghe cậu trả lời, không khỏi cười ha hả, Hàm Hàm của hắn bằng lòng rồi, hắn cực kỳ vui vẻ. Hắn không muốn dùng quyền lợi bắt Hàm Hàm gật đầu, hắn muốn Hàm Hàm cam tâm tình nguyện.

Hắn sẽ cho Hàm Hàm những thứ tốt nhất, cưng chiều Hàm Hàm đến nỗi không thể rời bỏ hắn, bọn hắn nhất định sẽ hạnh phúc.

Lạc Thần Dật kiểm chế không hôn môi Tiêu Hàm. Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng cậu cảm nhận được tình yêu thật sự của Lạc Thần Dật, cậu chủ động hôn Lạc Thần Dật, liệu cậu có được hạnh phúc chăng?

Cậu bằng lòng cho Lạc Thần Dật một cơ hội, cũng như cho bản thân cơ hội, một cơ hội được hạnh phúc.

Lạc Thần Dật hôn lên mắt cậu, dừng một chút, hắn lập tức hồi phục tinh thần cho Tiêu Hàm một nụ hôn lưỡi cực kỳ nồng nhiệt tiêu chuẩn. Tiêu Hàm vừa ngượng ngùng vừa vụng về đáp lại Lạc Thần Dật.

Ngay khi Tiêu Hàm chủ động hôn hắn, Lạc Thần Dật cảm thấy rất hạnh phúc, hiện tại Tiêu Hàm còn đáp lại hắn, hắn cảm thấy mình hạnh phúc sắp chết.

Hàm Hàm, Hàm Hàm, Hàm Hàm của hắn.

2. Chương 2

“Ngô... Dật... Buông... Buông em ra...”

Tiêu Hàm có chút thở không nổi, cậu đánh vào ngực Lạc Thần Dật, hy vọng Lạc Thần Dật có thể buông tha cho miệng cậu để cậu có thể hô hấp. Lạc Thần Dật cảm nhận được Tiêu Hàm giãy dụa, có hơi buồn cười kết thúc nụ hôn sâu này.

“Hàm Hàm ngốc, lần sau hôn môi nhớ dùng mũi để thở nhen ~” Nói xong, Lạc Thần Dật nhẹ nhàng niết niết đôi môi hơi sưng đỏ của Tiêu Hàm, Hàm Hàm của hắn thật đáng yêu.

Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói, ngượng ngùng gật đầu, lí nhí đáp: “Ừm, em đã biết.”

Lạc Thần Dật nhìn bộ dạng đáng yêu của người yêu, thiếu chút nữa không nhận được khơi dậy sự thú tính, haizz, phải nhận xuống, không thể làm Hàm Hàm sợ, hôm qua Hàm Hàm đã rất mệt, nhất định hắn phải nhận xuống.

Thế là Lạc Thần Dật lấy cớ, trên danh nghĩa muốn đi toilet nhưng thực chất vào đó là để giải quyết vấn đề sinh lý của mình ~

Phòng ngủ là nơi có được ánh sáng tốt nhất, giường ngủ lại nằm gần cửa sổ, từ trên giường có thể chiêm ngưỡng được sắc đẹp của vườn hoa, cho nên trong lúc chờ đợi Lạc Thần Dật, Tiêu Hàm tranh thủ ngắm nhìn vườn hoa một chút.

Lạc Thần Dật đi đến bên giường, ngồi xuống: “Hàm Hàm, cảnh sắc vườn hoa thế nào?”

Tiêu Hàm dời tầm mắt ra khỏi hoa viên, nhìn Lạc Thần Dật đáp, “Cũng không tệ. Cảnh đẹp nên nhìn cũng thấy vui.”

“Ha ha, nếu Hàm Hàm thích xem, chờ em khoẻ lại, tụi mình sẽ đi thăm thú nhiều cảnh đẹp hơn nữa.” Lạc Thần Dật nói.

“À, đúng rồi, Hàm Hàm, em có muốn đến trường không?”

“A.... Muốn!” Tiêu Hàm vội đáp, không ngờ lại có thể.

Trước kia cậu vốn có thể đến trường, nhưng chủ quán Mị Hoắc lại đưa ra điều kiện: tuy bản thân làm nô lệ sẽ không còn tự do nhưng vấn đề ẩm no có thể được giải quyết, ít nhất sẽ không còn vì sinh tồn mà phiền não nữa. Chính điều kiện này đã khiến Tiêu Hàm trở thành một nô lệ trong hội đấu giá.

Đừng tưởng rằng giá trị con người của Tiêu Hàm rất rẻ mắc. Nếu đổi lại là bạn lúc đó không thể sinh tồn,

ăn không no mặc không đủ ấm, lúc mắc bệnh cũng chả có tiền chạy chữa, rồi có người đến trước mặt bạn bảo bạn không cần phiền não nữa, chỉ là cuộc sống mất đi tự do, cho dù có lẽ bạn sẽ bị người mua tra tấn đến chết, có thể vào thời điểm ấy, bạn sẽ không nghe theo, nhưng Tiêu Hàm đã động tâm, chẳng qua chỉ mất đi tự do, chẳng qua chỉ là bán mình làm nô lệ, để có thể sinh tồn thì đây tính có là gì.

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm ngẩn người, Hàm Hàm của hắn lại nghĩ đến chuyện quá khứ, hắn tiến lên ôm Hàm Hàm, hôn trán Tiêu Hàm,

“Bây giờ đã ổn rồi, Hàm Hàm, đừng nghĩ nữa. Đã trôi qua, sau này tụi mình sẽ sống rất vui vẻ hạnh phúc, cùng nhau.”

“Ừm! Không nghĩ nữa, tụi mình nhất định sẽ hạnh phúc!” Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói, thu hồi suy nghĩ, nhắm mắt. Đúng, đã trôi qua, hiện tại có một người bằng lòng yêu cậu thương cậu, cứ để quá khứ trôi qua đi.

Lạc Thần Dật nhìn thần sắc Tiêu Hàm, Hàm Hàm của hắn đã quyết định buông ra rồi, hắn cho Hàm Hàm của hắn một tương lai hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi khi nhớ lại sẽ rất vui vẻ.

“Hàm Hàm, em muốn gia sư đến nhà hay là muốn anh dạy cho em? Chờ em học ổn rồi thì đến trường học được không?”

“Ngài mời cho em một gia sư là được rồi. Ngài là tổng tài, nhất định hằng ngày có rất nhiều chuyện cần giải quyết. Ngài không cần phải dạy em, về nhà hắn nên nghỉ ngơi mới đúng.” Tiêu Hàm đáp.

“He he, nhưng anh rất muốn đích thân dạy học cho Hàm Hàm, cơ mà vì Hàm Hàm là người rất đáng được săn sóc, anh sẽ làm theo lời Hàm Hàm, lát nữa anh sẽ đi mời gia sư cho em.”

“Dạ, em sẽ ráng học tập, chờ em học xong, là em có thể chia sẻ giúp ngài ít việc vặt rồi.” Tiêu Hàm nói với Lạc Thần Dật như thế.

Lạc Thần Dật càng coi Tiêu Hàm như bảo bối, là người đáng được săn sóc, không thể không nói mất hắn thật tốt, hắn có thể tưởng tượng cuộc sống về sau tốt đẹp đến cỡ nào.

“Tan cuộc ôm, tim đập hỗn loạn...” Giai điệu dễ nghe vang lên, Lạc Thần Dật cảm lấy di động thì thấy là bạn bè của hắn, Lâm Ngọc, “A lô, có việc gì không A Ngọc?”

Lâm Ngọc đầu bên kia điện thoại trả lời: “Cũng không hắn có việc. Nghe nói mày mua một nô lệ về nhà, không giống style mày nha, chả phải mày không bao giờ dẫn bạn giường hay tình nhân linh tinh gì đó về nhà sao? Lần này là thật lòng?”

“Đúng vậy, lần này là thật lòng.”

Lâm Ngọc nghe Lạc Thần Dật trả lời, sững sốt, “A Dật à, nhưng đó là nô lệ, không suy nghĩ kĩ càng ư?”

Lạc Thần Dật cho Lâm Ngọc một câu trả lời khẳng định, “Tao đời này chỉ có em ấy, tao nghĩ anh em tao không có lý do nào mà không chúc phúc cho tao đi?”

“Tao đương nhiên hy vọng mày hạnh phúc, đúng rồi, chị dâu gọi là gì? Là người thế nào?”

Lạc Thần Dật thấy Lâm Ngọc gọi Tiêu Hàm là chị dâu, “Em ấy là Tiêu Hàm, là một người rất tốt. Bữa nào mày với A Huy đến nhà tao đi, tao muốn chính thức giới thiệu Hàm Hàm cho tụi mày.”

Lạc Thần Dật cúp điện thoại, thấy Tiêu Hàm nhàm chán, thầm tự trách mình không xuy xét chu đáo, “Hàm Hàm, chờ em nghỉ ngơi thật tốt, anh và em đến trung tâm thương mại, mua di động cho em, tiện thể mua vài bộ quần áo. Đúng rồi, qua vài ngày nữa anh sẽ giới thiệu em đến bạn thân của anh, được không?”

“A? Được, Dật, bạn bè của ngài có chấp nhận em không?” Tiêu Hàm có hơi bất an, cậu sợ bạn bè của Dật không chấp nhận cậu, cậu thật sự muốn ở bên Dật.

Sâu thẳm là cô độc, sâu trong nội tâm luôn mơ ước sẽ có người bao dung mình. Nếu bạn của Dật không thể chấp nhận, cậu cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cậu biết Dật sẽ không vì cái nhìn của người khác mà buông tay, cậu có thể khẳng định, không phải cậu tự kỷ, Lạc Thần Dật rất cưng chiều cậu, càng có thể khẳng định, trong lòng càng thêm an tâm.

Cứ cho bạn của Dật không chấp nhận cậu, cậu sẽ cố gắng khiến cho họ chấp nhận mình.

Lạc Thần Dật nhìn vẻ mặt bất an của Tiêu Hàm, Hàm Hàm của hắn lại nghĩ sai cái gì rồi, hắn thân thiết vuốt cái mũi nhỏ, “Đứa gốc Hàm Hàm, A Ngọc và A Huy đều đã chấp nhận em, chúng nó còn gọi em là chị dâu đó. Đừng lo lắng, Hàm Hàm của anh tốt như vậy, chúng nó không thể không chấp nhận em.”

Nghe Lạc Thần Dật trả lời, Tiêu Hàm an tâm, “Vậy tốt quá, em còn tưởng bạn của Dật không chấp nhận em. Em sẽ chuẩn bị thật tốt, Dật, về sau em sẽ cố gắng sánh vai với ngài.”

“Được được được, anh chờ, Tiêu Hàm của anh.” Lạc Thần Dật biết Hàm Hàm của hắn đã hoàn toàn chấp nhận hắn, nhìn đi, Hàm Hàm để ý cái nhìn của bạn hắn như vậy, chẳng phải là để ý hắn ư.

3. Chương 3

Thực ra Lạc Thần Dật không nói cho Tiêu Hàm biết, cho dù Lâm Ngọc và Trình Huy không tiếp nhận thì hắn vẫn có cách làm cho họ tiếp nhận cậu.

Chẳng cần biết có tiếp nhận hay không, hấn cũng sẽ không buông tay Tiêu Hàm, hấn không sợ không được anh em chúc phúc. Mà thôi, may là bọn họ cam tâm tình nguyện, tiếp nhận Tiêu Hàm, bằng không, hừ hừ...

Cứ như thế, Lâm Ngọc và Trình Huy dù không biết gì nhưng vẫn tránh được một trận đòn

Hừm? Mấy người không thấy Trình Huy nhận Tiêu Hàm là “chị dâu” của hấn à. Chắc mấy người chưa biết, Trình Huy thích Lâm Ngọc, người có mắt nhìn đều biết hết, Lâm Ngọc đã nhận rồi, chẳng lẽ Trình Huy còn không chịu nhận sao ~. Phu xướng phu tùy mà ~ thế nhưng Lâm Ngọc lại là một đứa ngốc, Trình Huy biểu hiện rõ ràng như vậy, y còn tưởng rằng đó là tình huynh đệ, xem ra Trình Huy còn phải đi một con đường khá dài.

Lạc Thần Dật trong lòng nghĩ, kệ đi, Hàm Hàm của hấn bằng lòng ở bên hấn, chuyện tình cảm của người khác hấn không rảnh nhúng tay, Lâm Ngọc có chấp nhận hay không cũng chẳng phải chuyện của hấn, nhưng trong nội tâm, hấn vẫn mong anh em mình có thể được hạnh phúc.

Quên đi, không nghĩ nữa, trước mắt vẫn là cùng Hàm Hàm bồi dưỡng tình cảm ~ “Hàm Hàm, em đỡ chưa? Thắt lưng còn đau không?”

“Đỡ hơn rồi, nhưng thắt lưng còn mỗi một chút.” Tiêu Hàm nhu thuận đáp.

“Vậy mình ra ngoài đi dạo nhé?”

“Dạ, ra ngoài một chút cũng tốt.” Thế là cuộc hành trình của chồng chồng nhà Lạc đã được vui vẻ quyết định như thế.

Lạc Thần Dật chờ Tiêu Hàm mặc quần áo, còn hấn thì mang giày cho Tiêu Hàm, sau đó bắt đầu xuất phát.

Lạc Thần Dật đi vào ga-ta, chọn một chiếc Audi không thể nào đẹp mắt hơn. Hấn mở cửa, làm động tác mời Tiêu Hàm vào trong, sau đó hấn cũng ngồi vào, giúp Tiêu Hàm cài dây an toàn, sau đó xuất phát.

Cũng may hiện tại không phải giờ cao điểm cho nên xe cũng không nhiều lắm. Bọn Lạc Thần Dật chỉ tốn 40 phút là có thể đạt được mục đích: quảng trường trung tâm, nơi phồn hoa nhất tại thành phố này.

Lạc Thần Dật sau khi dừng xe ở bãi đậu xe của bách hoá, nắm tay Tiêu Hàm: “Hàm Hàm, đi thôi. Chúng ta cùng đi mua sắm.”

“Dạ.” Tiêu Hàm đáp.

“Ừ, trước hết anh sẽ mua cho Hàm Hàm một cái điện thoại di động, nếu không khi đi làm, nhớ Hàm Hàm nhưng không thể nhìn thấy người. Đúng rồi, Hàm Hàm, khi về nhà, anh sẽ chỉ em cách dùng máy tính.”

“Được.” Tiêu Hàm ngoan ngoãn đáp, cậu biết Lạc Thần Dật là muốn tốt cho cậu.

Cứ như vậy, Lạc Thần Dật nắm tay Hàm Hàm của hắn đi vào trung tâm thương mại.

Lạc Thần Dật trước dẫn Tiêu Hàm lên tầng 4 chuyên kinh doanh sản phẩm điện tử, bọn họ đi vào quầy bán Iphone, Lạc Thần Dật gọi người bán hàng đến:

“Gói chiếc Iphone 5s màu trắng này lại cho tôi.”

“Vâng, ngài hãy chờ một chút.”

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật cứ thế mà sảng khoái bỏ ra 5000 tệ mua di động, “Dật, đừng mua, mua cho em cái nào cỡ mấy trăm tệ là được rồi, cái này rất quý, không cần đâu mà.”

“Không quý, mua cho Hàm Hàm rất đáng, nếu không phải chẳng còn thời gian anh còn định gọi vài người giúp em tư vấn nữa kia. Không sao đâu, Hàm Hàm, đây là tâm ý của anh dành cho em, đừng từ chối anh mà. Hơn nữa, quý thì có quý nhưng là đồ tốt, lỡ mua mấy thứ rẻ tiền, khi hư chẳng phải mình phải đi mua cái mới sao? Thành ra ldi động này tính ra cũng không quý lắm đâu.” Lạc Thần Dật dứt lời, biểu tình đáng thương hề hề nhìn Tiêu Hàm.

“Nhưng... vẫn rất quý, không cần mà.” Tiêu Hàm còn một chút do dự.

“Hàm Hàm...” Lạc Thần Dật nghe Tiêu Hàm không cần, biểu hiện càng thêm đáng thương.

“Vây.... được rồi.” Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật đáng thương hề hề, do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

“Anh biết Hàm Hàm ngoan nhất.” Lạc Thần Dật vừa nghe Tiêu Hàm chịu đáp ứng là lập tức thay đổi biểu tình.

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật và bật cười, Dật đối với cậu thật tốt.

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm sau khi mua xong di động thì hướng đến lầu 6 bán trang phục của nam.

Nhân viên cửa hàng A vừa thấy Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm bước vào tiệm, thân là hủ nữ, dựa vào trực giác, hai người bọn họ nhất định có gian tình, công thụ khí tràng rất rõ ràng, cô nàng tiến lên phía trước, “Chào mừng quý khách, xin hỏi hai vị cần mua gì? Hôm nay tiệm chúng tôi mới vừa nhập một số hàng mới~”

Lạc Thần Dật dắt Tiêu Hàm đến khu áo sơ mi, nói với nhân viên bán hàng A, “Lấy cho tôi bộ này.”

“Dạ được. Của ngài đây. Phòng thử đồ ở ngay bên cạnh. Xin mời theo tôi.” Nhân viên cửa hàng A đáp.

Lạc Thần Dật nhẹ giọng nói với Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, em thử cái áo sơ mi này đi ~”

Tiêu Hàm nghe lời cầm lấy áo sơ mi đi vào phòng thử đồ. Một lát sau, Tiêu Hàm từ trong phòng đi ra, ngượng ngùng hỏi: “Dật... Nhìn được không?”

“Nhìn được lắm, Hàm Hàm của anh mặc cái gì nhìn cũng được hết.” Lạc Thần Dật mỉm cười nói với Tiêu Hàm.

Nghe Lạc Thần Dật nói, Tiêu Hàm đối với Lạc Thần Dật mỉm cười ngọt ngào.

“Được lắm, gói cái này lại đi.” Lạc Thần Dật nói với nhân viên cửa hàng A.

“Vâng thưa quý khách.” Nhân viên cửa hàng A đáp.

Sau đó, chỉ cần thấy bộ nào mà hần nghĩ Tiêu Hàm mặc vào sẽ đẹp Lạc Thần Dật đều mua hết, Tiêu Hàm thấy hần mua nhiều quần áo quá, cậu bèn từ chối, nhưng Lạc Thần Dật lại trưng ra khuôn mặt đáng thương hề hề, ngữ điệu càng thêm thương tâm, “Hàm Hàm, anh muốn tốt cho Hàm Hàm, thế mà Hàm Hàm không chịu nhận...” Bởi vậy, Tiêu Hàm không còn cách nào khác, chỉ có thể theo Lạc Thần Dật.

Mua xong quần áo, Lạc Thần Dật cùng Tiêu Hàm lại đi đến quầy bán đồ lót nam mua vài cái quần lót.

“Hàm Hàm, sau khi mua sắm xong rồi, tụi mình đi ăn cơm, sau đó thì đến công viên giải trí nhé?” Lạc đại tổng tài còn lâu mới bật mí vì đó là nơi thích hợp nhất cho việc ước hẹn tình cảm

“Được được, em rất muốn chơi, Dật, mau đi ăn đi, còn không hay là đến công viên trước đi, em không sợ đói.” Tiêu Hàm nghĩ đến có thể đến công viên giải trí chơi trò chơi, rất cao hứng, cậu thấy khi chơi ai ai cũng vui vẻ, khi đó, cậu thấy có thể vào công viên giải trí chơi đùa là chuyện hạnh phúc nhất, đương nhiên bây giờ ở cùng Dật mới là chuyện hạnh phúc nhất, nhưng công viên giải trí vẫn làm người hào hứng, đặc biệt khi có người mình thích ở bên cạnh, ở nơi nào cũng có thể hạnh phúc.

Đúng vậy, Lạc Thần Dật thích cậu, cậu cũng thích Lạc Thần Dật, hai người thích nhau, cảm giác này thật tốt, Tiêu Hàm cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm vội vàng, không khỏi bật cười: “Hàm Hàm, không cần gấp. Công viên giải trí không có chân, nó sẽ không chạy mất. Nếu em muốn, anh có thể cùng em đến đó mỗi ngày. Hơn nữa, nếu để Hàm Hàm đói bụng, anh sẽ đau lòng.”

“Ừm, vậy mình đi ăn trước đi.” Tiêu Hàm biết mình có hơi nóng nảy, không khỏi đỏ mặt.

Thấy Tiêu Hàm xấu hổ đến mặt đỏ, Lạc Thần Dật dùng tay捏捏 mũi Tiêu Hàm, “Đi thôi, Hàm Hàm đáng yêu của anh.”

Lạc Thần Dật dắt tay Tiêu Hàm đi đến nhà hàng.

4. Chương 4

Sau khi lên đến lầu ba, Lạc Thần Dật kéo ghế, cầm tay Tiêu Hàm ấn cậu ngồi xuống, cầm lấy thực đơn, cúi người hỏi: “Hàm Hàm, em xem đi, em muốn ăn gì?”

Tiêu Hàm nhìn thực đơn, mỉm cười với Lạc Thần Dật: “Dật quyết định đi.”

“Cũng được.” Lạc Thần Dật gọi một người phục vụ luôn đứng chờ trong im lặng, “Bưng lên mấy món chủ đạo của nhà hàng, nhớ là phải làm thanh đậm hơn một chút. Nhiều đó trước đi, phải nhanh.”

“Dạ được, xin quý vị hãy chờ một chút.” Nhân viên phục vụ nhớ rõ món ăn rồi rời đi.

“Hàm Hàm.” Lạc Thần Dật cầm một ly nước đầy đưa cho Tiêu Hàm, “Hàm Hàm đã dạo phố rất mệt rồi, uống nước trước, lát nữa sẽ có đồ ăn ngay.”

Tiêu Hàm ngoan ngoãn nhận ly nước, uống một ngụm nhỏ, “Em không đói lắm đâu, Dật uống nước đi, ngài cũng mệt mà.” Tiêu Hàm đặt ly nước của mình xuống, chuẩn bị rót nước cho Lạc Thần Dật.

“Hàm Hàm, đừng rót, hãy dứt anh đi.” Lạc Thần Dật có chút cười xấu xa nhìn Tiêu Hàm.

“À, được.” Tiêu Hàm cầm lấy ly nước đi đến bên cạnh Lạc Thần Dật, “Dật, uống nhanh đi.”

“Hàm Hàm, dứt ở đây là dứt bằng miệng, chứ không phải bằng tay nha.” Lạc Thần Dật nhẹ nhàng vỗ về môi Tiêu Hàm, nói.

Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói, mặt liền đỏ tận mang tai, cậu khẽ cắn môi dưới, “Dật...”

“Hàm Hàm không cần ngại. Bộ dáng đỏ mặt của em thật đáng yêu, đáng yêu đến nỗi anh muốn cắn em một ngụm ăn luôn. Hàm Hàm sao lại đáng yêu thế chứ ~ Hàm Hàm không cần dứt cho anh, để anh dứt cho em~” Dứt lời, Lạc Thần Dật uống một ngụm nước, ôm Tiêu Hàm lên đùi, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của người ấy.

“Ngô...” Ngơ ngác nhìn mình bị hôn, Dật lại thừa dịp hôn trộm cậu nữa rồi.

“Cùng à, lúc hôn nhớ phải nhắm mắt.” Lời nói từ tính của Lạc Thần Dật vang lên bên tai, Tiêu Hàm nhắm mắt lại, tay nhẹ nhàng quàng qua cổ Lạc Thần Dật.

Nụ hôn này rất sâu. Đầu lưỡi của hắn trực tiếp tại miệng Tiêu Hàm công thành chiếm đất, truy đuổi cái lưỡi đình hương. Tiêu Hàm ngượng ngùng vươn lưỡi đáp lại Lạc Thần Dật. Lạc Thần Dật cảm giác được Tiêu Hàm đáp lại, ôm sát thắt lưng Tiêu Hàm, song lưỡi giao triền.

“Ngô... Dật... Mau buông ra...” Tiêu Hàm què mùa lên tiếng, phá huỷ hết không khí ái muội trên phòng

Lạc Thần Dật không buông cánh môi đỏ mọng mê người, “Nếu không phải ở đây không thích hợp, anh thật sự muốn ăn em vào bụng.”

Lạc Thần Dật cười, nói với Tiêu Hàm.

“Dật...” Nghe Lạc Thần Dật nói thế, cậu cũng không biết nên nói gì cho phải, Dật thiệt tình, hể một chút là khiến người ta phải ngượng ngùng.

“Thôi được rồi, không chọc em nữa. Anh không muốn bỏ đói Hàm Hàm đâu.” Lạc Thần Dật bấm nút gọi trên bàn, thúc giục phục vụ bưng món.

Một lát sau, “Thưa quý khách, đồ ngài gọi đã xong rồi, chúng tôi xin bưng lên ạ.”

“Được, vào đi.” Lạc Thần Dật nói.

Một đám nhân viên phục vụ đi vào phòng bao, trên tay là những món ăn thơm phức khiến người ta vừa nhìn thấy là muốn ăn ngay lập tức, chờ nhân viên đặt đồ xuống xong, Lạc Thần Dật bảo những người đó đi xuống.

“Quý vị cứ thông thả dùng món, có việc gì ngài chỉ cần gọi một tiếng, sẽ có nhân viên phục vụ giúp ngài giải quyết.” Nhân viên phục vụ A nói xong thì lui ra ngoài, thuận tay đóng luôn cửa phòng bao.

“Hàm Hàm, mau ăn đi, đồ ăn nơi này không tệ lắm.” Lạc Thần Dật nói xong, định gấp đồ ăn cho Tiêu Hàm.

“Dật, ngài thả em xuống, em muốn ngồi ăn, ngài còn ôm em như vậy em sẽ mắc cỡ chết mất.”

“Được được được.” Lạc Thần Dật nói, trực tiếp ôm người xuống bên cạnh vị trí của mình. Đợi cho Tiêu Hàm ngồi ổn thoả thì bắt đầu ăn cơm.

Hai người Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm anh gấp cho em, em múc cho anh, không khí cực kỳ ấm áp.

Lạc Thần Dật buông chén đũa, lấy khăn chùi miệng, lau tay sạch sẽ, “Hàm Hàm, no không?”

“No rồi, đồ ăn quả thật rất ngon.”

Tiêu Hàm nói.

“No thì tốt, lần sau chúng ta lại đến.”

Lạc Thần Dật dứt lời, cẩn thận lau miệng và tay Tiêu Hàm đến khi sạch sẽ.

“Cảm ơn Dật.” Tiêu Hàm ngọt ngào nói.

“Không cần cảm ơn, Hàm Hàm của anh. Đi thôi, theo như mong muốn của em, mình đi công viên giải trí.” Lạc Thần Dật dứt lời, vươn tay ra cho Hàm Hàm. Tiêu Hàm nhu thuận đặt tay mình vào lòng bàn tay ấy.

Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm thật chặt, ra khỏi phòng bao. Lạc Thần Dật đưa tiền cho thu ngân, cùng Tiêu Hàm đi đến bãi đậu xe.

Lạc Thần Dật khởi động xe, đồng thời thắt dây an toàn cho Tiêu Hàm, tiện thể cúi người hôn khẽ lên hai gò má của Tiêu Hàm một cái, Tiêu Hàm cũng đáp lại hắn bằng một nụ hôn.

Trên đường đi đến công viên giải trí, Tiêu Hàm suy nghĩ phải làm như thế nào để Dật mỗi ngày sau khi về nhà có thể nghỉ ngơi thật tốt, cậu rất muốn có thể giúp đỡ hắn trong công việc nhưng cậu không thể, bù lại, cậu có thể giúp Dật quản lý cuộc sống sinh hoạt của mình.

Tuy rằng trong nhà có nhiều người hầu, nhưng cậu vẫn muốn tự tay làm đồ ăn cho Dật, xử lý tốt tất cả các việc vặt, không để Dật vì chuyện nhỏ mà hao tâm tổn trí, như vậy thì có thể giúp Dật một chút rồi. Tiêu Hàm ngẫm lại cảm thấy rất vui.

Thế là Tiêu Hàm nói ý tưởng này cho Lạc Thần Dật, “Dật, sau này mỗi ngày em nấu cơm cho ngài ăn được không? Tài nấu ăn của em không tệ lắm đâu, nhiều năm sống một mình đã cho em một khả năng nấu nướng rất tốt.”

“Đương nhiên là được, Hàm Hàm đáng yêu của anh hãy làm đồ ăn cho anh nhé.” Lạc Thần Dật cười cưng chiều, Tiêu Hàm cũng cười rất ư là tươi.

Thời gian và cuộc nói chuyện của cả hai cùng nhau trôi qua. Họ đã đến công viên giải trí ngay khi cuộc nói chuyện kết thúc.

Lạc Thần Dật đậu xe, sau đó dắt tay Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, đi thôi, đây là điểm hẹn cuối cùng.” Dứt lời,

dắt Tiêu Hàm đến chỗ bán vé.

“Xin chào, cho tôi hai vé.”

“Hai vé 300.” Người bán vé nói.

Lạc Thần Dật lấy bóp da ra, xuất ra ba tờ bạc Mao đưa cho người bán vé.

**Bác Mao: là tờ 100 Nhân Dân Tệ của Trung Quốc. Bác Mao ở đây chỉ Mao Trạch Đông, trên tờ 100 Tệ có hình của ông. Cũng giống như bên mình có hình Bác Hồ trên tờ tiền á ^^*

Người bán vé nhận tiền, sau khi xác nhận thật giả liền đưa vé cho Lạc Thần Dật.

“Cảm ơn.” Lạc Thần Dật lễ phép cảm ơn dì bán vé, tiếp theo giơ vé lên nói với Tiêu Hàm: “Hàm Hàm của anh, có cái này là chúng ta có thể thoả sức hưởng thụ tình yêu ~”

Tiêu Hàm nghe, không khỏi vui vẻ kêu lên, “Oa— công nhận vui ghê á. Có thể đi chơi rồi, Dật, mau đi chơi đi, em muốn chơi hết tất cả trò chơi trong này—” Nói xong, khẩn trương nắm lấy tay Lạc Thần Dật, kéo hẳn đến bản đồ công viên.

Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm, cưng chiều nói được. Hàm Hàm của hắn, chỉ bởi vì được đến công viên giải trí mà cũng cao hứng đến như vậy, cũng khiến hắn thật đau lòng.

Hắn về sau nhất định phải khiến cho Hàm Hàm vui vẻ như ngày hôm nay. Nụ cười của Hàm Hàm thật đẹp, hắn cũng đã mê muội, Hàm Hàm của hắn nên sống không lo không nghĩ như vậy mới đúng, hắn muốn đối xử tốt với Hàm Hàm hơn gấp bội.

5. Chương 5

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm chơi hết tất cả các trò chơi trong công viên giải trí, từ tàu lượn siêu tốc, thuyền hải tặc, nhà ma, đến mê cung thám hiểm, còn có xe điện đung... Bọn họ để lại ở tiếng cười vui và hình bóng của sự hạnh phúc mỗi một góc trong công viên.

Hiện tại Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm đang chơi vòng xoay cao vút, “Hàm Hàm, bữa nay chơi vui quá ha, em nhìn em kìa, quần áo ướt luôn kìa.” Lạc Thần Dật cười khê vuốt mũi Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm thè lưỡi, “Bữa nay rất vui mà, đặc biệt là có thể cùng Dật đến công viên trò chơi, em càng cảm thấy vui vẻ, thích Dật nhất.”

“Hàm Hàm, em nói gì?! Thích anh?!” Lạc Thần Dật ngẩn người, hắn không có nghe lầm đúng không, Hàm Hàm nói thích hắn, Hàm Hàm thích hắn, đây quả là chuyện hạnh phúc nhất trên đời, người mình yêu cũng yêu mình.

Lạc Thần Dật biết Tiêu Hàm sẽ yêu hắn, nhưng hắn không ngờ sẽ nhanh đến thế. Hạnh phúc ập đến, hắn không khỏi ngơ ngác.

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, hạnh phúc ngọt ngào xông lên tận mũi, cậu chẳng qua là chưa nói cậu thích Dật mà thôi, Dật không cần kinh ngạc đến vậy chứ?

Cậu biết Dật kinh ngạc vì hắn không tin cậu nhanh như thế đã thích hắn, Dật quả thật là một đứa ngốc.

Dật yêu thương, cưng chiều mình như vậy, động tâm thích hắn là chuyện bình thường, thế là một đáp án khẳng định được đưa đến cho Lạc Thần Dật: “Đúng vậy, em thích Dật. Tiêu Hàm thích Lạc Thần Dật.”

“Hàm Hàm, Hàm Hàm, cục cưng Hàm Hàm của anh.” Lạc Thần Dật cảm thấy hắn hạnh phúc đến nỗi lâng lâng, có thể thích nhau thật quá tốt.

Lạc Thần Dật tiến lên ôm lấy Tiêu Hàm, hôn cái nơi đã phát ra bao nhiêu lời nói ban cho hắn hạnh phúc, đôi môi đỏ mọng mê người. Tiêu Hàm cũng nhiệt tình hôn lại, song lưỡi giao triền, hai người động tình vô cùng.

Nụ hôn vừa kết thúc, một sợi chỉ bạc chảy ra theo cặp môi vừa mới tách nhau, Lạc Thần Dật tiến lên liếm khoé môi Tiêu Hàm, bởi vì nụ hôn mà đôi môi vốn đỏ lại càng thêm đỏ.

“Hàm Hàm, người ta bảo, khi đu quay lên đến đỉnh, hai người yêu nhau đồng tâm đồng ý hôn nhau sau này sẽ ở bên nhau suốt cả cuộc đời. Hàm Hàm, em xem, mình xác định đời này sẽ ở bên với nhau, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau!” Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm, thâm tình nói.

“Ừm, mình nhất định sẽ ở bên nhau suốt trọn đời, nhất định sẽ!” Tiêu Hàm nói xong, tiến lên ôm chặt Lạc Thần Dật, Lạc Thần Dật dùng hai tay ôm chặt Tiêu Hàm, hai người ôm nhau đợi đu quay kết thúc, khắp buồng quay được bao bọc bởi một màn sương ôn nhu.

Sau khi tâm ý tương thông, xung quanh bọn họ tựa như có bong bóng màu hồng phấn, cực kỳ hạnh phúc và ngọt ngào.

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm sau khi trở về từ công viên giải trí, Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm ngồi xuống ghế sofa, gọi dì Trương đến, nói dì Trương gọi hết tất cả người hầu đến phòng khách, hắn có việc muốn tuyên bố. Dì Trương nghe lời, kêu người lại.

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, tò mò lấy tay vuốt mặt: “Dật, ngài định tuyên bố gì?” Lạc Thần Dật thần bí cười cười: “Lát nữa Hàm Hàm sẽ biết.”

Tiêu Hàm biết Lạc Thần Dật là thừa nước đục thả câu, cậu lén chọt chọt cái đầu nhỏ của mình, nghĩ thầm lát nữa mình sẽ biết, cuối cùng trong hồ lô của Dật bán thuốc gì?

Người hầu trong nhà Lạc Thần Dật đã qua huấn luyện, có tố chất cũng như rất nghe lời chủ nhân.

“Cậu chủ, tất cả người hầu đã đến.” Dì Trương sau khi triệu tập người hầu, nói với Lạc Thần Dật đang ngồi ở ghế sofa. Lạc Thần Dật phát tay, dì Trương lùi xuống một bên.

Lạc Thần Dật ôm lấy Tiêu Hàm, nhìn đám người hầu đang đứng tại phòng khách: “Hôm nay tôi gọi mọi người đến vì muốn tuyên bố một sự kiện, từ hôm nay trở đi Hàm Hàm sẽ là một chủ nhân khác trong căn nhà này, tôi muốn các người phải nghe theo lời em ấy. Em ấy là người tôi yêu, là vợ của tôi, tất nhiên sẽ trở thành chủ nhân thứ hai ở đây, tôi nghĩ là mọi người biết nên phải làm thế nào.”

Bọn người hầu làm sao không hiểu được ý của Lạc Thần Dật, họ cùng kêu lên: “Dạ, cậu chủ, mợ chủ.”

Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói, trong lòng tràn đầy cảm động, thật tốt, cậu đã có nhà.

“Dật... ngài tâng tốt với em quá, em thích Dật nhất. Nhưng mà em thấy cái từ ”mợ chủ” nó là lạ, không phải dành cho con gái ư? Kêu tên em cũng được mà.” Tiêu Hàm tuy trong lòng tràn đầy ngọt ngào và cảm động nhưng vẫn nói ra miệng niềm nghi hoặc trong lòng.

Lạc Thần Dật cười: “Không trách được, anh là cậu chủ, em là vợ anh, đương nhiên phải là mợ chủ rồi.”

“Nhưng... cứ kì kì sao sao ấy. Mà tại sao em phải làm vợ?” Tiêu Hàm ngượng ngùng, thời điểm nghe được Lạc Thần Dật gọi cậu là vợ, cậu thấy tim mình đập thật mạnh, nhưng cậu sẽ không nói cho Dật nghe đâu

“Hàm Hàm chính là vợ của anh, mình đều thích nhau, hơn nữa lúc trước chuyện thân mật nhất cũng đã làm rồi, em còn muốn quỵt nợ hử? Hửm, Hàm Hàm của anh? Mặc dù em không yêu anh nhưng anh vẫn sẽ quán quít em cả đời.”

“Em đâu có định quỵt, em còn muốn cảm ơn Dật vì đã cho em một gia đình.” Tiêu Hàm nghiêm mặt nói với Lạc Thần Dật.

“Được được được, Hàm Hàm của chúng ta thật tốt, đây là gia đình của chúng ta, của anh và Hàm Hàm.”

Tiêu Hàm tựa vào lòng Lạc Thần Dật, xung quanh đều là hơi thở của Lạc Thần Dật, cậu cảm thấy rất an tâm, thật tốt, cậu có một gia đình, người cậu thích cũng là người thân của cậu.

Lạc Thần Dật ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã 9h30, hắn nhìn Tiêu Hàm có hơi mệt mỏi uể oải trong lòng mình, khẽ nói: “Hàm Hàm, hôm nay chơi mệt không, đi nghỉ thôi. Nếu em đói bụng, anh sẽ nói dì Trương

nấu bữa khuya cho em, được không?”

Tiêu Hàm xoa mắt: “Không cần làm phiền dì Trương, mình nghỉ thôi, Dật hôm nay chơi với em lâu như vậy, nhất định cũng mệt mỏi.”

Lạc Thần Dật bắt gặp bộ dạng buồn ngủ của Tiêu Hàm, cuối cùng bế người lên tiến vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt Tiêu Hàm lên giường, hẩn cúi đầu hôn hôn trán Tiêu Hàm: “Chúc ngủ ngon và có một giấc mơ đẹp, Hàm Hàm của anh ~”

Tiêu Hàm cọ cọ Lạc Thần Dật, nửa ngủ nửa tỉnh chúc một câu ngủ ngon, hôn lại Lạc Thần Dật.

Một lát sau, đợi cho Tiêu Hàm chìm vào giấc ngủ sâu, Lạc Thần Dật mới đi lấy nước rửa mặt, lau chân cho Tiêu Hàm, rồi lau bản thân cho sạch sẽ, sau đó thì leo lên giường ôm lấy Tiêu Hàm nặng nề ngủ. Chắc chắn hai người họ sẽ có một giấc mộng đẹp, trong mộng đều có đối phương.

Một đêm mộng đẹp, sáng sớm, Tiêu Hàm từ trong giấc mơ tỉnh lại, cậu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thần Dật còn đang ngon giấc, sau đó chui vào ngực Lạc Thần Dật cọ cọ, mỗi ngày sau khi tỉnh lại là có thể thấy được người mình yêu, thật tốt quá.

Tiêu Hàm nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm của Lạc Thần Dật, đứng lên, vừa mặc quần áo vừa nhìn Lạc Thần Dật vẫn còn đang say giấc, cười cười, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tiêu Hàm ra khỏi phòng, đi xuống lầu một, cậu không biết phòng bếp ở đâu, đúng lúc cậu định hỏi người hầu thì thấy dì Trương đi ngang, thế là cậu đi qua: “Dì Trương, dẫn con đến phòng bếp được không? Con định tự tay làm bữa sáng cho Dật ăn.”

“Được chứ, mợ chủ, hãy đi theo tôi.” Dì Trương đáp.

“Dì Trương, không cần gọi con như vậy, gọi con là Tiêu Hàm được rồi.”

“Như vậy là không hợp quy củ, tôi phải gọi cậu là mợ chủ mới đúng lễ.” Dì Trương nhìn Tiêu Hàm, bà có thể nhìn ra Tiêu Hàm là một cậu bé tốt, lễ phép, tính tình cũng tốt, nhưng mà bà vẫn muốn tuân theo quy củ.

“Vậy cũng được.” Tiêu Hàm cũng không muốn bắt buộc dì Trương sửa miệng, cậu biết người hầu của những nhà có tiền đều chấp hành quy củ và sẽ không tự tiện phá vỡ quy củ ấy.

Tiêu Hàm dưới sự dẫn dắt của dì Trương đi đến phòng bếp. Sau khi được dì Trương chỉ bảo sơ qua về cách dùng các dụng cụ bếp núc, Tiêu Hàm dùng nguyên liệu có sẵn trong bếp nấu một nồi cháo đơn giản.

Chờ cháo chín, rồi lại chờ cháo bớt nóng, cậu múc cháo vào tô, bưng lên phòng. Tiêu Hàm bưng cháo vào

phòng, thấy Lạc Thần Dật đã rửa mặt xong xuôi đang ngồi chờ ở sô pha mỉm cười nhìn cậu.

“A, Dật, ngài dậy rồi à? Là em đánh thức ngài sao?”

“Không phải, vào lúc Hàm Hàm rời khỏi vòng tay của anh là anh đã tỉnh, Hàm Hàm của anh không nằm trong lòng anh, anh ngủ không được.” Lạc Thần Dật nửa thật nửa đùa đáp.

“Dật, ngài cũng thiệt tình, dậy rồi sao không báo cho em biết?” Tiêu Hàm nói.

“Ha ha, anh không phải cố ý, anh chỉ muốn nhìn Hàm Hàm của anh dậy sớm như thế để làm gì, không ngờ là chuẩn bị bữa sáng cho anh, thiệt là thơm quá đi. Hàm Hàm của anh thật tháo vát.” Trong lòng Lạc Thần Dật vui rạo rức, Hàm Hàm tốt như vậy là của riêng hắn, là của riêng một mình hắn.

Thật tốt.

6. Chương 6

“Dật, em nấu cháo thịt, không biết có hợp khẩu vị của ngài không.” Tiêu Hàm có hơi không chắc.

Cậu không biết Dật thích ăn món gì, cậu đúng thật không đủ tư cách làm người yêu mà, về sau cậu nhất định phải biết rõ Dật yêu thích thứ gì.

“Anh thích, chỉ cần Hàm Hàm làm, anh đều thích.” Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm, nói thật lòng.

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, bật cười một tiếng, “Nếu vậy Dật mau ăn đi, vừa đủ ấm đó.”

“Hàm Hàm, mình cùng ăn, em phải thức sớm để nấu bữa sáng cho anh, nhất định chưa bỏ gì vào bụng.”

“Được, mình ăn chung.” Tiêu Hàm đặt cháo lên bàn, cầm chén đũa, cùng Lạc Thần Dật thưởng thức thành quả dậy sớm.

Tại một không gian nhẹ nhàng, Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm cùng nhau ăn xong bữa sáng.

“Hàm Hàm, chờ anh đi làm về nhé. Hôm nay gia sư anh mời sẽ đến, em ở nhà nhớ học cho giỏi, giữa trưa anh không có về, tối tối anh mới về, dù thế, em nhớ phải ăn cơm đúng giờ.” Lạc Thần Dật sắp đi làm, dù hắn là tổng tài, muốn ở nhà chơi với vợ cũng không thể.

Tiêu Hàm nhớ lời Lạc Thần Dật dặn vào trong lòng, tạm biệt Lạc Thần Dật, nhìn xe hắt đi xa, sau đó xoay người đi vào phòng.

Tiêu Hàm gọi người hầu quét tước phòng ở, nói rằng cứ để cậu quét, người hầu lúc đầu không muốn, song chỉ có thể bất đắc dĩ khi thấy Tiêu Hàm kiên trì, đành phải lui ra và kiếm chuyện khác để làm.

Tiêu Hàm quét dọn phòng sạch sẽ, chợt nghe tiếng dì Trương dưới lầu vọng lên: “Mợ chủ, gia sư cậu chủ mời đã đến.”

Mợ chủ? Tiêu Hàm nghĩ nghĩ một chút, sau đó chợt nhớ vỗ trán. A~ là gọi mình, gia sư đến, cậu nhất định phải lưu lại cho gia sư một ấn tượng tốt.

Tiêu Hàm vội vàng đi xuống lầu, cậu nhìn thấy một người chàng trai khí chất ôn thuận cỡ 25, 26 tuổi, cậu đi đến trước mặt người đó, “Chào thầy, em là Tiêu Hàm, em cái gì cũng không biết, có thể thầy phải tốn nhiều thời gian hơn để dạy em, mong được thầy dạy bảo.”

Người đàn ông thấy Tiêu Hàm chủ động giới thiệu, y cũng giới thiệu bản thân: “Chào cậu, tôi tên là Trương Lâm, về sau là gia sư của cậu, anh Lạc đã nói cho tôi về tình huống của cậu, hy vọng về sau chúng ta có thể thuận lợi hợp tác.”

Cứ thế, Tiêu Hàm bắt đầu sự nghiệp học tập.

“Hôm nay ta sẽ học ngữ văn, toán và tiếng anh. Còn những môn khác sau này sẽ từ từ học.” Trương Lâm nói với Tiêu Hàm, chương trình học hôm nay vừa là căn bản, vừa là trụ cột, về sau độ khó sẽ từ từ tăng lên.

Tiêu Hàm học tập được tri thức thật sự, may ở chỗ thiên phú của cậu cũng không tồi, hơn nữa nhờ vào kinh nghiệm sinh tồn, khoá học trụ cột - căn bản này cậu qua rất thuận lợi. Thời gian và buổi học cùng Trương Lâm chậm rãi trôi qua.

“Cục cưng Hàm Hàm nhận điện thoại, cục cưng Hàm Hàm nhận điện thoại...” Tiếng chuông từ di động Tiêu Hàm phát ra, là nhạc chuông dành riêng cho Lạc Thần Dật, mà đây còn là giọng của Tiêu Hàm, Lạc Thần Dật cho rằng đây là phương thức biểu đạt tình yêu cho nhau.

Trương Lâm nhìn di động của Tiêu Hàm đặt trên bàn không ngừng chấn động, nhíu nhíu mi, tạm ngưng giảng bài, ý bảo Tiêu Hàm nhận điện thoại, y nhún vai, tỏ vẻ mình không để ý.

Tiêu Hàm nhìn Trương Lâm xin lỗi mỉm cười, cậu đi sang một bên tiếp điện thoại, “Dật, sao vậy?”

“Không có gì, anh chỉ là nhớ Hàm Hàm, Hàm Hàm có nhớ anh không?”

“Nhớ. A đúng rồi, hôm nay thầy Trương Lâm đã dạy em vài bài học cơ bản, em sẽ cố gắng học tập, để có

gắng xứng với anh.” Tiêu Hàm kể cho Lạc Thần Dật về buổi học hôm nay.

“Hàm Hàm của anh thật thông minh, nhưng mà chuyện học tập không cần phải sốt ruột, từ từ sẽ ổn mà, sắp đến trưa rồi, em nhớ phải ăn cơm đúng giờ đó.” Lạc Thần Dật ở đầu bên kia điện thoại dặn dò.

Tiêu Hàm ngoan ngoãn trả lời, “Đã biết, Dật, ngài cũng phải ăn cơm đúng giờ đó, nếu không em làm cơm đưa cho ngài, đến 2 giờ em mới học tiếp.”

“Không cần phiền thế, Hàm Hàm cứ ở nhà đi, dù anh rất muốn ăn cơm Hàm Hàm làm. Nếu không thì khi anh tan tầm thì mình cùng đi siêu thị mua đồ?”

“Dạ, được, em chờ ngài về. Dật nhớ phải nghỉ ngơi.”

“Đã biết, vợ đại nhân đã dặn làm sao anh không nghe được chứ.”

“Ba hoa, không thèm nghe ngài nói nữa, để thầy đợi lâu không tốt.”

“Được rồi, Hàm Hàm, hun một cái, Hàm Hàm cũng phải hun anh một cái ~” Tiêu Hàm nhìn nhìn Trương Lâm đang giải lao, ngượng ngùng “chụt ~” một tiếng vào điện thoại, “Rồi đó, em cúp đây.”

“Được, Hàm Hàm, bái bai.” Lạc Thần Dật cúp điện thoại, mỉm cười, thư ký ở cạnh cũng cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của hắn.

Thư ký nghĩ rằng, đầu bên kia điện thoại là ai ta, có thể làm cho tổng tài mặt than lộ ra nụ cười ngọt ngào, đây là tin rất hot đó, bữa nay có chuyện để tám rồi, còn có, y nghe được đầu bên kia điện thoại là giọng nam, còn nghe tổng tài gọi vợ này vợ nọ, đây đích thực là tin hot, sống một đời không uống mà ~

Hãy tha thứ cho một hủ nam khi đối mặt với gian tình ái muội

Cúp điện thoại rồi, Tiêu cười xin lỗi đối với Trương Lâm, “Xin lỗi thầy ạ, để thầy đợi lâu.”

Trương Lâm cười, “Không sao, vợ chồng son như vậy là bình thường, tôi có thể thông cảm.” Trương Lâm cười xấu xa, còn cho Tiêu Hàm một cái nháy mắt. Ngay lập tức, mặt Tiêu Hàm đỏ hồng một mảnh.

Trương Lâm nhìn phản ứng đáng yêu của Tiêu Hàm, cười cười, “Được rồi, không chọc cậu nữa. Vừa đúng lúc tan học, cậu có muốn ra ngoài ăn cơm với tôi không?”

“Có thể ạ?” Tiêu Hàm hỏi.

“Được chứ. Cứ xem tôi như là bạn của cậu.” Trương Lâm có ý tốt nói.

“Được, hay quá, vậy là em đã có một người bạn.” Hôm nay Tiêu Hàm rất vui, cậu đã có được một người bạn đầu tiên.

Trương Lâm dẫn Tiêu Hàm vào phố ẩm thực nổi danh ở thành phố A, vào một quán ăn có tên là Đại Thực Bảo Hữu Lộc Thực.

Trong quán Đại Thực Bảo Hữu Lộc Thực, nhân viên phục vụ A thấy hai người Trương Lâm đẩy cửa tiến vào liền mỉm cười tiến lên phía trước, “A Lâm, hôm nay vẫn là chỗ cũ món cũ hả?”

Trương Lâm mỉm cười gật đầu, y dẫn Tiêu Hàm đến bàn y hay ngồi, rồi cầm thực đơn đưa cho Tiêu Hàm, “Tiêu Hàm, nhìn thử xem mình thích ăn món nào. Tôi không biết cậu thích ăn gì cho nên tôi gọi mấy món mà tôi hay ăn. Không phải là tôi làm quảng cáo cho nhà hàng này đâu nhé, đồ ăn ở đây thật sự rất ngon, quán này làm ăn thuận lợi như thế là nhờ vào đó ~”

Tiêu Hàm gật gù, “Đúng vậy nhỉ, lúc vào em có nhìn vào tiệm, quả thật có rất nhiều người.”

Tiêu Hàm buông thực đơn, “Em không biết nên gọi món nào, A Lâm hay đến đây, còn là khách quen nữa, hay là thầy gọi mấy món ngon nhất đi ~” Dứt lời, Tiêu Hàm chớp chớp mắt với Trương Lâm.

Trương Lâm thấy Tiêu Hàm hoạt bát, không khỏi cười ra tiếng, “Tôi cuối cùng đã biết tại sao Lạc Thần Dật lại yêu cậu. Tiêu Hàm, cậu quả thật rất đáng yêu ~”

Tiêu Hàm nghe Trương Lâm nói thế, nháy mắt mặt liền đỏ gấc. Trương Lâm thấy Tiêu Hàm thẹn thùng, cười khê, phát tay với nhân viên phục vụ A, nhân viên phục vụ A mỉm cười cầm lấy thực đơn lui xuống.

“Thật ra lúc đầu tôi không muốn làm gia sư cho cậu đâu, tôi là người có hơi nhỏ nhen, ha ha, còn có tí xiu không kiên nhẫn, khi nghe được hoàn cảnh của cậu, tôi từ chối ngay, nhưng, Lạc Thần Dật đã thuyết phục được tôi.”

Trương Lâm cầm ly nước uống một ngụm, “Lạc Thần Dật nói, không phải anh ta không thể thuê gia sư khác, mà là sợ những người đó sẽ đối xử không tốt với Hàm Hàm của anh ta, không nghiêm túc, trước mặt anh ta là một người, sau lưng anh ta thì trở thành một người khác, tri nhân tri diện bất tri tâm. Hàm Hàm của anh ta là người chịu uỷ khuất nhưng lại không nói ra, anh ta không muốn để cậu chịu uỷ khuất nào hết. Anh ta chỉ muốn tìm một người trạc tuổi Hàm Hàm, anh ta là muốn người thích hợp nhất, anh ta còn nói có lẽ tôi và cậu sẽ trở thành bạn bè. Hey, không phải tôi khoe khoang, thực chất tôi trong ngành nhà giáo cũng có chút danh tiếng. Thật ra là, Lạc Thần Dật vì người yêu cho nên mới muốn tôi làm gia sư cho cậu, và chính tôi cũng muốn nhìn xem là ai mà có thể khiến cậu cả Lạc đặt ở đầu tim. Quả thật ánh mắt của anh ta không tồi. Cậu xem, chúng ta còn có thể làm bạn với nhau. Tôi sẽ nói cho cậu một bí mật nhỏ, chúng ta đều là đồng loại. Thật ra tôi cũng chẳng có người bạn nào.”

Tiêu Hàm cẩn thận lắng nghe Trương Lâm nói chuyện, trong lòng ngọt như mật, Lạc Thần Dật thật sự đối

với cậu tốt quá, cậu thật sự rất may mắn, gặp được một người yêu mình như vậy.

Nhưng mà đồng loại trong miệng Trương Lâm là ý gì? Tiêu Hàm nghĩ nghĩ, lơ đãng đem những lời này hỏi ra: “A Lâm, đồng loại là sao?”

Trương Lâm nhìn Tiêu Hàm tràn đầy mờ mịt, thăm vỗ trán, quên mất người ngồi đối diện vẫn là một tờ giấy trắng (vốn là ngu ngốc, nhưng với tư cách là một người có gia giáo, không thể chửi người ta ngu được) nhưng mà nếu y nói cho Tiêu Hàm, đó là gay, nếu mà Tiêu Hàm hiểu được rồi có vấn đề gì đó, liệu có khi nào cậu cả Lạc sẽ trôi y quảng xuống biển cho cá mập ăn chẳng?

Haizzz, ai bảo y là người trọng tình trọng nghĩa kia chứ, y không muốn nhìn bạn mình dễ dàng bị Lạc sói xam to bắt được, y muốn cứu vớt bé thỏ con ra khỏi miệng sói, xem đi, đến an nguy của mình cũng không để ý, y thiệt vĩ đại.

Trương Lâm phát hiện ra một thú vui nho nhỏ không kém phần thú vị, y biết nói cho Tiêu Hàm chuyện này sẽ chỉ làm cho cảm tình bọn họ trở nên tốt hơn, chưa kể không có cậu cả Lạc cho phép, y không dám nói quá nhiều, trái tim be bé của y không thể chịu nổi đầy ọa.

“Đồng loại ý là, tôi cũng là người đồng tính, đơn giản mà nói, là thích người cùng giới tính. Nhưng đồng tính không được xã hội nhìn nhận, để có thể gặp được một người yêu mình như mạng trên con đường này, quả thật không dễ dàng. Có người nói rất dễ nghe, không có em không thể sống, nhưng xong rồi cũng quay đầu trên con đường này cưới vợ sinh con. Nói thật, con đường này không dễ đi, tôi muốn nói cho cậu là khi cậu đi vào con đường lẫn lộn này, cậu phải vứt bỏ rất nhiều thứ, bao gồm con cháu về sau của mình.”

Tiêu Hàm nghe Trương Lâm nói, trước kia không hiểu, nhưng bây giờ cậu đã hiểu. Nhưng mà dù hiểu hay không hiểu, cậu cũng không rời khỏi Lạc Thần Dật, cậu sẽ tiếp tục ở bên Dật, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, cậu tin tưởng Dật cũng sẽ không bỏ cậu lại.

Người khác thấy thế nào cũng không sao, quan trọng là hiểu được tâm ý của mình, còn cái nhìn của người khác chỉ là râu ria, tương lai của cậu, tự cậu sẽ tạo ra thật tốt.

Tiêu Hàm đối với Trương Lâm nghiêm mặt nói, “A Lâm, lời thầy nói vừa rồi em đã hiểu, nhưng em sẽ không rời xa Dật, người khác thế nào em không cần, không có con cháu cũng không sao. Em chính là muốn cuộc sống về sau ở bên Dật, không rời không bỏ. Con cháu gì đó, em không cần, miễn sao vẫn có thể ở bên Dật.”

7. Chương 7

Trương Lâm nhìn sự quyết tâm của Tiêu Hàm, nghe Tiêu Hàm nói, y nhớ đến có một người đã từng nói giống thế này với y, là ai nhỉ?

Y không nhớ rõ, trong kí ức chỉ còn sót lại cái người nói sẽ ở bên y suốt đời, rồi cuối cùng rời bỏ y, tiến lên con đường hôn nhân, lời cuối cùng anh ta nói với mình là gì nhỉ? Bảo mình quên anh ta đi, hai người đàn ông yêu nhau mãi mãi không có kết quả.

Y vẫn còn nhớ, đến nỗi lúc đó y rất muốn chết, nhưng nghĩ lại, tại sao y phải vì một người không đáng để yêu mà chấm dứt sinh mệnh của mình, y muốn sống cho thật vui vẻ, y phải chứng minh cho người kia biết, không có anh ta y vẫn sống tốt.

Xem đi, trên thế giới này, xảy ra những chuyện không có người tôi không thể sống, người không yêu tôi, tôi yêu làm chi nữa, nhưng bây giờ y đến cả khuôn mặt của người đó cũng chẳng nhớ rõ, chắc hẳn từ giờ y nên tiến lên phía trước.

Tiêu Hàm thấy Trương Lâm sau khi nghe mình nói thì lâm vào suy tư, có khi nào cậu đã nói câu nào không nên không? A Lâm sao thế này? “A Lâm, thầy có sao không?”

“À.... Không có gì.” Trương Lâm từ trong suy nghĩ hồi phục lại tinh thần, chợt nghe thấy câu hỏi của Tiêu Hàm.

Đúng vậy, dù trước đây có chuyện gì xảy ra đi nữa thì tất cả đều đã qua, chẳng có vấn đề gì cả. “Tôi chỉ đang nghĩ, nếu cậu cả Lạc nghe được lời tỏ tình này của cậu, chắc chắn sẽ rất vui ~” Trương Lâm trêu chọc.

“Đương nhiên rồi.” Không để ý đến Trương Lâm trêu chọc, Tiêu Hàm kiêu ngạo đáp lời

“Ha ha, được rồi, đừng tỏ ra ân ái trước người độc thân này nữa, tôi biết hai người nhất định hạnh phúc, đúng không?”

“Đương nhiên, A Lâm, thầy cũng sẽ hạnh phúc!”

“Nhớ phải giữ lời chúc phúc của cậu, tôi nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất thế giới.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ A cùng một nhân viên khác bưng đồ ăn lên, “A Lâm, đồ ăn đã xong, và bạn của A Lâm, cứ thông thả dùng bữa nhé.” Nói xong, nhân viên phục vụ A hoạt bát chớp mắt với hai người Tiêu Hàm, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Hai người thấy nhân viên phục vụ A hoạt bát như thế, không khỏi lại cười.

Trong lúc hưởng thụ mỹ thực, Tiêu Hàm nghĩ có nên cùng Lạc Thần Dật đến đây ăn hay không, hay mình vẫn là nên mua nguyên liệu về nhà làm, bỗng di động vang lên, Tiêu Hàm cầm di động lên thì thấy Lạc Thần Dật gọi đến, trong lòng nghĩ mình và Dật chắc chắn là có thân giao cách cảm ^ _ ^

“Dật, ngài ăn cơm chưa?”

Lạc Thần Dật buông dưa trong tay, “Anh mới nhớ Hàm Hàm, giờ còn cách chiều lâu quá đi~” Tuy vừa này đã gọi cho Hàm Hàm một lần, nhưng hắn vẫn không nhận được gọi thêm một lần nữa.

Thật sự không còn cách nào, hắn thật sự rất muốn ở bên cạnh Hàm Hàm của hắn ~

Hắn quyết định rồi, đợi cho Lạc Thần tốt nghiệp ở Mỹ, hắn sẽ tặng vị trí tổng tài cho nó, đến lúc đó, hắn và Hàm Hàm sẽ cùng nhau đi chu du khắp thế gian ~

Lạc Thần ở nước Mỹ xa vút hắt xì, cậu nhìn ông mặt trời trên đầu, trời đang nóng như đổ lửa nhưng mà sao cậu lại hắt xì, thể chất cậu tốt lắm mà, hay là có cô gái nào nhắc đến cậu? He he, cậu đẹp trai quá đi mà, rất được nhiều mỹ nữ thầm mến ~

“Em cũng rất nhớ Dật. Đúng rồi, Dật, em có bạn rồi đó, chính là thầy Trương Lâm ngài mời về dạy cho em. Giờ em đang cùng thầy ăn ở một nhà hàng, đồ ăn ở đây rất ngon miệng. Tối nay em sẽ mua nguyên liệu về thỉnh giáo dì Trương xem làm có tốt hay không, he he, lỡ không ăn được nhưng ngài vẫn phải ăn đó nha ~”

“Anh sao có thể ghét đồ ăn Hàm Hàm làm được. Hàm Hàm hãy thân thiết với Trương Lâm nha, dù sao anh không ở cạnh em, em nhất định sẽ thấy chán, hiện tại có Trương Lâm ở cùng em, có thể dạy em tri thức, coi như không tồi.”

Lạc Thần Dật biết Trương Lâm là người bạn đáng để thâm giao, hắn không sợ Hàm Hàm của hắn đi theo người khác, hai thụ ở cùng nhau cũng chẳng làm được chuyện gì, hơn nữa hắn đẹp trai như vậy, Hàm Hàm đương nhiên coi trọng hắn hơn cái người Trương Lâm đó rồi

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm hàn huyên một hồi, sau đó hai người hôn tạm biệt, rồi mới không lưu luyến cúp điện thoại.

Sau khi treo điện thoại, Tiêu Hàm liền thấy Trương Lâm nhìn mình cười có ẩn ý, Tiêu Hàm hơi nghiến đầu, nghi hoặc hỏi, “A Lâm sao nhìn em như vậy, bộ có gì lạ à?”

Trương Lâm nhìn Tiêu Hàm nghiêng đầu khó hiểu, trong lòng thầm nói, thật đáng yêu ~ thật đáng yêu ~ thật muốn nhéo mặt cậu ấy quá đi ~

Làm bộ không có gì, khụ khụ, “Không có gì, không có gì, tôi chỉ thấy vợ chồng son mấy người rất ân ái, vừa gọi mới này, chưa được bao lâu lại gọi thêm một cú, bỏ mặc con người cô đơn già cỗi là tôi ~ ôi ~”

Tiêu Hàm biết Trương Lâm đang lấy Dật và mình để trêu ghẹo, cậu nghĩ nghĩ, trong mắt vừa chuyển, cậu biết nên nói như thế nào, “A Lâm, thầy chắc hẳn rất muốn tìm được một người thương mình ha. Dật có nói với em thầy đã độc thân nhiều năm, thành ra khi thấy em và Dật ân ái, thầy đương nhiên có chút hâm mộ phải không? A Lâm, thầy vẫn nên nhanh tìm người yêu đi, đỡ phải than vãn mình là một người cô đơn

già rồi ~”

Trương Lâm nghe Tiêu Hàm nói, thiếu chút bị vậy cá nghẹn chết, khiếp thật, y nói mình cầu khát người yêu hồi nào chứ, được rồi, thật ra y cũng rất muốn có bồ.

Hừ, đừng tưởng y không biết Tiêu Hàm cố tình ghẹo, nhưng y còn lâu mới cho Tiêu Hàm biết

“Quên đi, không nói nữa, ăn cơm ăn cơm, không thì ăn đồ ăn sẽ lạnh mất.” Dứt lời, Trương Lâm liền vùi đầu ăn uống, bị mỹ thực hấp dẫn không còn dư sức để ý Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm nhìn Trương Lâm, biết mình nói trúng rồi, trên mặt y cười thể thôi chứ trong lòng rất phiền muộn, A Lâm như thế này trông thật đáng yêu ~ Nhưng mà cậu không dám cười lớn, nếu lỡ chọc Trương Lâm xù lông cũng không tốt, cho nên cậu đành phải nín cười thôi ~

Bữa cơm này trôi qua trong bầu không khí ấm áp không kém vị buồn cười. Sau khi hai người tính tiền, nhân viên phục vụ A đứng phía sau cười mỉm, “Hoan nghênh lần sau lại đến ~” tiếng nói vang vọng từ trong nhà hàng,

Trương Lâm rút di động nhìn giờ giấc, còn một lát nữa mới đến giờ học, y nghĩ nghĩ, hay là dẫn Tiêu Hàm đi dạo đâu đó một chút đi, nhưng y nhất định không dẫn Tiêu Hàm vào khu bình dân đâu, dù sao người ta cũng là đại tổng tài mà ~ (*của chồng là của vợ* ~)

Trương Lâm hỏi ý kiến Tiêu Hàm, Tiêu Hàm đương nhiên không nói hai lời liền đáp ứng. Cậu muốn biết thành phố mà Dật sinh sống trông như thế nào đã lâu. Chẳng phải có một câu nói rằng, yêu một người yêu luôn cả một toà thành ư?

Cứ thế, hai người quyết định áp dụng nguyên tắc mới được lập gần đây, đi khám phá hết tất cả mọi nơi trong phố ăn uống, tuy rằng bọn họ mới ăn cơm xong, nhưng rốt cuộc không có người nào có thể cản lại mị lực của mỹ thực

Hai người Tiêu Hàm cần quét một vòng phố ăn uống. Cuối cùng, cả hai người bội thực. Nhìn nhau cười, trong mắt đều mang theo ý giễu cợt đối phương, hắc, đều là đồ tham ăn, tám lạng nửa cân ai đừng nói ai, đã bội thực nên đừng có nghĩ đến việc đi xe, hai người vẫn là nên thành thành thật thật tản bộ cho tiêu bớt đi.

Thế là, hai người rề rà ưỡn bụng về nhà.

8. Chương 8

Hai người Tiêu Hàm nhàn nhã tự tại trở về nhà, vừa đi vừa ngẫu nhiên nhìn cảnh vừa tán gẫu với Trương Lâm. Nhờ hai mươi mấy phút đi bộ đó, hai người đã có thể tiến hành từng bước hiểu rõ lẫn nhau, làm sâu sắc tình cảm của hai người.

Hai người Tiêu Hàm sau khi về đến nhà, không hẹn mà cùng ngồi xuống ghế sofa, đi bộ lâu như thế thật sự rất mệt! Mệt quá đi ~ nhưng mà vì mỹ thực rất đáng giá, đây chính là điển hình của tham ăn, sao cũng được, có đồ ăn là ok ~

Đợi hai người nghỉ ngơi cho đã, cũng vừa lúc tới giờ buổi học của Tiêu Hàm. Trương Lâm dạy thì Tiêu Hàm học, thời gian cứ thế trôi qua rất mau, khoá buổi chiều cuối cùng cũng kết thúc.

Tiêu Hàm nhân lúc Trương Lâm đang sắp xếp tài liệu, “A Lâm, thầy ở lại ăn tối với tụi em đi, chờ em với Dật đi mua đồ để nấu.”

Trương Lâm khoát tay, “Lần sau đi, hôm nay tôi có việc rồi.”

Trương Lâm còn lâu mới nói với Tiêu Hàm rằng ở lại mắc công trở thành bóng đèn, sẽ bị mất Lạc Thần Dật giết chết, sẽ bị hấn kiếm cơ gây áp lực công việc.

Lạc Thần Dật là đại tổng tài còn y chỉ là một người dân nhỏ bé, hai người họ căn bản không thể so sánh, hơn nữa y hiện tại còn cầm tiền lương từ Lạc đại tổng tài đó. Đắc tội Lạc Thần Dật cũng có nghĩa không có tiền ăn cơm T_T

Mọi người đều nói tổng tài đều là lòng dạ hẹp hòi thủ đoạn độc ác bất nhân tính nhưng chỉ dịu dàng với người mình để ý, nhớ đến đó Trương Lâm lại thấy cả người rờn rợn.

Tiêu Hàm không biết suy nghĩ trong lòng Trương Lâm, căn cứ theo trình độ phổ thông, đường thông nào của Trương Lâm người bình thường khó có thể lý giải!! -_-

Tiêu Hàm thấy Trương Lâm có hơi sốt ruột, tưởng y chắc hẳn có chuyện gấp cho nên không giữ y lại nữa, “Vậy thôi, A Lâm, thầy nhớ đi đường cẩn thận.”

Chờ Trương Lâm đi rồi, Tiêu Hàm mới ngồi xuống sofa xem lại những điều mình được học hôm nay. Tuy cậu hiểu nhưng ôn lại vẫn tốt hơn nhiều. Ngay lúc Tiêu Hàm đang ôn bài thì Lạc Thần Dật về đến nhà.

Tiêu Hàm nghe được tiếng xe chạy vào sân, cậu vội buông cuốn sách trong tay, cuống quýt chạy vào sân. Lạc Thần Dật vừa đậu xe xong thì thấy Hàm Hàm của hắn bước vội về phía hắn, hắn giang hai tay về phía Hàm Hàm.

Tiêu Hàm đối với Lạc Thần Dật vẫn là treo nụ cười ngọt ngào, cậu nhào vào vòng ôm ấp áp Lạc Thần Dật

vì cậu mà mở rộng.

Tiêu Hàm cọ cọ Lạc Thần Dật, “Dật ~ Mừng ngài về nhà ~”

Lạc Thần Dật liền hôn lên đôi môi đỏ của Tiêu Hàm, Hàm Hàm của hắn luôn làm cho tim hắn đập như vậy.

Lạc Thần Dật nghĩ mỗi ngày đều có người chờ mình về nhà, cảm giác này thật sự tốt quá, hắn cảm thấy mình có động lực để sau này đi làm, bởi vì sẽ có người ở nhà chờ mình về.

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm đứng trong sân trao đổi một nụ hôn nồng nhiệt đúng chuẩn, người hầu chung quanh mắt nhìn mũi nhìn ngược coi như không thấy điều gì.

A, thời tiết hôm nay thật tốt, đây là điều mà tất cả người hầu nhất trí nghĩ.

Sau khi từ trong nụ hôn nồng nhiệt phục hồi tinh thần, Tiêu Hàm phát hiện tất cả mọi người đều thấy hai người họ nồng nhiệt hôn nhau, thẹn thùng chôn mặt trong lòng Lạc Thần Dật.

Lạc Thần Dật nhìn người trong lòng thẹn thùng, tươi cười trên mặt càng thêm sâu, “Có sao đâu Hàm Hàm, có gì phải mắc cỡ, tụi mình là người yêu, làm chuyện thân thiết là rất bình thường, sao phải thẹn thùng chứ, hửm?”

Nghe được Lạc Thần Dật có ý cười đùa, Tiêu Hàm càng thêm thẹn thùng. Dật nói không sai, nhưng cậu vẫn cảm thấy khi hôn môi mà bị người bắt gậy quả thật rất mắc cỡ.

Nhưng Tiêu Hàm vẫn gật đầu, “Ừm, em biết rồi, nhưng mà em vẫn thấy rất ngại.”

Lạc Thần Dật thân thiết vuốt vuốt cái mũi của Tiêu Hàm, “Anh biết Hàm Hàm của anh rất mắc cỡ, cơ mà một Hàm Hàm mắc cỡ quả thật rất động lòng người.”

Tiêu Hàm ngượng ngùng cười cười, “Được rồi, Dật, tụi mình đi mua nguyên liệu nấu ăn đi ~”

“Được, nghe theo Hàm Hàm, mình đi thôi~” Dứt lời, Lạc Thần Dật dắt Tiêu Hàm lên xe, trong lúc cúi người thắt dây an toàn cho Tiêu Hàm thì vô tình hôn phải, hai người nhìn nhau cười, rồi đi đến siêu thị gần nhất.

Tới siêu thị, Lạc Thần Dật đi đậu xe, hai người mười ngón tay nắm chặt đi vào siêu thị.

Hai người bước vào siêu thị liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Hai người một bên anh tuấn tiêu sái một bên thanh tú dễ thương, quan trọng nhất còn đang nắm tay, chung quanh hai người là không khí ấm áp,

khiến cho mọi người phải dời tầm mắt.

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm biết có người nhìn bọn họ, xung quanh cũng có vài người nhỏ giọng bàn tán. Nhưng điều này chẳng hề ảnh hưởng tâm tình hai người Lạc Thần Dật.

Bọn họ đều biết tâm ý đối phương, người khác dù có nghĩ thế nào thì vẫn là người khác, chẳng cần phải đặt vào trong lòng. Hơn nữa, bọn họ cần gì phải quan tâm đến ánh nhìn của những người xa lạ?

“Hàm Hàm, tụi mình qua bên rau quả trước đi.” Lạc Thần Dật cúi đầu nhẹ nhàng nói với Lạc Thần Dật.

Tiêu Hàm gật đầu, “Ừm, Dật, mình đi thôi.”

Hai người Lạc Thần Dật đến khu rau quả, Tiêu Hàm cẩn thận lựa rau dưa, Lạc Thần Dật dịu dàng nhìn Tiêu Hàm. Chờ Tiêu Hàm lựa rau dưa xong, hai người lại đi qua khu bán thịt.

“Dật, hôm nay em là canh cá cho ngài được không?” Tiêu Hàm đứng lựa trước khu cá, cậu chỉ vào một con cá bơi qua bơi lại hỏi Lạc Thần Dật.

Lạc Thần Dật tiếp nhận rau dưa từ tay Tiêu Hàm, “Được mà. Hàm Hàm làm gì anh cũng thích.”

Tiêu Hàm gật đầu, mỉm cười nhìn Lạc Thần Dật, cúi đầu lựa cá. Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm cẩn thận chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, trong mắt tràn đầy cưng chiều, Hàm Hàm của hắn thật thảo.

Sau khi chọn nguyên liệu nấu ăn, hai người lại dạo một vòng ở khu ăn vặt rồi lại mua thêm một đồng đồ ăn. Thấy mua đã đủ hết rồi, cuối cùng ra quầy tính tiền.

Lạc Thần Dật nhìn phía trước không thiếu người xếp hàng, hắn nói với Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, em qua khu kế bên siêu thị nghỉ ngơi trước đi. Còn nhiều người lắm, còn lâu mới đến lượt tụi mình.”

“Dật, ngài muốn chờ thay em? Ngài không ngại chờ một thời gian khá lâu ư?” Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, nói ra nghi hoặc trong lòng.

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ của Tiêu Hàm, Lạc Thần Dật tỏ vẻ hắn cần phải chờ đợi gì lâu, hoặc là có thể nói hắn căn bản không cần xếp hàng, nếu muốn thì hắn chỉ cần nói một tiếng, tự nhiên sẽ có người đi làm.

Thực ra Lạc Thần Dật chưa bao giờ đi siêu thị, nếu có thì cũng là trung tâm thương mại, còn siêu thị bình dân như thế này Lạc Thần Dật chưa từng vào bao giờ.

“Anh không phải đợi lâu, cũng không cần xếp hàng. Đây chỉ là chuyện tốn vài phút đồng hồ mà thôi, Hàm

Hàm ra ngoài chờ anh đi, ngoan ~”

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, được rồi, nếu Dật bảo cậu ra khu nghỉ chân chờ hắn, thì cậu đi vậy. “Dạ, em ở bên ngoài chờ Dật.”

Dứt lời, Tiêu Hàm vẫy tay với Lạc Thần Dật, từ từ ra khỏi siêu thị.

9. Chương 9

Qua 10 phút, Tiêu Hàm vẫn ở khu dừng chân chờ Lạc Thần Dật, mắt thấy Lạc Thần Dật tay xách mấy túi lớn đi qua bên đây, cậu liền vẫy tay, “Dật, em ở trong này.”

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm vẫy tay với hắn, cước bộ nhanh hơn, nhanh đi đến cái nơi Tiêu Hàm đang ngồi.

“Dật, mau ngồi xuống, uống miếng nước trái cây đi.” Tiêu Hàm đưa phần nước trái cây của mình cho Lạc Thần Dật.

Lạc Thần Dật tràn đầy ý cười tiếp nhận, uống một ngụm, “Vẫn là Hàm Hàm của anh săn sóc.”

Tiêu Hàm ôn hoà cười cười, không nói gì.

Lạc Thần Dật biết Hàm Hàm của hắn đang then thừng, Hàm Hàm da mặt mỏng dễ mắc cỡ, nhưng mà Hàm Hàm của hắn có thể trước mặt nhiều người làm ra động tác thân mật như vậy đã là một bước tiến bộ rất lớn.

Nghỉ ngơi cho đã rồi hai người lái xe về nhà.

Về đến nhà, Tiêu Hàm lập tức cầm lấy nguyên liệu nấu ăn tiến đến phòng bếp.

“Hàm Hàm cho anh làm trợ lý đi, tuy anh không có biết nấu nhưng chí ít cũng rửa đồ được mà.” Lạc Thần Dật đi theo Tiêu Hàm vào phòng bếp.

“Nhưng, Dật, công việc của ngài xong hết rồi sao?”

“Đã sớm hoàn thành, công việc của anh không nhiều lắm.” Thực ra Lạc Thần Dật không nói cho Tiêu Hàm biết công việc của hắn vốn rất nhiều nhưng bắt quá, hắn đều ráng làm cho xong hết ở công ty.

Lúc này, ở tầng cao nhất của tập đoàn Lạc thị đèn vẫn còn sáng. Thư ký của Lạc Thần Dật, thư ký Lưu vẫn còn đang tăng ca.

Má nó, thư ký Lưu hề nghĩ là thấy nước mắt thành sông, chẳng lẽ được Lạc Thần Dật tín nhiệm là muốn bắt anh tăng ca sao?! Đây là tín nhiệm kiểu gì hả?!!

Anh có thể không cần sự tín nhiệm này được hay không, từ sau khi Lạc Thần Dật có người yêu, lượng công việc trên vai anh càng tăng thêm nhiều, đã thế toàn là những việc quan trọng, phải biết anh chỉ là một thư ký thôi, không thể khơi mào gánh nặng như thế đâu! Chưa hết, tiền lương căn bản không hề xứng với lượng công việc không phù hợp này!

Được rồi, Lưu Khả phát ra nhiều bực tức như vậy, trọng điểm chính là nỗi mãnh liệt khao khát muốn được tăng tiền lương!!

Tiêu Hàm tin ngay không hề nghi ngờ, “Vậy à, thôi cũng được, cùng nấu cơm đi.”

Chồng chồng hai người bắt đầu cùng nhau nấu ăn, Lạc Thần Dật đem cà rốt đã được rửa sạch cho Tiêu Hàm, Tiêu Hàm mỉm cười nhận lấy, “Dật, ngài đánh trứng đi, miễn sao cho nó đều là được.”

“OK.” Lạc Thần Dật từ nguyên liệu nấu ăn lấy ra mấy quả trứng và làm theo lời Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm để cà chua được rửa sạch vào nước sôi nóng một phút, rồi khi vừa mới vớt ra thì ngâm ngay vào nước lạnh, sau đó bỏ hột cà chua ra, bỏ vào nồi. Tiếp đó, Lạc Thần Dật bỏ một chút muối vào tô trứng gà. Tiêu Hàm đem trứng và cà chua hấp lên trong vòng bảy phút, sau đó xào cà chua, lại thêm một chút muối, một chút nước.

Tiêu Hàm chờ canh sôi lên sau đó tắt lửa, bỏ trứng vào trong. Tiêu Hàm nhẹ nhàng khuấy, sau đó tác phẩm liền hoàn thành.

(Lé: các bạn không hiểu cũng không sao, tui cũng không biết tui đang làm gì nữa, hãy thông cảm cho một đứa chỉ biết ăn như tui)

“Thơm quá à, Hàm Hàm thật tuyệt.” Lạc Thần Dật ngửi mùi canh trứng liền khen Tiêu Hàm không dứt miệng.

Tiêu Hàm cười cười, “Đâu có, Dật, ngài không cần nói quá lên đâu, giờ ngài hãy vớt bọt canh ra đi, kéo canh nguội không thể vớt được nữa.”

“À, được.” Lạc Thần Dật sau khi vớt bọt canh bèn gọi dì Trương bưng lên bàn ăn. Dì Trương sau khi bưng canh lên thì quay lại phòng bếp.

Lúc mua cá ở siêu thị Tiêu Hàm đã nhờ người ta xử lý sạch sẽ, thành ra bột được không ít thời gian (Tiêu Hàm có vẻ không biết xử lý cá, gà vịt như thế nào, dù sao trước khi gặp Lạc Thần Dật cuộc sống của cậu không được tốt, sống như sống nhuốc cậu đều đã trải qua, miễn sao là có thể miễn cưỡng no bụng là được. Cậu biết nấu ăn là do cậu đã từng làm chân rửa bát ở một tiệm cơm nhỏ, đầu bếp ở đó nhìn cậu thuận mắt nên chịu dạy cậu nấu vài món ăn gia đình đơn giản. Nhưng cậu không thể học được nhiều hơn vì sau này tiệm cơm đóng cửa, cậu cũng mất đi việc làm. Tiêu Hàm sợ dĩ biết nấu ăn là do cuộc sống ép buộc, dù sao tự nấu cơm cũng có thể tiết kiệm được chút tiền, có thể để dành một chút tiền sinh hoạt. Tuy không bao giờ dùng tới, nhưng có còn hơn không.)

Tiêu Hàm lấy con cá ra, rồi hạ ba nhát dao lên thân nó, đâm tới xương cá, Tiêu Hàm lấy muối sát lên khắp thân cá, cậu để yên như vậy trong một lúc, sau đó moi hết nội tạng của cá ra, bỏ thêm vài gia vị cần thiết. Khi làm xong hết tất cả, cậu bỏ cá vào nồi cơm điện chưng lên.

(Lé: xin hãy hiểu nôm na là Tiêu Hàm đang làm món cá....)

Lạc Thần Dật ở bên cạnh nhìn Tiêu Hàm nấu ăn không có chút khó khăn nào, trong mắt đều là nhu tình, loại cảm giác này thật tuyệt, như thể hắn và Hàm Hàm đã là một đôi vợ chồng già, vợ nấu cơm, chồng đỡ đần, thi thoảng sẽ hàn huyên với nhau vài câu, trong mắt tràn đầy tình yêu với đối phương.

“Đúng rồi, Dật, ngài nhớ canh nồi cơm điện nha. Hết giờ nhớ lấy ra, nếu để chưng lâu quá thì không ăn được nữa.”

“Anh biết rồi, Hàm Hàm.” Lạc Thần Dật gật đầu tỏ vẻ hắn đã biết.

Tiếp theo Tiêu Hàm làm thêm món cải xanh xào đậu hũ với thịt. Chờ Tiêu Hàm và dì Trương bưng hết các món lên bàn ăn xong, cũng là lúc Lạc Thần Dật bưng món cá chưng lên.

Tất cả các món ăn Tiêu Hàm làm đều có mặt trên bàn cơm. Chồng chồng Lạc Thần Dật an vị ngồi thưởng thức bữa cơm trong bầu không khí ôn nhu.

Chắc hẳn họ thấy những món ăn này rất ngon, bởi vì chúng được tạo ra với người mình yêu, về sau nhất định sẽ còn nhiều dịp như thế này nữa.

Ngày hôm nay cứ trôi qua trong bầu không khí ấm áp.

.....

Tiêu Hàm dưới sự chỉ dạy của Trương Lâm đã có tiến bộ trong học tập.

Hôm nay, sau khi hoàn thành buổi học, Tiêu Hàm nói với Trương Lâm đang thu dọn giáo trình, “A Lâm, có thể tiện đường chở em qua công ty của Dật không? Hôm nay là sinh nhật bạn của Dật, tụi em định đi chúc mừng sinh nhật cho anh ấy. Em không muốn phiền Dật phải quay về nhà đón em, nên em nghĩ mình

tự đi đến đó thì tốt hơn.”

“Được chứ, không thành vấn đề.” Trương Lâm không chút do dự đáp ứng, bạn bè với nhau đâu cần tính toán chuyện con con ấy làm gì.

Trương Lâm thả Tiêu Hàm trước cửa công ty. Tiêu Hàm xuống xe, nói lời tạm biệt với Trương Lâm sau đó bước vào tập đoàn Lạc thị.

Tại quầy tiếp tân của tập đoàn Lạc thị, nhân viên A là một thanh niên thanh tú trước mặt, mỉm cười, “Chào ngài, xin hỏi ngài tìm ai?”

Tiêu Hàm có chút ngại ngần trả lời, “Ừm... Tôi tìm Dật... À, là Lạc Thần Dật...”

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không ạ?”

“Ồm, tôi không có hẹn trước.” Tiêu Hàm không biết muốn gặp Lạc Thần Dật thì phải hẹn trước, thành thử cậu có hơi không biết làm sao.

“À, vậy thì ngài nên gọi điện cho tổng tài.” Nhân viên A thấy Tiêu Hàm quẫn bách, có ý tốt đề nghị.

Phải ha, Tiêu Hàm thầm vỗ trán của mình, sao mình lại không nghĩ ra chứ. Tiêu Hàm cảm kích tặng cho cô A một nụ cười, nhân viên A cũng cười đáp trả.

Tiêu Hàm đi qua một bên, bấm dãy số của Lạc Thần Dật, điện thoại bên kia vừa “Đô...” một tiếng đã có người bắt.

Lạc Thần Dật có hơi ngoài ý muốn khi thấy Tiêu Hàm gọi hắn, bình thường đều là Hàm Hàm học xong sẽ chờ hắn về nhà cùng nấu cơm hoặc cùng đi mua nguyên liệu để nấu.

Tuy có chút ngoài ý muốn nhưng Lạc Thần Dật vẫn nhanh tay bắt điện thoại.

10. Chương 10

“Hàm Hàm, sao vậy em?”

Nghe thấy giọng nói từ tính của Lạc Thần Dật vang lên đầu dây bên kia, Tiêu Hàm cảm thấy rất an tâm, “Dật, em hiện tại đang ở dưới sảnh công ty chờ ngài, ngài tan tầm chưa?”

“Sắp rồi, Hàm Hàm ngồi ở ghế sofa trong sảnh chờ anh chút, anh lập tức đi xuống.” Thực ra còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tan tầm, nhưng mà Lạc đại tổng tài của chúng ta vì nóng lòng gặp vợ nên đành tan ca sớm. Lạc đại tổng tài này, ngài làm thế bộ không thấy tội lỗi chút nào à ~

Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói hẳn sẽ lập tức xuống ngay nên cúp điện thoại, sau đó cậu im lặng ngồi trên sofa chờ Lạc Thần Dật.

Lạc Thần Dật đi ra khỏi thang máy chuyên dụng cho tổng tài, liếc mắt một cái đã thấy người luôn làm mình động lòng đang im lặng ngồi trên ghế sofa.

Lạc Thần Dật gật đầu với đám nhân viên đứng một bên miệng gọi tổng tài, rồi bước nhanh đến bên cạnh Tiêu Hàm.

“Hàm Hàm, chờ có lâu lắm không?”

Tiêu Hàm thấy Lạc Thần Dật đang đi về phía mình, “Dật, ngài không cần gấp vậy đâu, em không có chờ lâu lắm.”

“Ha ha, Hàm Hàm, sao không đợi anh về đón?” Lạc Thần Dật cương chịu nhìn Tiêu Hàm.

“Em không muốn làm phiền ngài nên nhờ A Lâm chở em lại đây.”

“Hàm Hàm của anh thật sắc sảo, giờ mình qua nhà A Ngọc thôi.” Dứt lời, Lạc Thần Dật ôm Tiêu Hàm ra khỏi công ty.

Chồng chồng hai người Lạc Thần Dật không biết hành động ôm nhau thân mật hôm nay đã đẩy cho công ty một trận sóng nổi.

Hử trong thiên hạ: ngao ngao ngao, JQ trần trụi quá, oh fuck, chưa bao giờ thấy tổng tài đại nhân ôn nhu như vậy!!!!

Thiên hạ toàn thụ mình bố là công: Tui nghe thấy tổng tài kêu cậu trai kia là Hàm Hàm, hú hú, xưng hô rất rất thân mật ~ nếu mà không có JQ, tui sẽ mổ bụng tự sát!!!!

Thụ kute hồn nhiên lạc lối: có nguy hiểm mấy tui cũng không sợ, tui thấy tổng tài đại nhân chính miệng thừa nhận Hàm Hàm là vợ yêu của anh đó á ~~

Mọi người: rống rống ~ Tổng tài x Hàm Hàm muôn năm!!!!

(Bản edit gốc là ở wattpad do editor Lechannn edit, bất cứ trang web nào khác đăng lên đều là chưa xin

phép.)

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm một chút cũng không biết tình hình đang xảy ra, nếu có biết bọn họ cũng thoải mái thừa nhận. Hiện tại bọn họ đang đi trên đường đi đến nhà của Lâm Ngọc.

“Dật, ngài nói xem mình nên mua quà gì đây? Lỡ gì mua trúng quà không hợp ý không?” Tiêu Hàm chống cằm tự hỏi, trông đáng yêu cực.

“Ha ha, Hàm Hàm à, quà cho A Ngọc anh đã sớm chuẩn bị ổn thảo, Hàm Hàm không cần phiền não. Mà nếu Hàm Hàm tặng quà cho nó, nó nhất định sẽ rất thích.” Lâm Ngọc dám không thích quà của Tiêu Hàm, chắc là rất thèm đánh.

Nghe Lạc Thần Dật nói, Tiêu Hàm không còn lo lắng nữa, vì Dật đã sớm chuẩn bị tốt.

Qua một hồi cũng đến được nhà Lâm Ngọc. Nhà Lâm Ngọc và nhà Lạc Thần Dật nằm ở hai hướng khác nhau, cũng là khu giàu có nổi tiếng trong thành phố A, mà nhà Trình Huy lại rất gần nhà của Lâm Ngọc. Nhà của Lạc Thần Dật tuy rằng không hề ở nơi này nhưng tình cảm giữa họ vô cùng tốt, bởi trước đó ba mẹ họ cũng là bạn thân.

Lạc Thần Dật đậu xe xong thì nắm tay Tiêu Hàm bước vào nhà Lâm Ngọc.

“A Dật, mày đến rồi.” Lâm Ngọc thấy bạn thân đến, vừa chuẩn bị cho Lạc Thần Dật một cái ôm thật lớn, nhưng mà sao A Huy cứ kéo mình lại hoài vậy?

Trình Huy nhìn thấy sự nghi hoặc trên mặt Lâm Ngọc, Trình Huy dịu dàng nói với y, “Ngọc, mày không thấy A Dật và chị dâu mình đang nắm tay nhau à?”

“Ồ ~ tao hiểu rồi.” Nói xong, Lâm Ngọc gật đầu, rồi lớn tiếng hét về phía Tiêu Hàm, “Chào chị dâu!”

Tiêu Hàm có hơi ngượng ngùng cười cười, “Chào, em là Tiêu Hàm, rất vui được quen biết mọi người.”

“Anh cũng rất vui khi được quen biết em. Thực ra tụi anh biết em từ lâu rồi, người được A Dật thương yêu đặt ở đầu quả tim, tụi anh đều có chút tò mò. A Dật này đối với ai cũng lạnh như băng, chỉ có mấy người hợp ý nó mới có thể ôn hoà một chút.” Trình Huy dịu dàng nói với Tiêu Hàm.

Trình Huy tiến lên đánh đánh ngực Lạc Thần Dật, “Anh em tốt, cái gì cũng không nói, chỉ biết ôm hạnh phúc một mình.”

Lạc Thần Dật thâm sắc ôn nhu nhìn nhìn Tiêu Hàm còn một chút thẹn thùng, “Tụi tao hạnh phúc thì mày cũng sẽ hạnh phúc thôi, đừng lo.”

“Sẽ.” Trình Huy nói xong ôn nhu si tình nhìn Lâm Ngọc bên cạnh một cái, hẳn sẽ hạnh phúc, hẳn không sợ người hẳn yêu mãi mãi không biết, có thể bảo vệ người yêu cũng là một loại hạnh phúc mà.

“Được rồi được rồi, mọi người đừng đứng ngoài cửa nói chuyện nữa, vào nhà ngồi rồi nói sau.” Lâm Ngọc không biết vì sao khi Trình Huy nói hẳn sẽ hạnh phúc, trong lòng y có chút chua chua, y không biết y là làm sao nữa, anh em tốt được hạnh phúc, đáng lẽ ra y phải vui mới đúng. Quên đi, không nghĩ nữa, rất phí tế bào não. Lâm Ngọc khẽ lắc đầu, bỏ suy nghĩ đó qua một bên.

Thực ra Lâm Ngọc cũng có hơi lười, cũng có chút bất lực, nếu đi sâu vào một chút, có lẽ y sẽ hiểu được lòng mình, nhưng y vốn không thích nghĩ nhiều, cho nên con đường theo đuổi vợ của Trình Huy còn rất dài lâu ~

Sau khi đi vào phòng khách và ngồi xuống, Lâm Ngọc ngay lập tức khẩn cấp đòi quả của chồng chồng hai người Lạc Thần Dật, “A Dật, mau mau mau, cho tao xem mày với chị dâu tặng tao quà gì nào?”

Lạc Thần Dật thấy Lâm Ngọc sốt ruột, bật cười, “Mày gấp cái gì, tao không có thiếu quà mày đâu. Tao đã ”thăm dò” chú Lâm trước rồi, đây là thứ mày muốn, tập thiết kế kèm theo chữ ký Andy • Lãng Jason tự tay kí lên.”

“A!!!! A Dật thật tốt, tao vui quá đi!!!!!!”

Lạc Thần Dật và Trình Huy trao đổi một ánh mắt “biết ngay mà”.

Tiêu Hàm khó hiểu nhìn Lâm Ngọc không ngừng nhảy loạn hét to, cậu lặng lẽ kéo góc áo Lạc Thần Dật, nhỏ giọng hỏi, “Dật, Lâm Ngọc sao vậy?”

Lạc Thần Dật nhìn bộ dáng khó hiểu của Tiêu Hàm, hẳn hôn hôn hai má cậu, giải đáp, “Anh quên nói cho Hàm Hàm biết Lâm Ngọc là một nhà thiết kế, mà Andy • Lãng Jayson rất nổi tiếng trong giới thiết kế, là thần tượng của Lâm Ngọc, rất ít khi xuất hiện trước công chúng, cho nên chữ kí của ông ta còn hiếm hơn.”

“Dật thật lợi hại, mà Lâm Ngọc cũng lợi hại nữa.”

Lạc Thần Dật và Trình Huy hàn huyên một chút về chuyện công ty, Lâm Ngọc dẫn Tiêu Hàm vào phòng làm việc chiêm ngưỡng các tác phẩm của y.

“Oa, Lâm Ngọc thật lợi hại! Bộ này thật đẹp mắt.” Tiêu Hàm nhìn hàng loạt những bộ quần áo được trưng bày trong phòng làm việc, không khỏi hô ra tiếng.

“Đương nhiên, em phải nhìn xem người thiết kế là ai. Mấy bộ này đều do chính anh thiết kế ra, cũng tự tay anh may vá. Thế nào, thấy có đẹp không?” Lâm Ngọc miệng thì hỏi ý kiến Tiêu Hàm nhưng y lại mang bộ dáng “Mau tới khen đi, tui lợi hại như thế đấy, bộ nào tui thiết kế cũng đẹp hết ả”, trên mày trên mặt toàn là vẻ đắc ý.

Tiêu Hàm nhìn vẻ mặt cầu lời khen ngợi của Lâm Ngọc, ý cười trên mặt càng lớn hơn nữa, bọn Lâm Ngọc thật dễ thân thiết, “Đúng vậy, Lâm Ngọc lợi hại nhất.”

Nghe Tiêu Hàm mang theo ý cười, Lâm Ngọc tỏ vẻ không so đo với cậu. Haizzz, y hào phóng quá mà

“Cộc cộc....” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Ngọc trả lời, “Mời vào.”

Vào là chú Lâm, quản gia của Lâm Ngọc, “Cậu chủ, cậu Tiêu Hàm, đã đến giờ tối, mời theo tôi xuống dùng bữa.”

Lâm Ngọc gật đầu, tỏ vẻ đã biết, Tiêu Hàm cũng mỉm cười gật đầu. Chú Lâm cúi người cong thắt lưng, lui xuống, ông còn những vị khách khác phải tiếp đón.

“Đi thôi, chị dâu Tiêu Hàm, mình xuống ăn cơm.”

Tiêu Hàm gật đầu, “Để em đi gọi Dật.”

Lâm Ngọc thăm bữu môi, cũng đâu phải không có ai gọi họ ăn cơm, he he, tôi sẽ không nói cho mấy người tôi cũng muốn gọi Trình Huy đi ăn cơm đâu.

Hai người Tiêu Hàm đi xuống lầu, Lạc Thần Dật và Trình Huy đã bàn xong chuyện, hai người dịu dàng nhìn bọn Tiêu Hàm đi xuống lầu.

“Hàm Hàm, sắp trễ giờ cơm mất rồi, mình ăn thôi.” Lạc Thần Dật nói xong, lại quay đầu nói với Lâm Ngọc, “Đi thôi, nhân vật chính của đêm nay.”

“Đi thôi đi thôi, đi ăn cơm thôi ~” Lâm Ngọc nói xong, ý bảo ba người Tiêu Hàm đi theo y. Hai người Lạc Thần Dật Tiêu Hàm nắm tay nhau đi vào phòng ăn nhà Lâm Ngọc, Trình Huy cũng nối đuôi Lâm Ngọc mà vào.

11. Chương 11

Bốn người Lâm Ngọc tiến vào nhà ăn, những người đang chờ nhân vật chính của tối nay tới đều hoan hô: “Cậu Lâm, sinh nhật vui vẻ ~”

Lâm Ngọc mỉm cười lên tiếng trả lời, “OK OK, hôm nay chúng ta phải vui vẻ, không say không về.”

Mọi người trả lời, “Được, không say không về.”

Tham gia tiệc sinh nhật của kẻ có tiền cũng là kẻ có tiền, họ đều biết nhau nhưng cảm tình không sâu đậm, cha mẹ họ cũng thế, mỗi người mỗi người đều có một vòng lẩn quẩn.

Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm đi tới bàn ăn ngồi xuống, mới vừa ngồi, mọi người xung quanh liền vây quanh hỏi: “Cậu cả Lạc, vị này là?”

“Người yêu của tôi.” Lạc Thần Dật cười trả lời.

“À, thì ra là vị này sao.” Người kia rất biết điều, cậu cả Lạc tìm được một người yêu đồng tính tất cả mọi người trong cái vòng lẩn quẩn này đều biết, họ đều tò mò xem cái người có thể nắm được tâm của cậu cả Lạc là người như thế nào. Quả nhiên không tồi, nhưng mà nghe đồn là được mua ở hội đấu giá, họ vẫn nên không nói lung tung thì tốt hơn, lỡ đắc tội cậu cả Lạc thì khổ.

“Hàm Hàm, đồ ăn ngon lắm, ăn nhiều một chút.” Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm chưa gì hết đã vùi đầu vào chén cơm, cưng chiều trong mắt đều sắp tràn ra ngoài, “Hàm Hàm, xem em kia, chưa gì mà đã úp mặt vào chén rồi. Đồ ăn nhà A Ngọc nấu ngon lắm à?” Lạc Thần Dật cố ý trêu chọc.

“Dật.... Em không để ý tới ngài nữa.” Tiêu Hàm thấy Lạc Thần Dật đang cười mình không khỏi chu mỏ, hừ khê, Dật kỳ quá đi, biết mình dễ mắc cỡ nà vẫn chọc mình, không để ý tới ngài ấy nữa.

“Thôi mà Hàm Hàm, anh sai rồi, đừng lơ anh mà.”

Lạc Thần Dật biết Hàm Hàm không có khả năng không để ý đến hắn, nhưng mà, đây là lỗi của hắn, hắn rõ ràng biết Hàm Hàm hay thẹn thùng mà vẫn chọc cậu, rồi, hắn chịu sai.

Nhưng mà tôi nói này cậu cả Lạc, chịu sai là thế đó hả?

Tiêu Hàm thấy trong mắt Lạc Thần Dật toàn là ý cười, bĩu môi, hừ, không để ý tới Dật, cậu vẫn là nên im lặng ăn cơm đi.

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm lo ăn cơm mà không để ý tới hắn, đáng thương hề hề nói, “Hàm Hàm, anh sai rồi. Đừng lơ anh nữa mà.”

Tiêu Hàm nhìn biểu tình của Lạc Thần Dật, cười một tiếng, “Được rồi, bỏ qua cho ngài đó, có biết nhiều người đang nhìn tụi mình kìa.”

“He he, mình ân ái thì mình ân ái, quan tâm tới họ làm chi.” Lạc Thần Dật thoáng nhìn, ai cũng đều đang cười pha trò, họ mà dám quẩn sao, bộ hết chuyện để làm rồi à.

Tiệc sinh nhật không thể thiếu ăn cơm uống rượu cùng hát karaoke, buổi tiệc của kẻ có tiền cũng không ngoại lệ.

Thật ra ăn cơm không phải chủ yếu, mà là uống rượu mới là quan trọng.

Người làm ăn thôi, uống chút rượu, nói chuyện làm ăn, nhiều khi còn có thể nói ra một vụ làm ăn tốt.

Tuy nói là tiệc sinh nhật của Lâm Ngọc, nhưng họ chỉ tụ về để bàn chuyện làm ăn, những người đến hôm nay đa số đều được thừa kế tập đoàn của nhà mình, họ đều suy nghĩ đến ích lợi.

Bởi vì Lâm Ngọc đêm nay là nhân vật chính cho nên phải chờ để tiếp rượu, y đi đến trước mặt bọn Lạc Thần Dật, “A Dật, Tiêu Hàm, xin lỗi nha. Hôm nay thật sự là không có thời gian đón tiếp hai người. Đầu gì A Dật cũng quen với chỗ này rồi, hai người cứ tự nhiên đi dạo.”

Lâm Ngọc vừa nói xong, lập tức bên kia có người kêu tên y.

Chồng chồng Lạc Thần Dật nhàn rỗi phát tay tỏ vẻ bọn họ không để ý, có thể hiểu. Lâm Ngọc cười.

Mấy bạn hỏi tại sao Trình Huy lại đi vào trong đó, hãy đoán xem. Thân là một tiểu công chất lượng tốt, khi có ai muốn chuốc rượu tiểu thụ của mình, hẳn làm sao có thể bỏ lơ, phải đi giúp y chặn rượu chứ.

Bạn hỏi sao Trình Huy không nói chuyện với chồng chồng Lạc Thần Dật. Vì Trình Huy không ngốc, hẳn đâu có dại, tự nhiên chạy tới làm bóng đèn, hẳn đâu có ngu đến thế. Hẳn vẫn là nên vào canh tiểu thụ của hắn đi, miễn cho bị người ta cướp mất rồi lúc đó đâu thể trách được ai.

Đừng hỏi thêm gì nữa, tuy nói không ai dòm ngó quấy rầy chồng chồng hai người Lạc Thần Dật ân ái, nhưng thật chất vẫn là có vài người, ai bảo Lạc Thần Dật là đại boss của tập đoàn Lạc thị cơ chứ, nếu có thể hợp tác cùng tập đoàn Lạc thị, họ sẽ rất rất “sung túc”.

“Cậu cả Lạc, gần đây khỏe không?”

“Cảm ơn cậu cả Vương đã hỏi thăm.” Lạc Thần Dật biết tên này lại đây là muốn bàn chuyện làm ăn với hắn, gần đây công ty của cậu ấm Vương này đang cực lực tranh thủ cho một hạng mục mà công ty hắn đề ra, tuy rất không hài lòng với hành động bóng đèn của cậu Vương nhưng không thể không để ý tới người ta, dù sao làm bạn vẫn tốt hơn thành thù.

Tiêu Hàm thấy có người đến tìm Lạc Thần Dật, cậu biết là để bàn chuyện làm ăn, “Dật, em đi dạo chỗ này một chút. Ngài cứ nói chuyện với ngài Vương nha.”

“Được, có một mình Hàm Hàm thấy có buồn không?” Lạc Thần Dật vẫn có chút lo lắng.

“Được rồi mà, em chỉ đi lòng vòng quanh đây thôi, Dật vẫn có thể nhìn thấy em. Với lại em cũng chẳng phải con nít, đi chán rồi sẽ tự động quay về.” Tiêu Hàm nhìn ra Lạc Thần Dật lo lắng, trong lòng ngọt ngào không nói nên lời, “Dật, thôi, em không phiền hai người nói chuyện nữa. Đi chơi đây.”

Dứt lời, Tiêu Hàm mỉm cười lịch sự và gật đầu với cậu ấm Vương đang đứng đợi ở bên cạnh, xong rồi nghịch ngợm lè lưỡi với Lạc Thần Dật, xoay người đi qua bên kia.

“Ôi, Hàm Hàm à....” Lạc Thần Dật lắc đầu bật cười, quên đi, xem ra hẳn phải mau bàn xong chuyện để đi tìm Hàm Hàm mới được.

Tiêu Hàm đi đến khu có nhiều điểm tâm ngọt, “Oa, trông món này có vẻ rất ngon.” Nói xong, Tiêu Hàm lấy một miếng nhỏ nhâm nhi thưởng thức, vừa lòng nhíu mắt, “Ừm ừm ừm, ngon, ngon thật, lát nữa cũng nói Dật đến ăn thử.” Tiêu Hàm nhấm nháp điểm tâm xong, lại đi qua khu đồ rượu.

Tiêu Hàm tò mò nhìn cái bàn phía trước, “À, đây là đồ uống sao? Nhìn đẹp thật.” Hầy tha thứ Tiêu Hàm không biết thứ này là rượu cocktail, cậu tò mò lấy một ly rượu uống một ngụm, “A ~ vị là lạ, nhưng mà không đến nỗi nào.” Tiêu Hàm nhịn không được lại uống tiếp một ngụm, cẩn thận nhấm nháp rượu ngon.

Tiêu Hàm bất tri bất giác uống hết ly rượu trong tay. Chờ đến khi bàn xong việc, thì Lạc Thần Dật và cậu Vương lại thấy Tiêu Hàm đang cầm một ly rượu, mặt đỏ rực, say xỉn nhưng không hiểu sao vẫn động lòng người.

Lạc Thần Dật nhìn lướt qua bốn phía, hừ, Hàm Hàm của hắn cũng thu hút người lắm đấy. Lạc Thần Dật ho khê một tiếng, mọi người hồi phục tinh thần lại, ăn ý mười phần quay sang nhau tiếp tục bàn chuyện.

Lạc Thần Dật vừa lòng gật đầu, hắn nhìn người trong lòng, diu dang bên tai Tiêu Hàm nỉ non, “Hàm Hàm, em không làm cho anh bớt lo tí nào cả. Em nhìn em kìa, mới có một chút mà đã đi uống rượu, còn làm cho người ta động lòng đắm nhìn em như vậy. Về nhà đi rồi xem anh trừng phạt em như thế nào.”

Tiêu Hàm hiện tại có chút say, cậu chỉ biết mình được ấm áp là do được người yêu ôm vào ngực. Cậu dùng mặt cọ cọ ngực của Lạc Thần Dật, cảm thấy đầu có hơi choáng, nhưng cậu vẫn nhớ phải kể cho Dật đã phát hiện ra món điểm tâm ngọt ăn ngon và ly rượu,

“Ngô.... Dật.... Ha ha, em nói cho ngài nghe..... Em phát hiện.... Món điểm tâm ăn rất ngon và đồ uống, ừm, vị của đồ uống đó cũng không tệ lắm, còn món điểm tâm ngọt thì rất ngon miệng, Dật, em đi lấy cho ngài.” Dứt lời, Tiêu Hàm muốn tránh khỏi Lạc Thần Dật ôm ấp để đi lấy đồ ngọt cho Lạc Thần Dật ăn.

Lạc Thần Dật thấy cậu thành cái dạng này, thần sắc sùng nịch ôm người lại thật chặt, “Thôi nào, Hàm Hàm, em say rồi. Tội mình về nhà đi thôi.” Dứt lời, Lạc Thần Dật ẵm ngang Tiêu Hàm lên, nói tạm biệt với Lâm Ngọc và Trình Huy xong, đi đến gara lái xe về nhà.

Tiêu Hàm lúc này đang ở ghế sau ngọt ngào ngủ, cậu hoàn toàn không biết có một “hình phạt” đang đợi cậu ở nhà.

Lạc Thần Dật thông qua kính chiếu hậu nhìn Tiêu Hàm ngọt ngào ngủ ở ghế sau, khoé miệng giơ lên, lộ ra một nụ cười tà mị, “Hàm Hàm, tối hôm nay em mê người như vậy, không ăn em luôn anh sẽ thấy thật có lỗi với bản thân.”

Nếu mà Tiêu Hàm còn tỉnh táo, cậu nhất định sẽ ngượng ngùng nhìn Lạc Thần Dật và chu cái mỏ nhỏ, “Hừ, Dật không đúng đắn, không để ý tới Dật.” Sau đó Lạc Thần Dật sẽ đáng thương hể hể năn nỉ Tiêu Hàm tha thứ, tiếp theo sau đó chính là chuyện thân mật của chồng chồng người ta.

Nhưng hiện tại Tiêu Hàm đang say, cậu không nghe được Lạc Thần Dật đang nói gì, cho nên “hình phạt” này là không thể tránh được.

Lạc Thần Dật đi xuống ghế sau ôm Tiêu Hàm vào phòng, nhẹ nhàng đặt Tiêu Hàm lên giường. Tiêu Hàm không quen được ôm ấp, bất an nhúu mảy, mơ mơ màng màng ngồi dậy, lấy tay xoa xoa đôi mắt, “Ngô.... Dật....”

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm tỉnh, tiến lên ôm lấy cậu, “Hàm Hàm, anh ở đây. Em xem kìa, chỉ cần anh không để ý một chút là em đã chạy đi uống rượu rồi, giờ có còn thấy đau đầu không?”

Tiêu Hàm lắc đầu, “Không đau, em không biết đó là rượu.”

“Được rồi, lần sau không được vi phạm nữa nữa. Nhưng mà bây giờ anh muốn trừng phạt em.” Lạc Thần Dật cười gian, Hàm Hàm tỉnh rồi thì tốt, phạt thôi, tỉnh lại vẫn tốt hơn chứ, nếu không sao Hàm Hàm nhớ được. (cũng hên Hàm Hàm uống là rượu cocktail, nếu là rượu khác, hừ hừ ~)

Tiêu Hàm nghe có chút không hiểu ý Lạc Thần Dật muốn nói là gì, tuy nói là cậu có chút tỉnh táo, nhưng thật ra vẫn còn hơi mộng mị, cậu lắc lắc đầu, cẩn thận suy nghĩ, sắc đỏ trên mặt lập tức đỏ hơn nữa.

Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm đỏ bừng mặt động lòng người, cúi người đặt Tiêu Hàm dưới thân, “Hàm Hàm, bắt đầu phạt đây.” Dứt lời, Lạc Thần Dật hôn lên cánh môi đỏ mề người.

“Ngô....” Tiêu Hàm nhiệt tình đáp lại nụ hôn sau, lời lẽ giao triền, trao đổi nước bọt trong miệng lẫn nhau. Đầu lưỡi Lạc Thần Dật như là một vị quốc vương đang đi tuần tra lãnh thổ của mình, không tha cho bất kỳ góc nào trong miệng Tiêu Hàm khiến đầu lưỡi Tiêu Hàm phải bại mà lui.

Lạc Thần Dật không để cậu có cơ hội lui về sau, hấn dùng lưỡi mình cuốn lấy cái lưỡi của đối phương, trên dưới trái phải đều liếm hết một phen. Vừa hôn xong, hai người đều động tình.

12. Chương 12

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thần Dật từ trong giấc mộng tỉnh lại, thấy Tiêu Hàm vẫn còn đang chìm trong mộng, ôn nhu cười, tối hôm qua đã làm Hàm Hàm mệt rồi.

Lạc Thần Dật đặt tay lên trán Tiêu Hàm, thấy nhiệt độ cơ thể cậu coi như bình thường, hấn thở phào một hơi.

Lạc Thần Dật nhẹ nhàng rút cánh tay đặt ở dưới Tiêu Hàm ra, Tiêu Hàm không có cái ôm ấm áp liền nhũn mày lẩm bẩm một câu, như là sắp tỉnh lại.

Lạc Thần Dật vội ôm Tiêu Hàm vào lòng, nhỏ giọng dỗ dỗ Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, anh đi xuống dưới bưng bữa sáng lên cho em, em ngủ ngoan nha.”

Không biết Tiêu Hàm có tỉnh thật hay không mà sau khi Lạc Thần Dật nói xong, Tiêu Hàm liền hôn cái chóc rồi lại tiếp tục tiến vào mộng đẹp. Lạc Thần Dật cứng chùi cười cườinhìn Tiêu Hàm, thả nhẹ cước bộ đi xuống phòng bếp.

“Cậu chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong, cậu và mợ chủ đang muốn dùng cơm sao?” Dì Trương có trách nhiệm đã sớm chuẩn bị bữa sáng, ngày nào cũng dậy rất sớm, nhưng mà mợ chủ lúc nào cũng cùng đi chuẩn bị bữa sáng hôm nay lại ngủ nướng, dì tuy trong lòng còn tò mò nhưng không cười nhạo.

Chuyện của chủ nhân người hầu bọn họ không được quản, thật ra dì Trương đã đoán được nguyên nhân, dù sao mỗi lần bọn cậu chủ ân ái xong, mợ chủ đều tới trưa mới dậy, nhưng hôm nay là ngày trễ nhất.

“Đúng, Hàm Hàm còn đang ngủ. À, dì Trương, chỉ tôi cách nấu cháo đi.”

“Dạ, cậu chủ.” Dì Trương cung kính đáp, cậu chủ thật sự rất yêu mợ chủ, cho nên người không bao giờ tiến vào phòng bếp như ngài bây giờ lại vì mợ chủ tự tay làm bữa sáng, nếu cho bà chủ biết, bà chủ nhất định sẽ ghen tị.

“Cậu chủ, hay là làm cháo thịt cho mợ chủ ăn đi.” Dì Trương đề nghị.

Lạc Thần Dật nghĩ ngợi rồi gật đầu, cháo thịt ăn ngon hơn cháo hoa nhiều, quan trọng nhất là Hàm Hàm thích ăn cháo thịt. Tuy rằng hôm nay Hàm Hàm chỉ có thể ăn một chút món ăn lỏng và thanh đạm, nhưng chỉ cần lúc nấu hần nấu thịt nhuyễn ra thì đều có thể.

Lạc Thần Dật nhờ dì Trương chuẩn bị nguyên liệu, sau đó bắt đầu nấu cháo.

Lạc Thần Dật dưới sự hướng dẫn của dì Trương cuối cùng đã hoàn thành xong tô cháo đầu tiên trong đời, đương nhiên trong đó công lao của dì Trương rất lớn. Lạc Thần Dật bảo dì Trương canh lửa, còn hần thì lên lầu xem Tiêu Hàm dậy hay chưa.

Lạc Thần Dật khẽ bước lên lầu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn Tiêu Hàm vẫn còn đang ngủ say, khẽ bước đến bên giường, giúp Tiêu Hàm đắp chăn lại cho kín, cúi người thơm nhẹ lên hai gò má của Tiêu Hàm, sau đó đi qua bên kia gọi điện cho thư ký Lưu.

Lạc Thần Dật đề thấp giọng: “Ê Lưu Khả, giúp tôi liên hệ với Trương Lâm, nói cho cậu ta người Hàm Hàm hôm nay có chút không thoải mái, không thể học bài. Còn nữa, hôm nay tôi không tới công ty, nếu có gì quan trọng thì gọi điện cho tôi.”

“Đã biết, boss.” Nghe được Lưu Khả ở đầu bên kia điện thoại trả lời, Lạc Thần Dật liền cúp điện thoại, Lưu Khả là trợ lý đắc lực của hắn, có anh ta làm việc rất yên tâm.

Mà bên này, Lưu Khả dựa theo mệnh lệnh của boss nhà mình, gọi điện thoại cho anh gia sư Trương Lâm.

“Tút tut tut...” Điện thoại bên kia phát ra vài tiếng tut tut liền được bắt, “A lô. Xin chào, anh là?”

“Xin chào, tôi là thư ký riêng của Lạc tổng tài, Lưu Khả, boss nói rằng phu nhân của boss có chút không khỏe, hôm nay anh không cần lên lớp, ngày mai thì vẫn bình thường.”

“Oh, biết rồi, cảm ơn anh.”

“Không có chi, đây là việc tôi phải làm.” Hai người khách khí nói lời từ biệt, cúp điện thoại.

Trương Lâm nghe Lưu Khả nói thế, vốn định đến thăm Tiêu Hàm, nhưng suy nghĩ lại, hôm qua là sinh nhật bạn của Lạc Thần Dật, chồng chồng hai người họ nhất định đến tham gia buổi tiệc này, đương nhiên không thể thiếu xã giao và uống rượu.

Uống rượu à, he he, khó trách hôm nay người Tiêu Hàm không thoải mái, e là không thể ra khỏi giường. Trương Lâm vì bản thân cơ trí mà tán dương trong lòng.

“Vậy thì mình nên làm gì cho ngày nghỉ này đây?” Trương Lâm chống cằm tự hỏi một chút, “Thôi, lên web lấp hồ vậy, không thì sẽ bị độc giả ném đá mất.” Không sai, Trương Lâm là một tác giả viết tiểu thuyết trên mạng, là một tác giả đào hầm rồi lâu lắm lấp vô -- mặc dù chưa đến nỗi như đại thần gì đó nhưng cũng có lượng độc giả của riêng mình, viết văn rất có chất lượng.

Còn bên này, sau khi vừa cúp điện thoại, Lưu Khả đã bị cô Mã tinh mắt làm cho hù chết, “Phắc, Tiểu Mã chết tiệt, cô dựa vào gần vậy để làm gì, muốn hù chết tôi à.”

“He he, tôi nào dám.” Cô Mã nào dám đắc tội Lưu Khả, nếu đắc tội anh cô sẽ không thu được tình báo mới nhất nào về chồng chồng boss hết.

Lưu Khả thấy mắt cô nàng nổi lên ham muốn nhiều chuyện, ho khê một tiếng, “Khụ, boss hôm nay không có tới, ổng hôm nay muốn ở nhà với bà chủ, nguyên nhân là do bà chủ không được khỏe. Theo tôi biết được, hôm qua chồng chồng hai người họ tham gia bữa tiệc sinh nhật do cậu Lâm tổ chức, bà chủ đã uống không ít rượu, và bà chủ chưa uống rượu bao giờ.” Lưu Khả nói xong thì cùng cô Mã liếc nhau, cùng cười đáng khinh, đáp án không cần nói cũng biết.

Thế là, tin tức “Tổng tài một đêm bảy lần, trên giường dững mãnh vô cùng, khiến cho tổng tài phu nhân không thể xuống giường được.” cứ ở công ty truyền từ tai người này đến tai người khác, mọi người đều tỏ vẻ tổng tài không hổ là tổng tài, cùng tổng tài phu nhân thật là “tính phúc”. Chồng chồng hai người tổng tài hạnh phúc, bọn họ cũng liền hạnh phúc. Bọn họ không muốn nhìn thấy tổng tài tức giận thêm lần nào

nữa, khi tổng tài tức giận, cái loại cảm giác này, mọi người ngấm lại vẫn cảm thấy rét run, thật đáng sợ quá mà >.<

Từ khi có tổng tài phu nhân, bọn họ rất ít khi thấy tổng tài tức giận, cho nên bọn họ đều ôm chặt đùi tổng tài phu nhân quyết không buông.

(Lạc boss mắt lạnh thoáng nhìn, hừ lạnh một tiếng: Muốn ôm đùi Hàm Hàm?! Hừm?!

Mọi người vừa nghe tiếng “Hừm” bao hàm uy nghiêm kia là sợ đến mức co lại thành một cục, hận không thể làm Lạc boss không nhìn thấy mình: đâu có đâu có, tụi em sao mà dám ôm đùi của tổng tài phu nhân được, tụi em đaia có muốn tìm chết đâu!!

Lạc boss vừa lòng gật đầu, mọi người lặng lẽ lau đi một tầng mồ hôi lạnh: Dục vọng chiếm hữu của Boss thật mạnh!!)

Thôi, hãy bỏ qua cái chuyện ôm đùi hay không đi, tóm lại chuyện của chồng chồng hai người Lạc Thần Dật là đề tài nóng hổi nhất trong công ty. Mặc dù có tám chuyện thể nào, bọn họ đều thật lòng chúc cho chồng chồng hai người Lạc Thần Dật sẽ sống với nhau thật hạnh phúc.

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm, chồng chồng hai người cùng vượt qua một buổi đêm ngọt ngào, nhưng bên Lâm Ngọc và Trình Huy thì hoàn toàn ngược lại.

“Ngọc, anh thích em, em không thích anh cũng không sao hết, anh chỉ cần ở cạnh nhìn em hạnh phúc là đủ rồi.” Trình Huy thâm tình nhìn Lâm Ngọc trước mắt, Lâm Ngọc quay đầu không nhìn Trình Huy.

Nhìn hành động của Lâm Ngọc, Trình Huy chưa xót cười, “Ngọc, em ghét anh đến thế ư? Ngay cả nói chuyện với anh cũng không muốn? Nhưng vẫn...”

Lâm Ngọc lớn tiếng đánh gãy lời Trình Huy, “Đừng nói nữa! Tôi và cậu trước hết đừng gặp nhau, cho nhau một ít thời gian đi. Cậu đi đi, tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ.” Lâm Ngọc nhắm mắt lại, tỏ vẻ làm ơn đừng có quấy rầy.

“Ngọc, em cứ nghỉ ngơi đi... anh... anh đi trước...” Dứt lời, Trình Huy lưu luyến nhìn thoáng Lâm Ngọc trên giường, xoay người rời khỏi phòng.

Lâm Ngọc cũng không biết y đây là làm sao nữa, y không có ghét đồng tính, y có thể chấp nhận. Nhưng sao lại không chấp nhận Trình Huy, là vì y biết, y và Trình Huy đều là con trai độc nhất trong nhà, không thể tùy hứng, bọn họ phải suy nghĩ cho ba mẹ của mình. Hơn nữa hai người là bạn thân, nếu từ bạn thân mà trở thành bạn tình thì cũng cần thời gian chấp nhận.

Thực ra, mình cũng có chút thích Trình Huy, nếu đổi lại là Lạc Thần Dật nói thích mình, nhất định mình sẽ từ chối, mặc cho quan hệ có trở nên xa cách.

Y không muốn y và Trình Huy phải xa lánh nhau, y chỉ là cần thời gian thuyết phục chính mình.

13. Chương 13

Trình Huy không biết suy nghĩ này trong lòng Lâm Ngọc, nếu biết, hẳn nhất định sẽ vui vẻ chết mất.

Trình Huy thất hồn lạc phách ngồi trong xe mình, mặt đầy chua xót, đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân không thoát ra được: đều tại hắn nhịn không được tỏ tình trong lúc Ngọc ngủ, nào biết Ngọc đã tỉnh, nếu vậy hắn thà không nói gì hơn cho rồi, đỡ phải biến thành như hiện tại.

Nhưng hắn không cam lòng, nói chỉ cần ở bên cạnh thấy người hạnh phúc là đủ rồi gì chứ, đều là con mẹ nó xạo hết cả, làm gì có ai mà muốn nhìn người mình thích âu yếm với người khác, hạnh phúc của em là hạnh phúc của anh, lời này không giả, nhưng mà là hạnh phúc đến mức đau lòng.

Trình Huy hít sâu một hơi, hai tay dùng sức chà mặt, hắn muốn bản thân phải tỉnh táo, nếu Ngọc không muốn nhìn thấy hắn thì hắn không xuất hiện trước mặt Ngọc nữa.

Chờ hắn come out với ba mẹ, giải quyết tốt mọi chuyện, hắn sẽ cố gắng theo đuổi Ngọc, hắn tin chắc bọn họ rồi sẽ hạnh phúc. Nếu mà Ngọc không chấp nhận hắn cũng không sao, ít ra hắn sẽ không hối hận.

Trình Huy lái xe về đến nhà. Nhìn căn nhà tràn ngập không khí lạnh lẽo, hắn chỉ biết rằng ba mẹ hắn chưa về nhà, thôi, chờ hai người đó về rồi nói, hắn có chút mệt mỏi, nên tắm rửa rồi nghỉ ngơi sớm thôi.

— tui là đường phân cách chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm ân ân ái ái —

“Ừm... Dật...” Tiêu Hàm xoa mắt ngồi dậy, nhìn Lạc Thần Dật ngồi trên sô pha, chu mỏ một cách đáng yêu. Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm đáng yêu như thế, cứng chiều cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, hắn biết Hàm Hàm sắp nhỏ nhen dỗi một trận vì chuyện hôm qua ấy mà.

Lạc Thần Dật đứng dậy đi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, tay vuốt mái tóc hỗn độn do ngủ của Tiêu Hàm, ôn nhu hỏi, “Hàm Hàm, eo có mỏi không? Anh mát xa cho em nhé?”

Tiêu Hàm bĩu môi, nhưng vẫn gật đầu, “Hừ, Dật, nếu lần sau ngài còn giống như vậy, em không để ý tới ngài nữa.”

Hừ, trước đây mỗi lần làm Dật luôn để cho mình phát tiết, nhưng tối hôm qua lại không cho, thật sự là rất xấu xa! Còn nữa, Dật thường không có làm nhiều như vậy đâu, hoá ra Dật không phải là làm không được mà do hắn lúc nào cũng nghĩ cho mình ngày sau phải học bài cho nên không có làm nhiều như tối qua.

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm ngơ ngác, biết Tiêu Hàm lại đi vào cỏi riêng rồi, thế là Lạc Thần Dật nhẹ nhàng cọ xát phần eo, “Thôi mà, thôi mà em, anh sai rồi, lần sau anh không dám nữa, Hàm Hàm bỏ qua cho anh đi.” Nói xong, Lạc Thần Dật ngẩng đầu nhìn phía trước, “Hàm Hàm, rời giường, em muốn xuống dưới ăn hay là để anh bưng lên cho em. Cháo là do tự tay anh nấu đó, Hàm Hàm đừng giận nữa mà.”

Tiêu Hàm nghe Lạc Thần Dật nói, thật ra trong lòng đã sớm hạnh phúc nở ra hoa, cậu biết Dật vì cậu mà làm rất nhiều điều ngoại lệ, tựa như lúc này hấn tự tay nấu cháo. Bất quá thôi, trong Tiêu Hàm liền ngọt ngào không dứt, nhưng cậu vẫn không biểu hiện ra mặt, giả bộ hỏi một chút: “Thôi... Được rồi, để coi cháo ngài nấu cho em thế nào cái đã, em sẽ tha thứ cho ngài, nếu mà lần sau.... hừ hừ... Không đúng, không được có lần sau.”

Lạc Thần Dật biết Tiêu Hàm sẽ không trách hấn, hấn cũng không vạch trần Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, đợi anh xuống dưới bưng cháo lên nhé.”

Tiêu Hàm lắc đầu, “Không cần đâu, em đi xuống dưới đó ăn, đúng rồi Dật, chắc ngài cũng chưa ăn phải không? Mình cùng ăn đi. Ngài chờ em đánh răng rửa mặt cái đã.”

Lạc Thần Dật gật đầu, “Hàm Hàm, anh không vội, từ từ thôi.”

Tiêu Hàm cho Lạc Thần Dật một nụ cười thật tươi, sau khi mặc quần áo liền đi đến phòng tắm rửa mặt.

Sau đó, hai người cùng đi xuống nhà ăn. Lạc Thần Dật để Tiêu Hàm ngồi trên ghế, còn hấn thì xuống bưng cháo lên, hai người cùng nhau ăn một bữa sáng với vị ấm áp.

“Hàm Hàm, hôm nay nghỉ học nha. Anh đã nói cho Trương Lâm không cần đến đây, hôm nay anh ở nhà với em.”

Tiêu Hàm gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, cậu mỉm cười tựa vào lòng Lạc Thần Dật, Dật cũng là người rất biết săn sóc.

...

Buổi tối, nhà Trình.

“Bé Huy cưng, ba mẹ đã về rồi nè ~ con có nhớ ba mẹ hông? Ba mẹ nhớ con muốn chết luôn đó!”

Ở trên lầu hai, phòng làm việc, Trình Huy nghe thấy âm thanh này là biết ba mẹ mình đã đi du lịch về rồi. Trình Huy đứng dậy đi xuống lầu, nếu hấn không xuống nhanh, mẹ hấn sẽ thúc giục.

“Ba mẹ về rồi à. Đi chơi có vui không?”

“Vui chứ, ba mẹ và chú Lâm dì Lâm của con chơi rất vui. Nhưng mà lần này không về kịp sinh nhật của Tiểu Lâm, bọn mẹ thấy có hơi áy náy đấy.” Mẹ Trình nói.

Trình Huy tại nơi mà mẹ Trình không nhìn thấy bữu môi, thôi đi, mẹ, ngài không có chỗ nào mà là bản khoản cả, chả mà Trình Huy chẳng dám nói, nếu chộc mẹ hấn mất hứng, thế nào cũng bị ba mắng mắng.

“Vây là được rồi. Ba mẹ mới xuống máy bay chắc chưa ăn cơm. Đi ăn cơm thôi.” Nói xong, Trình Huy kêu chú Trình cầm hành lý của ba mẹ Trình lên lầu, chú Trình lên tiếng đáp vâng.

“Ba mẹ, cơm nước xong con có chuyện muốn nói.” Trình Huy sau khi ngồi xuống ghế, nói với ba Trình mẹ Trình.

Ba mẹ Trình gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ngay tại bữa cơm kéo dài mười mấy phút này, Trình Huy kể cho ba mẹ nghe về một ngày của mình, nhưng mặc kệ như thế nào hấn nhất định phải nói với ba mẹ hấn thích Lâm Ngọc, không, là yêu Lâm Ngọc, hấn chân thành hi vọng hấn có thể được sự ủng hộ cổ vũ từ ba mẹ, về phần chúc phúc, chờ đến khi hấn và Lâm Ngọc chính thức ở bên nhau, hấn tin chắc ba mẹ sẽ thật lòng chúc phúc cho bọn hấn.

Ngay tại Trình Huy đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bữa cơm chiều này trôi qua. Chờ sau khi dùng bữa, người hầu lên dọn dẹp bát đĩa xong, hấn thâm hít sâu một hơi, theo ba mẹ đi đến phòng khách.

Ba Trình mẹ Trình ngồi xuống ghế sofa, mẹ Trình liền vội vàng hỏi Trình Huy muốn nói với họ chuyện gì, “Huy Huy, con muốn nói gì với ba mẹ thế?”

Trình Huy thất mẹ hấn tràn ngập tò mò lại vội vàng, hấn chỉ biết mẹ hấn chỉ đang mong nghe lẹ lẹ đăng lên lầu soạn sửa đồ đạc thôi. Không phải là mẹ Trình không quan tâm đến Trình Huy, mà Trình Huy từ nhỏ đến lớn đều rất ngoan và biết nghe lời, bà có muốn quan tâm thì Trình Huy cũng không cho.

Trình Huy thâm siết chặt tay, hít sâu một hơi, hơi nhắm mắt, nghiêm mặt nói với ba Trình mẹ Trình, “Ba mẹ, con muốn nói, con thích Lâm Ngọc.”

“Cái gì?! Tiểu Huy con...” Chờ Trình Huy nói xong, ba Trình đầu tiên là sửng sốt, chấn động một chút, ông không ngờ con trai mình lại thích đàn ông, mà người đó lại là con trai của bạn thân mình. Mẹ Trình nghe Trình Huy nói, cũng chỉ là có chút giật mình mà thôi, con chưa bao giờ cần bà phải quá quan tâm, hiện tại thì tốt, đến lúc bà phải quan tâm rồi.

“Tiểu Huy này, ba và mẹ con không phải là người không hiểu lý lẽ, ba mẹ biết đồng tính không phải là bệnh. Con xem, cậu cả nhà Lạc cũng thích đàn ông, hau lão Lạc đều đồng ý. Bọn ta chơi với nhau nhiều năm như thế, ba mẹ cũng không phải là người bảo thủ. Nhưng Tiểu Huy à, con phải để ba mẹ và bên nhà Lâm nghĩ lại đã. Con và đứa nhỏ Lâm Ngọc kia đều là con trai một, gia nghiệp của hai nhà không thể không có người nối nghiệp được.”

Ba Trình nói lời thăm thía đối với Trình Huy, trong lòng ông có chút không vui với chuyện con trai thích đàn nông, nhưng đành chịu vậy. Ông biết trong xã hội vẫn còn rất nhiều người không thể chấp nhận đồng tính, nhưng Trình Huy là con trai duy nhất của ông cùng vợ yêu, cho dù con nó có thể nào thì vẫn cần được ông ủng hộ. Cứ cho là ông đồng ý, nhưng không có nghĩa ba mẹ của Lâm Ngọc sẽ đồng ý, con ông và Lâm Ngọc có thể ở bên nhau, chưa chắc được.

14. Chương 14

Mẹ Trình cũng đồng ý với ba Trình, “Đúng đó Huy Huy, ba con nói rất đúng, mẹ cũng ủng hộ con, nhưng chuyện này có đi đến đâu không? Đứa nhỏ Lâm Ngọc kia có thích con không? Hai người bên lão Lâm có đồng ý cho hai con ở cùng nhau chưa?. Nhà chúng ta không giống nhà Lạc, bên đó có hai anh em Lạc Thần Dật Lạc Thần, có người kế tục. Tuy nhà mình không quan trọng vụ con cháu, nhưng còn bên nhà Lâm thì sao, con có chắc họ không cần?”

Ba Trình mẹ Trình nói những lời này, Trình Huy không phải chưa nghĩ tới, nhưng hẳn thích Lâm Ngọc, chỉ thích Lâm Ngọc, hẳn muốn vì hạnh phúc của mình mà liều một lần, mặc cho kết quả có như thế nào nhưng chí ít sẽ không để lại hối hận, cho nên: “Ba mẹ, những điều ba mẹ vừa nói con đều biết, nhưng con chỉ thích Lâm Ngọc. Xin hãy tha thứ cho con vì không thể cưới vợ sinh con, không thể được hưởng phúc có con cháu.” Dứt lời, Trình Huy quỳ xuống hướng ba Trình mẹ Trình dập đầu ba cái.

“Thôi thôi, tùy con vậy, con phải nhớ kỹ ba mẹ của con lúc nào cũng ủng hộ con.” Nếu con mình vì hạnh phúc của chính bản thân mà phần đầu quên mình một lần, thân làm ba mẹ, không ủng hộ thì còn làm được gì đây? Aishh, bọn họ đều già hết rồi, chuyện của người trẻ tuổi nên để cho người trẻ tuổi xử lý đi.

“Ba, mẹ, cảm ơn hai người. Con sẽ cố gắng theo đuổi hạnh phúc.”

“Huy Huy, đứa ngốc, không cần nhất thiết nói lời cảm ơn đâu, ba mẹ chỉ muốn nhìn thấy con hạnh phúc. Còn nữa, có muốn mẹ giúp con theo đuổi Lâm Ngọc không?” Mẹ Trình chớp chớp mắt, hoạt bát nói với Trình Huy.

“Không cần đâu mẹ. Mẹ vẫn nên ngọt ngào hạnh phúc với ba đi.” Thật hạnh phúc khi có ba mẹ chịu suy nghĩ cho mình như thế.

“Ba mẹ, con lên lầu làm việc đây.”

“Đi đi, Huy Huy, cố gắng!” Mẹ Trình phát tay với Trình Huy, để hẳn lên lầu, còn về phần cố gắng kia, he he, cố gắng cái gì phải đợi mới biết được ~

Trình Huy đi lên lầu, ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc, lấy di động ra, kiểm chế xúc động muốn gọi điện cho Ngọc, sau đó gọi một cú cho Lạc Thần Dật, có chuyện tốt thì phải đi chia sẻ với người khác mới vui.

“Tút tut tut...” Đầu kia kêu tut tut vài tiếng liền được bắt máy, nhưng người thì không phải là Lạc Thần Dật, “A lô Trình Huy, Dật đang tắm. Anh tìm ngài có chuyện gì không? Nếu không vội thì chờ một lát nhé.” Tiêu Hàm ở đầu bên kia điện thoại nói.

“Được rồi, anh sẽ chờ một lát vậy. Chị dâu, cúp máy đây.”

“Dạ, bye.” Tiêu Hàm cũng tạm biệt Trình Huy.

Một lát sau, Lạc Thần Dật quấn khăn tắm nửa người dưới, tay thì cầm khăn lau khô tóc từ trong phòng tắm đi ra. Tiêu Hàm nhìn bộ dạng khiêu gợi của Lạc Thần Dật, thầm nuốt nuốt nước miếng, dáng người của Dật nhìn đã quá đi, thật đáng hâm mộ >.<

“Thế nào? Hàm Hàm có thấy vừa lòng với dáng người của anh không?” Lạc Thần Dật cười gian tiến tới gần Tiêu Hàm, thấy mặt Tiêu Hàm lập tức đỏ bừng, nụ cười trên mặt ngày càng sâu.

“A... Dật.... Đừng quậy mà...” Tiêu Hàm tránh đi cái ôm ấp của Lạc Thần Dật, “Vừa rồi Trình Huy có gọi, tại lúc đó ngài đang tắm nên em nhận giúp ngài. Ngài phải gọi lại cho người ta.” Hừ, thiếu chút nữa quên mất chuyện chính, đều tại Dật tự nhiên sử dụng mỹ nam kế >_<

“Rồi rồi, Hàm Hàm, lát nữa anh sẽ gọi.” Nói xong, Lạc Thần Dật cầm lấy điện thoại trên bàn, mở khoá tìm kiếm cái tên “A Huy” trong danh bạ sau đó bấm nút gọi, “Tút tut tut...” Rất nhanh đã có người bắt.

“A Huy, tìm tao có chuyện gì không?”

“Không có chuyện không thể tìm mày sao?”

“Ha ha ha, tao đâu có nói thế.”

Tiêu Hàm thấy Lạc Thần Dật gọi cho Trình Huy mà quên mất tóc của hắn còn ướt, thế là cậu lấy khăn trong tay Lạc Thần Dật lau khô tóc giúp hắn.

Lạc Thần Dật quay đầu hôn nhẹ nhàng lên hai má Tiêu Hàm, hai người nhìn nhau cười, Tiêu Hàm chỉ chỉ điện thoại trong tay Lạc Thần Dật, ý bảo tập trung nói chuyện đi kìa, Lạc Thần Dật lập tức gạt đầu, hưởng thụ sự phục vụ của Tiêu Hàm.

Trình Huy không biết bên Lạc Thần Dật có hai kẻ đang ân ái, hắn bây giờ chỉ muốn chia sẻ chuyện vui với bạn thân, “Tao come out rồi. Ba mẹ đều ủng hộ.”

“Tốt quá. Mà A Ngọc biết mày thích nó chưa?” Lạc Thần Dật thật lòng muốn hai người anh em của mình đều hạnh phúc, bởi vì hắn biết con đường này có bao nhiêu khó để đi, hắn nhìn người hắn yêu đang lau khô tóc cho hắn, thật tốt, người mình yêu cũng yêu mình.

Bên kia điện thoại, Trình Huy trầm mặc một hồi, “Ngọc, cậu ấy biết rồi, bảo hai người hăng khoan gặp mặt.”

Giọng Trình Huy nghe có chút chua xót, Lạc Thần Dật dừng một chút, hần không biết nên an ủi Trình Huy ra sao, chỉ thở dài một hơi, “Vậy thì giờ mày định tính sao?”

“Tao chỉ muốn vì hạnh phúc của mình mà phần đầu quên mình một lần.”

“Được, có tao ủng hộ.”

“Anh em tốt.”

“Biết rồi, anh em tốt. Thật ra A Ngọc cũng có hơi thích mày đó. Bằng cái tính của nó, nếu không biết thì không nói ra câu khoan hăng gặp mặt này đâu.”

“Có lẽ, chắc... Mặc kệ, tao muốn dùng tình yêu cảm động cậu ấy.”

“OK.” Cúp điện thoại, Lạc Thần Dật kéo Tiêu Hàm vào ngực, “A Huy come out.”

“A?” Tiêu Hàm có chút kinh ngạc, nhưng cậu không hỏi thêm, cậu biết Lạc Thần Dật sẽ nói hết cho cậu.

“Ha ha, Hàm Hàm không cần kinh ngạc. Bọn anh đã sớm nhìn ra Trình Huy thích Lâm Ngọc. Hiện giờ chỉ là lộ ra mà thôi.”

“Là vậy ư.” Tiêu Hàm im lặng tựa vào lòng Lạc Thần Dật nghe hần kể về bạn thân của mình.

“Aishh, hiện tại là A Huy thổ lộ với A Ngọc, nhưng A Ngọc lại để tâm chuyện vụn vặt, có vẻ là con đường tình cảm của A Huy đang gặp khó khăn.” Nói xong, Lạc Thần Dật lại thở dài một hơi.

“Đừng thở dài, cũng đừng nhíu mày, Dật như thế em không thích, rất đau lòng.” Tiêu Hàm khẽ vuốt đôi mày của Lạc Thần Dật, Dật như thế này sẽ làm cậu đau lòng.

“Anh biết, anh sẽ không làm chuyện Hàm Hàm không thấy thoải mái.” Lạc Thần Dật khẽ ngửi mùi thơm ngào ngạt của Tiêu Hàm, hần cảm thấy mình không còn gì đáng lo ngại, hần và Hàm Hàm sẽ ra tay giúp đỡ vì hạnh phúc của anh em tốt vậy.

“Ừm, Dật, tụi mình giúp Trình Huy theo đuổi Lâm Ngọc đi, như vậy bọn họ cũng có thể hạnh phúc như tụi mình.” Tiêu Hàm ở trong lòng Lạc Thần Dật tìm vị trí thoải mái, mơ màng nói.

Nhận ra người trong lòng đã mệt, Lạc Thần Dật hôn hôn cái trán, “Ngủ đi, chúc ngủ ngon, Hàm Hàm của anh.” Dứt lời, ôm lấy cậu cùng tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, sau khi dùng bữa sáng, Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm đi đến nhà Lâm Ngọc để xem thái độ của y đối với Trình Huy là như thế nào.

Lạc Thần Dật lái xe vào nhà Lâm xong, chú Lâm - quản gia nhà Lâm vội thông báo cho Lâm Ngọc.

“Cốc cốc cốc...” Lâm Ngọc nghe thấy một trận đập cửa, tâm tình càng thêm phiền, bởi vì y đã đủ phiền lòng vì chuyện Trình Huy, hiện tại lại không có linh cảm, ném cái bản vẽ trên bàn đi, nghe tiếng đập cửa ở ngoài, Lâm Ngọc không kiên nhẫn nói câu, “Ai?!”

“Cậu chủ, là tôi, cậu cả Lạc và cái cậu lần trước tới tìm cậu chủ. Hiện tại họ đang ở trong phòng khách.”

Lâm Ngọc trả lời, “Đã biết, lát nữa con xuống.” Lâm Ngọc đứng dậy đi xuống lầu, y có thể đoán được ý đồ của hai chồng chồng Lạc Thần Dật.

Lâm Ngọc đi đến ngồi xuống ghế sofa đối diện chồng chồng Lạc Thần Dật, “Muốn uống gì?”

Lạc Thần Dật nhướng mi, “Tao như cũ, còn Hàm Hàm là sữa.”

Lâm Ngọc hiểu rõ gật đầu, “Chú Lâm.”

“Đã biết cậu chủ.” Sau khi lên tiếng, chú Lâm đi chuẩn bị trà bánh.

Một lát sau, chú Lâm mang trà bánh lên, “Được, chú Lâm, chú lui xuống trước đi.”

“Dạ thưa cậu chủ.” Chú Lâm dọn trà bánh xong thì lui xuống.

Trong phòng yên tĩnh, nhìn cặp chồng chồng Lạc Thần Dật ân ái đối diện, Lâm Ngọc chịu không nổi mở miệng trước, “Được rồi, đã biết hai người ân ái, nhưng đừng làm thế trước mặt người độc thân được không?!” Nói xong, Lâm Ngọc quăng cho một ánh mắt kinh thường.

“Ha ha, A Ngọc mà ham mê? Nếu ham mê thì đi kiếm người yêu đi.” Lạc Thần Dật có ý tứ nói.

Lâm Ngọc hiểu được ý của Lạc Thần Dật, y dừng một chút, “A Dật, mà biết tao không được như mà.” Đúng vậy, y không phải là Lạc Thần Dật, Lạc Thần Dật đã come out, cha mẹ hẳn đều đồng ý. A Dật cũng đã tìm được người yêu của mình. Nhưng còn y và Trình Huy? Bọn y có thể tiêu sái như trước đây Lạc Thần Dật come out sao?

15. Chương 15

Lạc Thần Dật nghe Lâm Ngọc nói, hừ thành tiếng, hắt nhìn Tiêu Hàm im lặng đọc sách bên người mình, mặt mày cong cong, “A Ngọc, tao thì sao nào? Đúng, mày có thể không được như tao, nhưng chúng ta là hai người hoàn toàn khác nhau.” Lạc Thần Dật biết Lâm Ngọc bần khoản, hắt không hỏi thẳng Lâm Ngọc đang tính toán điều gì, chỉ muốn Lâm Ngọc nhanh chóng hiểu rõ.

“A Ngọc, nếu mày và A Huy có thể come out, mày có chấp nhận tình yêu của A Huy không?”

Đúng vậy, nếu y và Trình Huy đều come out, thì hai người có thể ở bên nhau, nhưng thực tế nào được tốt đẹp đến thế.

Thấy Lâm Ngọc lâm vào suy nghĩ, Lạc Thần Dật thức thời không quấy rầy, tao nhã cầm cốc coffee lên uống một ngụm, sau đó lấy ly sữa bên cạnh, “Hàm Hàm, uống sữa đi.” Tiêu Hàm ngoan ngoãn nhận lấy ly sữa, tiếp theo nhẹ lắc đầu tỏ vẻ không muốn uống nữa, Lạc Thần Dật thấy thế cất ly sữa đi.

Tiêu Hàm nhìn thoáng qua Lâm Ngọc vẫn còn chìm trong suy nghĩ của mình, chớp mắt nhìn Lạc Thần Dật, nhỏ giọng nói, “Dật, Lâm Ngọc đang làm gì vậy?”

“Nó đang tự hỏi bản thân.”

“A, có phải là chuyện Trình Huy thổ lộ phải không? Chắc vậy rồi.” Nói xong, Tiêu Hàm còn nghiêm túc gật đầu.

“Đúng rồi, Hàm Hàm của anh nói cái gì cũng đúng hết.” Lạc Thần Dật cưng chiều vuốt tóc Tiêu Hàm, Hàm Hàm của hắt thật thông minh.

(Tác giả: Thực ra Tiêu Hàm này giờ vẫn luôn ngồi nghe mấy người nói chuyện mà, đừng làm như tui viết Tiêu Hàm thành kẻ điếc chứ --)

Lạc Thần Dật mắt lạnh thoáng nhìn: Nói gì nói lại đi?

Tác giả nhìn trời: tui cái gì cũng chưa nói.)

“Nhưng cũng chỉ là nếu thôi.” Tiếng nói bi thương của Lâm Ngọc vang lên.

“A Ngọc, A Huy nó come out rồi.” Lạc Thần Dật ôm lấy Tiêu Hàm tựa vào sofa bình tĩnh nói.

“Come out.... Mày nói cái gì?! Trình Huy come out?!” Lâm Ngọc kinh ngạc mở to hai mắt, Trình Huy come out, chắc là vì y đi.

“Mày không hề nghe lầm, A Huy đã come out, nó bảo nó muốn vì hạnh phúc của riêng bản thân mà chiến đấu quên mình một lần. Vậy còn mày A Ngọc, mày tính thế nào?” Lạc Thần Dật vờ như lơ đãng liếc nhìn Lâm Ngọc một cái, nhưng ý hỏi trong mắt hẳn làm cho Lâm Ngọc căng thẳng.

“Tao... Tao không biết.” Lâm Ngọc thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

“A Ngọc, mày cứ thử hỏi con tim của mình, xem trong lòng mày đang suy nghĩ điều gì.”

“Hỏi con tim mình...” Lâm Ngọc ngơ ngác lặp lại lời Lạc Thần Dật, con tim sẽ cho y biết đáp án sao?

“Đúng, hãy thử hỏi, nó sẽ cho mày biết đáp án.”

“Tao nghĩ tao có một chút thích cậu ấy...”

Lạc Thần Dật nhướng mi, không nói gì.

“Dù sao cậu ấy rất tốt với tao. Trời mưa thì đưa dù cho tao, mỗi lần tao muốn ăn cái gì, mặc kệ đã trễ bao nhiêu cậu ấy cũng đều mua cho tao ăn, cậu ấy đi học nấu đồ ngọt, chỉ vì tao muốn ăn. Cậu ấy chỉ vì một câu không thích của tao mà đem món đồ đã theo mình ba năm tặng cho người khác.”

“Trước kia mỗi khi học bài, tao không muốn giặt quần áo, cậu ấy liền giặt giúp tao, không muốn lấy cơm, cậu ấy liền lấy giùm, ở trong ký túc xá thấy tao ăn xong thì lấy chén đi rửa. Cậu ấy rất rõ sở thích của tao, thích hay không thích gì cậu ấy đều biết, nhưng ngược lại, những thứ về cậu ấy tao biết rất ít.”

Lâm Ngọc dừng một chút, cầm lấy trà uống một ngụm, tiếp tục, “Thật ra Trình Huy tốt với tao như vậy, tao không phải cũng không biết cảm tình của người ta. Dù sao cậu ấy cũng chỉ tốt với mình tao, so với mày, cũng đủ nhìn ra tại sao cậu ấy lại tốt với tao như thế. Trong tim đều là thật, cậu ấy tốt với tao như thế làm sao tao không có khả năng động tâm, nhưng khi đó là do tao không thể đáp lại cảm tình của cậu ấy, hiện tại tao...”

Lạc Thần Dật nhìn thần sắc Lâm Ngọc có chút buồn lòng, “Như vậy, hiện tại mày thì sao?”

“Hiện tại, tao...” Lâm Ngọc thở sâu một hơi, ngữ khí trở nên thoải mái hơn, nói, “Hiện tại tao bằng lòng cho Trình Huy một cơ hội, cũng như cho tao một cơ hội, nhưng mà phải làm sao cho ba mẹ bằng lòng đồng ý cho bọn tao ở bên nhau.”

“À ~” Lạc Thần Dật ý vị thâm trường nở nụ cười.

Lâm Ngọc nhún nhún vai, giương mắt xem thời gian, “Sắp tới giữa trưa rồi, hai người ở lại ăn cơm đi.”

“Được.” Lạc Thần Dật vui vẻ đồng ý.

“Hàm Hàm, xin lỗi nha, nãy giờ không có quan tâm đến em, em có thấy chán lắm không?” Lạc Thần Dật lấy tay vuốt vuốt tóc Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm ngọt ngào cười cười, “Không có sao, ngài không cần phải xin lỗi em đâu, chỉ cần có ngài ở bên cạnh, em tuyệt đối không thấy nhàm chán.”

“Hàm Hàm...” Lạc Thần Dật ôm chặt người trong lòng, đây là bảo bối quan trọng nhất của hắn, hắn sẽ chăm sóc cho người này hạnh phúc cả đời.

Lâm Ngọc sờ cằm chớp mắt, vô tình thấy hai chồng chồng đang ngồi tại chỗ ân ái, bèn ho nhẹ một tiếng, “Haishh... Hai cái người này, ở đây còn có người đó.”

“A...” Tiêu Hàm thở nhẹ ra tiếng, ngượng ngừng cười với Lâm Ngọc.

Lạc Thần Dật mắt lạnh thoáng nhìn, Lâm Ngọc không được tự nhiên sờ cái mũi của mình, chắc chắn, A Dật thật đúng là, mới đùa có chút thôi mà làm gì dữ vậy >_<

Lạc Thần Dật nhìn động tác của Lâm Ngọc, vừa lòng thu hồi ánh mắt, “Hàm Hàm, không cần để ý đến nó, không biết là ai vừa nãy còn đang khốn đốn vì tình nhỉ?”

“Phốc...” Lâm Ngọc cứ thế phun ra ngụm trà vừa uống vào, cái kẻ khốn đốn vì tình không phải y, y mới nãy chỉ là muốn suy nghĩ muốn chút thôi.

“Sao thế? Lâm Ngọc sao lại nhổ trà, trà uống không ngon ư?”

Lâm Ngọc nhìn bộ dáng hơi tò mò của Tiêu Hàm, không được tự nhiên bĩu môi, còn không phải do chồng của cậu hại sao, tuy nghĩ thế nhưng Lâm Ngọc nào dám nói khỏi miệng. “Khụ, không có việc gì, không có sao đâu chị đâu, anh chỉ là bị sặc mà thôi.”

“A, vậy sao, nhớ cẩn thận một chút.”

“Ừ, anh biết rồi, cảm ơn chị dâu đã quan tâm.” Lâm Ngọc cười.

Lạc Thần Dật có chút bất mãn vì Tiêu Hàm đem sự chú ý đặt lên người y, “À, Hàm Hàm, em có thấy đói bụng không? Ăn điểm tâm trước đi.” Nói xong liền cầm lấy điểm tâm đưa cho Tiêu Hàm, sự chú ý quả nhiên lại dời lên người Lạc Thần Dật.

“Thôi được rồi, thật ra em cũng không thấy đói.” Tiêu Hàm ngoan ngoãn ăn điểm tâm, Lạc Thần Dật chờ Tiêu Hàm ăn điểm tâm xong, ôn nhu lấy khăn lau miệng cho Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, uống sữa.”

“Dạ.” Tiêu Hàm gật gật đầu, uống ly sữa Lạc Thần Dật đưa qua.

Chồng chồng hai người Lạc Thần Dật sau khi ở nhà Lâm Ngọc ăn thì về nhà.

Về đến nhà, Lạc Thần Dật trước hết bảo Tiêu Hàm hãy làm bài tập, còn hắn phải đến phòng làm việc làm chút chuyện rồi mới có thể chơi với Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm ngoan ngoãn gật gật đầu, “Dật, ngài đi đi, không cần lo cho em, em có thể tự ôn bài mà.”

Lạc Thần Dật cưng chiều sờ đầu Tiêu Hàm, “Hàm Hàm của anh thật ngoan.”

Tròng phòng làm việc, Lạc Thần Dật ngồi sau bàn, nhìn công vụ chồng chất trước mặt, hắn nhất thời cảm thấy đầu có chút đau.

Tròng mắt Lạc Thần Dật lay chuyển, haizz, có rồi, không phải còn một kẻ cũng đang khốn khổ vì tình sao, vậy chơi đùa với hắn tí để đầu mình bớt đau vậy.

Không phải nói có phúc huynh đệ cùng hưởng sao, ha ha, quyết định như thế đi.

“Khụ khụ...” Lạc Thần Dật thanh thanh cổ họng, hứng thú nổi lên, hắn gọi điện thoại cho Trình Huy, “A Huy...”

Trình Huy bên đầu kia điện thoại nghe thấy giọng Lạc Thần Dật kèm theo một chút do dự, trong lòng không khỏi căng thẳng, hôm qua A Dật có nói hôm nay sẽ qua nhà Ngọc xem tình hình trước, như vậy hiện tại.... Trình Huy không dám nghĩ nữa, tranh thủ hỏi, “A Dật, thế nào rồi? Có phải là...” Trình Huy dừng một chút, “Có phải Ngọc không chịu gặp tao hay không!? Không muốn chấp nhận tao?!”

Nghe ngữ khí lo lắng từ đầu bên kia truyền đến, Lạc Thần Dật có thể tượng tượng lúc này Trình Huy có bao nhiêu bất an, nhưng mà hắn thấy có chút mắc cười, cũng may Hàm Hàm không có ở trong đây, nếu không Hàm Hàm sẽ lại chê hắn xấu tính.

“Nè A Huy, mày nghe xong thì không được gấp. A Ngọc nói tui mày không có khả năng, bởi vì do nhiều nguyên nhân, nó không thể chấp nhận mày, nhưng...” Lạc Thần Dật cố nhịn cười tiếp tục dùng ngữ khí ưu thương nói. (tác giả: có loại bạn bè như cậu thật là... Lạc Thần Dật: thật là gì? Hừm? Tôi sẽ rất ngạc nhiên. Tác giả:... Thật là tốt quá! Lạc Thần Dật: giờ mới biết à ~)

Trình Huy nghe thế càng thêm nản lòng thoái chí, tại sao Ngọc không chịu cho hắn cơ hội, Ngọc ghét hắn ư? Nhưng hắn vẫn không thể buông được. Trình Huy thở phào cười, “Ha ha, vậy à...”

Lạc Thần Dật nghe thấy sự bi thương từ Trình Huy thì biết mình giỡn có chút hơi quá, ừm, hẳn phải kiểm điểm lại mình rồi.

16. Chương 16

“A Huy, đừng kích động, tao đang nói ”nhưng” kia mà. A Ngọc nói, nó có thể cho mày một cơ hội, cũng chính là cho bản thân nó một cơ hội, nhưng mà mày phải làm cho ba mẹ A Ngọc đồng ý cho tụi mày ở bên nhau.” Lạc Thần Dật rề rà nói xong câu đó, hẳn đang đợi Trình Huy phản ứng, ha ha, không cần phải nói, Trình Huy nhất định bị dọa choáng váng, nghĩ đến bộ dáng của Trình Huy, Lạc Thần Dật không khỏi thoải mái cười to ha ha.

Trình Huy vốn đang đắm chìm trong cảm xúc bi thương của chính bản thân không thể thoát ra, bất đắc dĩ bị tiếng cười của Lạc Thần Dật làm cho hồi phục tinh thần. Lạc Thần Dật vui vẻ như vậy, thứ nhất là vì Tiêu Hàm, thứ hai là tâm tình nó đang tốt, nhất định là có người đang bị nó chinh. (tác giả: không cần đoán, người bị chinh là you đấy, Tiểu Huy Huy à...) còn thứ ba là...

A, không đúng, A Dật vừa mới nói cái gì, Ngọc cho hẳn cơ hội!? (Nhưng với điều kiện ba mẹ Lâm Ngọc phải đồng ý, nhưng Trình Huy vì hưng phấn nên bỏ qua) ha ha, hẳn rất vui.

Chờ cao hứng xong rồi, hẳn cẩn thận nghĩ lại, phắc diu, Lạc Thần Dật cố ý nói thế để làm hẳn thương tâm, phắc mày Dật, thì ra mày chỉ muốn chinh tao.

“A Dật!! Ý mày muốn gì?!”

Lạc Thần Dật nghe thấy Trình Huy rống giận ở đầu bên kia, chẳng hề để ý ngoáy ngoáy lỗ tai, “A Huy, đừng có gấp, tao chỉ giỡn tí thôi mà. Tao chỉ thử khảo nghiệm mày có thật lòng với A Ngọc hay không thôi, hơn nữa tao và Hàm Hàm có khai thông (bộ có à?), nhưng A Ngọc không thể nào tiếp nhận nhanh như thế được. Lại nói tiếp, không cần cảm ơn, lần sau mày với A Ngọc mời tao và Hàm Hàm ăn bữa cơm là được.”

“...” Trình Huy có chút cảm nín, A Dật thật đúng là, nó nói thế làm mình cũng chẳng còn lý do gì phản bác nó. Hơn nữa Trình Huy cũng không muốn phản bác. Thật ra Lạc Thần Dật nói đúng, nếu không có nó và Tiêu Hàm giúp, thì không biết khi nào Ngọc mới chịu gật đầu.

Hẳn thì không sợ chờ, nhưng có thể ôm người yêu vào lòng sớm một chút thì vẫn hạnh phúc hơn rất nhiều.

Còn về phần mời Lạc Thần Dật ăn cơm, chờ sau khi hẳn và Ngọc có thể ở bên nhau, bay đến Hà Lan kết hôn, lúc đám cưới mời luôn hai đứa tụi nó. (mẫu chốt là muốn lấy tiền mừng từ tụi nó, hừ hừ, muốn chinh hẳn, hẳn sẽ làm tụi nó chảy tiền nhiều hơn chảy máu.)

“Được, có thể, mày cứ chờ đi.”

“Được, tao chờ, A Huy mày đừng có để tao chờ lâu quá nha. Đúng rồi, mày có muốn tao giúp mày không?”
Lạc Thần Dật hảo tâm đề nghị.

“Thôi, mày vẫn nên đi chơi với vợ mày đi. Chủ ý mày đưa ra chắc doạ Ngọc chạy mất.”

“Trời đất chứng giám. Tao thật lòng muốn giúp mày mà.” Lạc Thần Dật đáng thương hề hề nói.

“Ha ha, thôi đi người anh em, mày đi chơi với Hàm Hàm của mày đi.”

“Được, cúp máy đây, không nói nữa. Chúc mày sớm theo đuổi được người yêu. Tao còn phải xử lý công sự để xuống chơi với Hàm Hàm.” Nói xong, Lạc Thần Dật cúp điện thoại.

“...” Trình Huy cầm điện thoại lắc lắc đầu, đồ sủng thê nô* này (tác giả: Tiểu Huy Huy về sau cũng như vậy thôi ~ Không cần cảm ơn ~ Trình Huy:...)

Sủng thê nô: Sủng (cưng chiều) + thê nô (sợ vợ:))

Cứ như vậy, Trình Huy bước lên con đường theo đuổi vợ của mình. Con đường này nhất định sẽ không thuận lợi đối với Trình Huy, bởi vì hắn đã bỏ qua một chuyện: Lâm Ngọc nói cho hắn cơ hội, có thể, nhưng chỉ khi ba mẹ y đồng ý. Nhưng mà, Trình Huy bởi vì tin tốt làm hỏng đầu óc, cho nên thôi, liên tính hắn và Ngọc có thể thuận lợi ở bên nhau, chưa chắc dễ qua cửa của ba mẹ y.

(Ba Lâm và mẹ Lâm: dám bỏ qua chúng tôi, còn muốn theo đuổi con trai bảo bối của chúng tôi, không có cửa đâu!

Trình Huy: Ba vợ, mẹ vợ, hai người đừng như vậy, con sai rồi T__T

Tác giả: Chắc chắc, Tiểu Huy Huy, đâu phải là tôi không nói trước cho cậu, muốn theo đuổi vợ thì phải được ba mẹ vợ đồng ý trước sao, haishh, tại sao cậu không nghe tôi chứ =v=

Trình Huy:...)

— Em là đường phân cách thời gian trôi qua cực nhanh —

“Hàm Hàm, không cần cầu kỳ quá. Em mặc cái gì cũng đẹp.” Lạc Thần Dật cưng chiều nhìn cái người vì ba mẹ hắn hôm nay trở về, nên giờ đang lựa chọn quần áo.

Tiểu Hàm trợn mắt liếc Lạc Thần Dật một cái, không để ý tới hắn, tiếp tục lựa quần áo, cậu phải cho ba mẹ Dật một ấn tượng tốt, “Dật, đều tại ngài, không nói sớm cho em biết ba mẹ ngài...”

Lạc Thần Dật đánh gãy lời Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, là ba mẹ của tụi mình.”

Tiêu Hàm ngọt ngào cười, “Dạ dạ, là ba mẹ của hai chúng ta. Hừ, đều tại ngài, em còn chưa kịp chuẩn bị quà nữa.”

Lạc Thần Dật tiến lên búng trán Tiêu Hàm, “Bé ngọc, em chính là một món quà rồi còn gì, là món quà đáng trân trọng nhất mà thượng đế ban cho anh, cũng là bảo bối của nhà ta. Ừm, cũng sắp tới thời gian rồi, ừm, vậy thì thay bộ này đi, không cần suy nghĩ thêm gì cả. Còn nữa, nếu vẫn còn thấy băn khoăn chuyện quà cáp, Hàm Hàm có thể xuống bếp làm một bàn đồ ăn đó.”

“Ừm, được rồi... Nghe theo Dật đó nha.” Tiêu Hàm gật gật đầu, ý này của Dật không tồi, hy vọng ba mẹ Dật, không đúng, là ba mẹ mình cũng thích, thật tốt, cậu đã có được ba mẹ.

Tiêu Hàm nhìn người đàn ông vẫn luôn yêu thương mình trước mắt, hôm nay cậu có được hết thấy, đều là nhờ người này ban cho, cả đời này cậu sẽ không rời bỏ hắn, cũng như cậu biết hắn sẽ không bao giờ rời bỏ cậu.

Trên đường đi đến sân bay, Tiêu Hàm giương mắt nhìn Lạc Thần Dật đang lái xe, trong lòng không khỏi trào ra vị ngọt. Tiêu Hàm cẩn thận hồi tưởng lại nửa năm qua có Lạc Thần Dật làm bạn và được hắn yêu chiều, còn có được người bạn Trương Lâm, Trình Huy, Lâm Ngọc, a đúng rồi, còn có ba mẹ. Toàn là những điều trước kia ngay cả tưởng tượng cậu cũng không dám, hiện tại có được tất cả, khiến cho cậu cảm nhận được một loại hạnh phúc.

Cậu biết đây chính là sự thật, chỉ cần có Lạc Thần Dật làm bạn, cả đời cậu sẽ đều hạnh phúc như thế.

Đúng rồi, hiện tại khả năng học tập của cậu cũng được nâng lên một bước, cậu có thể tự đào sâu kiến thức cho mình bằng chương trình tự học. Dật có nói rằng đến khi cậu học đến trình độ trung học thì cậu có thể tự quyết định xem có học lên đại học nữa hay không. Nếu không học lên đại học thì có thể tham gia thi lấy bằng tốt nghiệp. Sau đó cậu có thể đến công ty Dật làm việc hoặc làm món nghề mà cậu cho là hứng thú. Dật cũng nói trong khoảng thời gian này sẽ dắt cậu đi du lịch, đi đến những nơi đẹp mắt trên thế giới rộng lớn này. Cậu rất thích cái cảm giác cả hai cùng nhau vạch ra kế hoạch cho tương lai.

“Hàm Hàm, đến rồi, xuống xe đi.”

“À, dạ.” Hàm Hàm từ trong suy nghĩ hồi phục lại tinh thần, nắm tay Lạc Thần Dật đi đến sân bay. Trong lòng cậu giờ đây tràn ngập các loại suy nghĩ ba mẹ Dật sẽ như thế nào, là nghiêm túc, là hiền lành, hay là hoà ái dễ gần? Không đợi Tiêu Hàm suy nghĩ xong, đã bị một trận tiếng ồn đánh gãy, cậu biết ba mẹ đã đến.

Bạn hỏi tại sao Hàm Hàm có thể biết được, bạn bị ngọc à, nghe là biết chứ sao, không tin thì cứ nghe thử đi.

“Thần Dật, con trai cưng của mẹ, đến đây, mẹ nhớ con muốn chết. À, đây là con dâu của mẹ phải không,

aigoo ~ lớn lên dễ dàng quá ta.”

Tiêu Hàm hiện tại rất khẩn trương, cậu nên chào hỏi ba mẹ như thế nào đây, tuy rằng trong lòng đã xem ba mẹ Dật như ba mẹ của mình, nhưng đến khi người thật ở trước mặt, Tiêu Hàm gì cũng không thể nói ra. Tiêu Hàm còn chưa kịp nói, mẹ Lạc đã hùng hổ tiến đến làm cho Tiêu Hàm ngây ngốc.

Lạc Thần Dật bên cạnh nhìn biểu tình của Tiêu Hàm, cười: “Hàm Hàm, em không cần khẩn trương, ba mẹ anh luôn là người rất dễ ở chung.”

Tiêu Hàm hiện tại đã hoá đá, cậu vừa rồi rất rất khẩn trương! Cho dù Dật có nói với cậu ba mẹ rất dễ ở chung, nhưng cũng đâu nhất thiết nhiệt tình như vậy! Không phải nói mẹ nhiệt tình là không tốt, mà nhiệt tình như thế này cậu chịu không nổi, cậu bị người mẹ hùng hổ này ôm chặt thở không nổi.

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm quần bách thật sự rất muốn cười to. Hàm Hàm như thế này rất đáng yêu, khụ khụ, không được, hấn không thể cười, nếu cười thì Hàm Hàm sẽ chia phòng ngủ với hấn mất, hấn cũng không muốn điều đó.

Lạc Thần Dật nín cười, vì Tiêu Hàm giải vây, “Được rồi mẹ. Buông Hàm Hàm ra đi, nếu còn ôm nữa em ấy sẽ bị tắc thở chết mất, đến lúc đó mẹ đền không nổi đâu.”

Mẹ Lạc ngượng ngùng buông tha cho Tiêu Hàm, “Con dâu, con không sao chứ, đều tại mẹ kích động.”

Tiêu Hàm mỉm cười trả lời, “Con không sao, mẹ không cần lo lắng.”

“Tốt quá, tốt quá.” Nói xong, mẹ Lạc còn vỗ ngực mình.

Tiêu Hàm nhìn động tác của mẹ Lạc, không khỏi ầm ập cười, mẹ đúng là một người thú vị.

“Được rồi, đừng nên đứng ở đây nữa, về nhà rồi nói sau.” Vẫn đứng ở một bên nhìn, ba Lạc lên tiếng.

Tiêu Hàm nhìn bên cạnh mẹ Lạc là ba Lạc nghiêm túc, cậu vừa rồi chưa kịp thấy rõ diện mạo của hai người. Hiện tại nhìn kỹ, mẹ Lạc là một người rất đẹp, chỉ gờ tay nhắc chân thôi mà cũng khó nén lại khí chất tao nhã. Ba Lạc cao lớn anh tuấn, tuy rằng đã vào trung niên nhưng không khó nhìn ra phong thái khi ông còn trẻ, hiện tại còn được tăng thêm vài phần mị lực. Ba Lạc và mẹ Lạc, hai người rất xứng đôi.

“Ha ha, con dâu, con rất đáng yêu. Con và Dật cũng rất xứng.” Mẹ Lạc thoải lòng cười, con dâu nó thiệt là đáng yêu, Lạc Thần Dật đúng là nhất được bảo bối.

“Dạ...” Tiêu Hàm ngượng ngùng cười cười, tự dưng lại nói ra câu này nữa, tuy đó là sự thật nhưng nói ra trước mặt trưởng bối thật ngượng ngùng.

“Ừ, rất xứng. Đúng rồi, con tên là Tiêu Hàm phải không? Quả là một đứa nhỏ ngoan.” Ba Lạc cũng thấy Tiêu Hàm và Lạc Thần Dật rất xứng.

“Ha ha. Cảm ơn ba.” Tiêu Hàm thấy mặt ba Lạc tuy nghiêm túc nhưng trong ánh mắt ông nhìn mình chứa đầy sự ấm áp. Tiêu Hàm nghĩ nếu cậu có ba hẳn ông cũng sẽ như vậy đi, tuy nghiêm khắc nhưng thật ra rất yêu thương các con của mình, trong thiên hạ có ba mẹ nào mà không thương yêu con của mình chứ, cho nên tiếng gọi ba của Tiêu Hàm cứ thế mà thoát ra.

17. Chương 17

“Ừ.” Ba Lạc mỉm cười đáp lời.

Nhưng mà mẹ Lạc rất ganh tị, gì chứ bà hoà ái dễ gần như vậy, con dâu cứng của bà lại không gọi bà là mẹ trước, ngược lại đi gọi cái ông già kia, hừ hừ, không công bằng, bà cũng muốn Tiêu Hàm kêu bà là mẹ, “Con dâu, con kêu ông già đó tiếng ba mà chả gọi được tiếng mẹ nào. Có phải con không thích mẹ?”

“Không có không có, con sao có thể không thích, mẹ.” Tiêu Hàm thấy mẹ Lạc có chút bi thương, vội vã giải thích rõ ràng, cậu làm sao không thích mẹ Lạc được, từ nhỏ đến giờ cậu vẫn luôn mơ ước có cha thương mẹ yêu cơ mà.

“Ai. Con dâu của mẹ thật ngoan.” Mẹ Lạc cũng mỉm cười đáp lại, ai nha, con dâu này đáng yêu đáng yêu quá đi, ánh mắt Thần Dật thật tốt ~

“Thôi được rồi ba mẹ, giờ về nhà trước đi. Con xách hành lý giúp hai người.” Lạc Thần Dật đứng ở một bên mỉm cười nhìn ba mẹ và Tiêu Hàm, thần sắc ôn nhu, thật tốt quá.

“Con cũng xách hành lý giúp ba mẹ.” Tiêu Hàm ngoan ngoãn tiến lên hỗ trợ.

“Ha ha, không cần, ba mẹ lần này trở về không có mang theo hành lý, tại qua vài ngày nữa ba mẹ định qua Mỹ thăm Thần Thần.” Mẹ Lạc cười giải thích, bà càng nhìn càng cảm thấy Tiêu Hàm ngoan ngoãn đáng yêu, trong lòng thích cực.

“Thế thì con và Hàm Hàm ra bãi đậu xe lái xe lại đây. Mẹ với ba ra trước cổng sân bay chờ tụi con.”

Ba Lạc mẹ Lạc gật đầu, “Được, các con đi đi.”

“Dạ.” Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm đi đến chỗ đậu xe.

“Dật, cảm ơn ngài.”

“Đứa ngốc.” Lạc Thần Dật làm sao không biết Tiêu Hàm định nói lời gì, hắn không cần Hàm Hàm nói lời cảm ơn với hắn.

“Ừm, Dật, em yêu ngài.” Tiêu Hàm ngượng ngùng nói lời yêu.

“Cục cưng, anh cũng yêu em.” Có trời mới biết bây giờ hắn rất muốn “ăn sạch” Hàm Hàm. Hàm Hàm của hắn đang câu dẫn hắn, Hàm Hàm không biết em ấy bây giờ có bao nhiêu mê người ư! Không được, đừng nghĩ, Lạc Thần Dật vội đuổi hết mấy cảnh người lớn trong đầu.

Đây chính là lần đầu tiên Hàm Hàm thanh tỉnh chân chính nói câu “Em yêu ngài”, thật sự khiến cho hắn rất hưng phấn, tuy đã biết Hàm Hàm yêu hắn, nhưng hiện tại Hàm Hàm nói ra, trong lòng hắn vẫn cực kỳ thoả mãn.

Ngay tại khi Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm đứng đối diện nhau liếc mắt đưa tình, mẹ Lạc hồi đầu còn chưa phát hiện con mình và con dâu đang ân ái với nhau, thế là liền sát phong cảnh nói: “Thần Dật à, đứng đây làm gì thế? Không phải nói là đi lấy xe sao?”

Bị mẹ Lạc nói, Tiêu Hàm ngượng ngùng cúi đầu, thật là, hại mình mất mặt trước mặt ba mẹ rồi.

Lạc Thần Dật không ngượng ngùng như Tiêu Hàm, hắn yên lặng phóng toả “xem thường khí”: “Mẹ già, quấy rầy con trai nói chuyện yêu đương là không tốt.”

“Vậy hả... Con trai, mẹ xin lỗi, mẹ không để ý. Nhưng mà hai con cũng không nên tình cảm ở nơi công cộng, phải biết nghĩ cho những đồng chí độc thân quanh đây chứ.” Nói xong còn chớp mắt với Lạc Thần Dật vài cái.

“Phốc.” Tiêu Hàm nhìn bộ dáng thú vị của mẹ Lạc, bật cười một tiếng, mẹ của cậu thật đáng yêu.

Bởi vì khoảng cách giữa hai người Tiêu Hàm và ba mẹ Lạc có chút xa, cho nên tiếng cười này của cậu chỉ có Lạc Thần Dật bên cạnh cậu nghe được. Lạc Thần Dật cũng chiều xoa xoa tóc Tiêu Hàm, “Đi thôi Hàm Hàm. Nếu còn không đi, mẹ sẽ đứng đây tán gẫu với em cả một ngày luôn đấy.”

“Dạ dạ, Dật, mau lấy xe đi, ba mẹ ngồi máy bay cả ngày nhất định rất mệt mỏi.”

Lạc Thần Dật lấy tay vuốt mũi cậu, “Hàm Hàm của anh săn sóc nhất.” Dứt lời, Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm hướng đến bãi đậu xe.

Mẹ Lạc nhìn hai chồng chồng, tay lại chọt ba Lạc bên cạnh, “Haizz, anh thử nói xem, bọn nó sẽ được hạnh phúc không?”

“Đứa ngốc, bọn nó đương nhiên sẽ hạnh phúc, ừm, sẽ hạnh phúc giống hai ta bây giờ vậy.”

Mẹ Lạc nhìn ba Lạc tuy nói câu nói ôn nhu này nhưng trên mặt vẫn là mặt than, cười lấy tay kéo miệng của ông thành một hình cong, “Haishh, chồng à, anh cười một cái thôi. Đã già mà còn mặt than thì không tốt đâu.” Mẹ Lạc dừng một chút, nghĩ nghĩ, “Không được, anh đừng có cười. Mặc công cười rồi lại câu dẫn ong bướm. Như vậy là được rồi, cái dạng này cũng không tồi, em thích.”

Ba Lạc lấy tay ôm mẹ Lạc vào lòng, tuy rằng vẫn là bộ mặt mặt than, nhưng cương chiều trong mắt chỉ có người bên cạnh thấy được. “Được rồi mà vợ, mình nên đi thôi, mắc công bọn nhỏ lại đợi.”

“Dạ chồng, đi thôi.” Ba Lạc nắm tay mẹ Lạc đi đến cổng sân bay.

....

Tôi tin tình yêu của Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm cũng hạnh phúc như ba Lạc mẹ Lạc, bọn họ có thể nắm tay nhau đến khi đầu bạc răng long.

....

Chờ ba Lạc mẹ Lạc đi đến cổng sau sân bay, không lâu sau liền có một chiếc xe chạy đến trước mặt. Hai người Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm xuống xe, mở cửa xe cho ba mẹ Lạc, “Ba mẹ lên xe.”

“Ai, mẹ ngồi phía sau với con dâu cơ. Con trai, con với ba con ngồi đằng trước nhé.” Mẹ Lạc nói.

“Dạ được. Thế thì mẹ và Hàm Hàm cùng ngồi phía sau.” Lạc Thần Dật đáp.

“Ừ, đúng là con trai ngoan của mẹ.” Mẹ Lạc vừa lòng gật đầu.

Đợi tất cả mọi người ngồi xong, Lạc Thần Dật khởi động xe chạy về nhà.

Lạc Thần Dật điều khiển xe một cách vững vàng, nương theo gương chiếu hậu có thể thấy mẹ Lạc và Tiêu Hàm.

Mẹ Lạc quan tâm hỏi hai người Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm sống với nhau như thế nào, sức khỏe có tốt hay không, đương nhiên cũng không thể tránh khỏi các câu hỏi về chuyện công thụ. (tác giả: Mẹ Lạc, người không thấy uống công sao, người xem Tiêu Hàm Hàm nhà tôi nhỏ con làm sao có thể đẻ được Tiểu Lạc Tử chứ --)

Tiêu Hàm kiên nhẫn trả lời mọi câu hỏi của mẹ Lạc, bởi vì cậu biết mẹ Lạc là quan tâm tới cậu và Dật, đi du lịch mà hai người vẫn thường hay gọi về nhà hỏi thăm.

Đối với câu hỏi cuối cùng, Tiêu Hàm da mặt mỏng, đỏ mặt ồm ồm ở nửa ngày nhưng vẫn nói cho mẹ Lạc cậu

là bên thừa nhận. Mặc dù là bên thừa nhận nhưng cậu không hề cảm thấy không công bằng, cậu chưa từng nghĩ đến chuyện phản công. Bằng không lấy trình độ cứng chiêu của Lạc Thần Dật, chuyện này không phải là không thể, nhưng mà họ cái chính là cho đối phương tình yêu lẫn nhau, nên sẽ không làm chuyện mà đối phương cảm thấy không vui.

Lạc Thần Dật và ba Lạc nhìn hai mẹ chồng nàng dâu (hả?) ở dưới, hai cha con liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười.

Ngay trong xe có sự ấm áp làm bạn, gia đình của Lạc Thần Dật rất nhanh về đến nhà.

18. Chương 18

Sau khi về nhà, Tiêu Hàm dẫn ba mẹ Lạc đi nghỉ ngơi một chút, chờ cậu chuẩn bị cơm chiều.

“Chồng, đi thôi, tụi mình thật hạnh phúc khi có con dâu đa tài như vậy nhỉ.”

“Nào có ạ.” Tiêu Hàm được mẹ Lạc khen, ngượng ngùng cúi đầu.

Lạc Thần Dật thấy Tiêu Hàm then thùng, cúi đầu cứng chiêu hôn hôn hai má cậu, Hàm Hàm của hắn thật sự rất đa tài. “Hàm Hàm không cần khiêm tốn. Hàm Hàm rất đa tài, em xem mấy người hiện nay đi, đừng nói tới đàn ông, ngay cả phụ nữ là đã có nhiều người không biết nấu cơm. Mà nếu có nấu, chắc chắn không ai nấu ngon bằng Hàm Hàm.”

Ba Lạc mẹ Lạc nhìn bộ dạng Lạc Thần Dật “Hàm Hàm của anh là tốt nhất, Hàm Hàm là người có khả năng nhất” thì hai người cười mà không nói, xem ra con trai rất yêu Tiêu Hàm, bằng không sao lại để lộ vẻ mặt “ngốc” đáng yêu này, quả là rất hiếm thấy đó nha ~

“Dật...” Nghe Lạc Thần Dật nói như vậy, trong lòng Tiêu Hàm cực ngọt ngào, Dật thiệt là, trước mặt ba mẹ nói thế chỉ tổ làm cho cậu ngượng ngùng.

Tiêu Hàm bĩu môi mắt trừng Lạc Thần Dật một cái, “Dật, đừng nói nữa mà.”

“Hàm Hàm không cần mắc cỡ, anh nói thật.”

“Nhưng ngại trước mặt ba mẹ nói như thế sẽ làm em ngại >_<”

“Anh biết Hàm Hàm của anh hay mắc cỡ, nhưng Hàm Hàm của anh chính là giỏi nhất.”

“Khụ khụ.” Mẹ Lạc nhìn thấy con trai và con dâu mình làm như không thấy bà và chồng bà đang ở đây, bà rất muốn phá đám hai đứa này, he he, xin hãy bỏ qua cho người mẹ xấu tính này nhé =v=

(Tác giả: Cháu nói này ba Lạc, người không quản vợ của mình sao, cứ mặc bà phá đám vợ chồng son người ta nói chuyện yêu đương, bộ ngài tính không quản thiệt hả?

Ba Lạc bình tĩnh lật báo, không để ý tới tác giả.

Tác giả bị bọ, tủi thân ngồi trong góc tường vẽ vòng tròn: Ngộ nguyên rửa nị đi mua mỳ ăn liền không có gia vị!!

Tiểu Hàm Hàm đi ngang qua, chớp đôi mắt to vô tội: tụi này chưa bao giờ ăn cái món thiếu dinh dưỡng đó. Lúc trước tôi cũng chưa bao giờ ăn qua, tại nó tốn tiền nhưng chẳng đủ no gì cả =v=

Bạn tác giả học máu, bất tỉnh nhân sự.)

“Con trai, trước khi con và con dâu định nói chuyện yêu đương thì có thể nghĩ cho hai người già chúng ta không?” Mẹ Lạc cười trêu ghẹo.

Tiểu Hàm hồi phục tinh thần, “A!” một tiếng mặt đỏ thẫm ngay tức khắc, thiệt tình, lại mất mặt với ba mẹ. “Ba... Mẹ.... Con... xuống bếp...” Nói xong bỏ chạy nhanh như chớp.

Mẹ Lạc nhìn bộ dáng Tiểu Hàm bỏ chạy, cười, “Ha ha, đứa nhỏ Tiểu Hàm này đúng là rất dễ mắc cỡ.”

“Mẹ, mẹ biết em ấy mắc cỡ mà còn đi ghẹo em ấy nữa, lần sau không được như vậy.” Có ghẹo thì cũng là hấn ghẹo, Lạc Thần Dật yên lặng bổ sung trong lòng.

“Được rồi được rồi, mẹ không chọc nó nữa, đúng là có vợ quên mẹ mà ~” Mẹ Lạc làm bộ rơi lệ, dùng khăn tay xoa xoa khoé mắt.

Lạc Thần Dật nhìn động tác của mẹ Lạc, khoé miệng giật giật, có người mẹ như vậy không biết có phải bất hạnh hay không nữa -_-!!

“Thôi đi, chiêu này của mẹ cũ rồi.”

“Khụ khụ. Thằng nhóc này.” Mẹ Lạc bị vạch trần cũng chẳng ngượng ngùng, ngược lại còn dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn Lạc Thần Dật.

“... Mẹ, mẹ với ba ở trong này nghỉ ngơi đi, con xuống phòng bếp giúp Hàm Hàm một tay.” Nói xong không đợi mẹ Lạc phản ứng, Lạc Thần Dật vội bước đến phòng bếp, tính của mẹ chỉ có ba hấn mới chịu nổi.

“Haizz ~” Mẹ Lạc còn muốn nói gì đó nhưng Lạc Thần Dật đã đi rồi, thiệt tình à, bà cũng đâu phải là quái thú hồng thủy gì đâu, không đi nhanh thì bà sẽ ăn tụi nó chắc >_< vẫn là chồng bà tốt nhất, không cần để ý đến xấp nhỏ làm gì, “Chồng à, anh vẫn là tốt nhất.”

Ba Lạc cương chiều nhìn qua mẹ Lạc, “Thôi mà vợ, đừng mất hứng.”

Mẹ Lạc tựa vào vai ba Lạc gật đầu, “Không phải em giận mà là Thần Dật càng lớn càng không đáng yêu, trước đây nó dễ thương biết chừng nào, cái đáng làm cô công chúa của nó tới bây giờ em vẫn nhớ rõ, còn nữa, trước đây Thần Dật là đứa nghe lời em nhất, mà bây giờ thì.. haizz ~” Mẹ Lạc làm bộ không vui thở dài.

Ba Lạc biết rõ tính của vợ mình, chỉ cương chiều nhìn mẹ Lạc, ông ôm bà vào lòng, không nói gì. Mẹ Lạc biết người bà yêu thương không nói nhiều, bèn ở trong lòng ông tìm một vị trí thoải mái, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát.

....

Lạc Thần Dật đi vào phòng bếp, nhìn người yêu đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, tiến lên tiếp nhận cái trắng trong tay Tiêu Hàm, đi đến bồn nước để rửa.

“A Dật, sao ngài không ở chơi với ba mẹ?” Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật đang rửa cái trắng, hỏi.

“Ha ha, anh đến giúp Hàm Hàm một tay. Còn về phần ba mẹ, anh ở đó để làm bóng đèn à?” Lạc Thần Dật vừa rửa cái trắng vừa trả lời Tiêu Hàm.

“Thế, Dật, mình cùng nấu cơm cho ba mẹ ăn.”

“Ừ.”

Đề nghị này của Tiêu Hàm chính là hợp ý với Lạc Thần Dật, hắn còn ước lúc nào cũng có thể ở bên cạnh Tiêu Hàm. Phải biết rằng, Tiêu Hàm thấy hắn công tác vất vả cần nghỉ ngơi nhiều nên khi nấu cơm lúc nào cũng không cho hắn lại giúp.

Lạc Thần Dật có phần bác không giúp cũng được, nhưng mà phải đứng xem Tiêu Hàm nấu cơm. Thế mà Tiêu Hàm lại nói hắn ở trong đây hiệu suất nấu cơm của cậu sẽ giảm đi mất, hắn vẫn là nên đi làm việc hoặc ngồi nghỉ đâu đó đi.

Lạc Thần Dật vốn đang có chuyện muốn nói, nhưng Tiêu Hàm lại chủ động hôn hắn một cái, hắn hạnh phúc đến nỗi nhìn đường cũng chẳng rõ, bộ dáng này làm cho Tiêu Hàm phải cười trộm vài lần.

Bởi mới nói: “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân”, câu này vẫn rất hiệu nghiệm tuy đó chỉ là những câu chuyện

vụn vặt.

Chờ chồng chồng hai người Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm nấu cơm xong đi ra khỏi phòng bếp thì nhìn thấy cảnh mẹ Lạc tựa vào lòng ba Lạc ngủ, Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm liếc nhau, quyết định chờ mẹ Lạc thức dậy rồi dùng cơm chiều.

Ba Lạc thấy con trai con dâu mang vẻ mặt hiểu cho, vui mừng cười. Nhưng thôi, ông phải gọi mẹ Lạc thức dậy thôi, muốn nghỉ ngơi thì no bụng rồi hẳn nghỉ, chứ để bụng đói không tốt.

“Vợ à, dậy đi, ăn no rồi ngủ tiếp.” Ba Lạc ôn nhu đánh thức mẹ Lạc.

Mẹ Lạc ưm một tiếng, chậm rãi tỉnh lại, “Ừm, chồng? Ăn cơm sao?”

“Đúng đó vợ yêu, ăn cơm thôi, em nhất định đói bụng rồi, con trai với con dâu còn đang chờ kia.” Ba Lạc ôn nhu nói với mẹ Lạc.

“Ừm, được, chồng, đi ăn cơm. Không thể để cho hai đứa Thần Dật với Tiêu Hàm chờ. Em muốn để lại ấn tượng tốt, muốn làm một bà má chồng dịu hiền cơ.”

Ba Lạc cứng chiều nhìn mẹ Lạc nhưng không trả lời, trong lòng ông chẳng có người nào hoàn mỹ hơn mẹ Lạc cả.

Ba Lạc nắm tay mẹ Lạc đi vào phòng ăn, Lạc Thần Dật ra dapur cho dì Trương bắt đầu dọn bữa tối. Chờ dì Trương và vài người hầu đem đồ ăn lên, ba Lạc mẹ Lạc và chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm ngồi xuống, bữa tối bắt đầu.

“Oa! Đều là Tiêu Hàm con làm đấy sao?! Thật tuyệt!” Mẹ Lạc nhìn bốn món mặn một món canh ngào ngạt hương thơm trên bàn, kinh ngạc qua đi chính là bội phục. Phải biết rằng bà không phải không thể nấu cơm, nhưng mà cơm bà làm thì khó mà nuốt vào miệng, tuy rằng chồng con đều động viên bảo là cũng không đến nỗi tệ lắm, nhưng bà biết rõ trình độ nấu ăn của mình, bà đời này xem như là không có duyên với phòng bếp.

“Ừ, không tồi, rất ngon miệng.” Ba Lạc sau khi nếm thử cũng tán dương.

Nghe ba mẹ khen mình, Tiêu Hàm ngượng ngùng cười cười, “Cám ơn ba mẹ đã khen. Con không biết hai người thích ăn gì nên chỉ làm đỡ vài món, mong là hai người không ghét. Trước kia đầu bếp dạy con nấu cũng bảo con rất có thiên phú.”

“Đúng đúng, thật tuyệt! Rất ngon miệng!!” Mẹ Lạc lại ăn thêm vài muỗng, rồi giơ ngón tay cái lên với Tiêu Hàm.

Thật ra thì đồ ăn mà Tiêu Hàm làm cũng không tồi, nhưng khi so với những món ăn mà ba mẹ Lạc đã ném qua thì cũng không có gì gọi là ưu thế. Nhưng tình yêu của Tiêu Hàm dành cho họ có dùng tiền cũng không mua được.

Ba Lạc gấp mấy món vào chén mẹ Lạc, “Được rồi, lo ăn đi, em xem, Tiêu Hàm đã vui mặt vào trong chén luôn rồi kìa.”

Mẹ Lạc vừa nhìn thấy liền bật cười, ha ha, đứa nhỏ Tiêu Hàm này quá dễ mắc cở, quên đi, bà vẫn là nên thành thật ăn cơm, nếu còn khen nữa chắc Tiêu Hàm sẽ úp luôn cả mặt vào đó mất.

Lạc Thần Dật thấy người yêu thẹn thùng, cười cười, Hàm Hàm của hắn vẫn luôn dễ xấu hổ. “Không sao đâu Hàm Hàm, ba mẹ nói thật, đồ ăn em nấu rất ngon.” Nói xong, Lạc Thần Dật gấp mấy đĩa bỏ vào trong chén Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm ngượng ngùng nhìn ba mẹ Lạc một cái, cậu lại mất mặt trước ba mẹ nữa rồi >_< Không được, cậu phải bỏ đi cái tính hể một chút là thẹn thùng mới được.

Bữa cơm chiều cứ thế trôi qua trong bầu không khí ấm áp.

19. Chương 19

Chờ mọi người dùng xong cơm chiều, dì Trương và người hầu tiến lên thu dọn bát đĩa sau đó lui xuống.

“Thần Dật, vào phòng làm việc với ba.” Ba Lạc nói.

“Dạ thưa ba.” Lạc Thần Dật gật đầu, hắn có chút đoán được tại sao ba Lạc gọi hắn vào phòng làm việc.

“Được rồi được rồi, hai cha con mấy người vô phòng làm việc bàn công chuyện đi. Mẹ và Tiêu Hàm cũng có chuyện muốn nói.” Mẹ Lạc kéo Tiêu Hàm, họ nói chuyện công việc, bà cũng có chuyện muốn nói với con dâu ngoan.

“Hàm Hàm, em ở đây nói chuyện với mẹ đi, anh đi lên trước.” Lạc Thần Dật cưng chiều xoa xoa tóc Tiêu Hàm, ôn nhu nói.

“Dạ Dật, ngài đi đi.” Tiêu Hàm ngoan ngoãn đáp, cậu biết Dật và ba có công chuyện muốn bàn.

“Ừ.” Dứt lời, Lạc Thần Dật theo ba Lạc lên phòng.

“Ha ha, người đầu vô phòng làm việc hết rồi. Tiêu Hàm, con nhìn nữa làm gì.” Mẹ Lạc thấy Tiêu Hàm dõi theo Lạc Thần Dật miết, cười trêu.

Tiêu Hàm ngại ngừng cười, xấu hổ gãi đầu.

— tui là đường phân cách số lượng từ của tác giả đê —

Phòng làm việc.

Ba Lạc ngồi trước bàn lật từng trang văn kiện mà Lạc Thần Dật đặt trên bàn, vừa lòng nở nụ cười, năng lực của đứa lớn nhà ông quả nhiên không tồi, nhưng chẳng biết đứa kia thế nào nữa, tính cách của Lạc Thần mơ hồ, haizz, chẳng biết liệu nó có chịu đến công ty đi làm hay không nữa.

“Dật nhi, chuyện của chú hai con xử lý rất đúng.” Ba Lạc khen Lạc Thần Dật, tuy rằng ông và Lạc Giác là hai anh em nhưng Lạc Giác luôn bất mãn với vị trí tổng giám đốc, luôn nhắm vào cái ghế tổng tài của ông. Sau khi ông không làm nữa thì truyền lại cho Dật Nhi làm cho gã có chút bất mãn. Ông cũng biết Lạc Giác đã tâm bưng bưng, cũng biết tâm tư của Lạc Giác không nhỏ. Bởi vì ông và gã là anh em với nhau, còn nể tình anh em nên ông vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng mà Lạc Giác lần này đã đi quá giới hạn, haizz, ông già rồi, thiên hạ giờ đây là của người trẻ tuổi.

“Cảm ơn ba khích lệ, chú hai lần này làm quá mức, con không thể không xử lý.” Lạc Thần Dật đáp, hừ, hừn luôn biết chú hai luôn bất mãn với hừn, vẫn ngằm làm loạn dưới tay hừn, nhưng nể tình chú cháu nên hừn lúc nào cũng bỏ qua. Thế nhưng chú hai lần này tham ô công quỹ, định đem tài liệu tư mật giao cho công ty đối thủ. Đương nhiên không thể để hạt cát ở mãi trong mắt, hừn không thể kéo dài mà phải quyết đoán. Hừn đã cho chú hai cơ hội, nhưng chú hai lại không biết cảm kích, thế thì đừng có trách hừn.

Còn nữa, gã còn dám có ý đồ với bảo bối Hàm Hàm của mình, gã đã tự tìm đường chết. Trên mặt Lạc Thần Dật lúc này nghiêm túc vô cùng làm cho người ta không dám tới gần, đây cũng là khuôn mặt mà Lạc Thần Dật thể hiện với người ngoài.

Đương nhiên lãnh khí Lạc Thần Dật phát ra là vô dụng với ba Lạc, vì ba Lạc là người dẫn đầu “phong trào” này mà (=v=)

Lạc Thần Dật không phải làm mặt lạnh với ba, mà là hừn đang nghĩ sẽ cho chú hai ném lại chính thủ đoạn của gã!

Nhìn đứa con trước mặt đầy lãnh khốc, ba Lạc không khỏi cảm thán, haizz, năm tháng quả là trôi qua rất nhanh.

Có một loại người, đã có rất nhiều nhưng mãi không thấy thoả mãn, còn loại khác, có được rồi sẽ rất cảm kích. Haizz, loại người thứ nhất tất sẽ không thể chiếm được bất kỳ cái gì, tham thì thâm, tựa như thằng em Lạc Giác của ông vậy, rơi vào kết cục mất trắng không còn gì. Rõ ràng có thể ăn sung mặc sướng, cả đời cơm áo không lo, nhưng hiện tại thì, haizz, có nói cũng thế. Bởi mới nói, có thể có dã tâm, dã tâm lớn

cũng được, nhưng trước hết phải xem lại năng lực của mình.

“À đúng rồi, Dật Nhi. Chú Trình có gọi điện thoại bảo Trình Huy nhà ông ấy thích thằng nhóc Lâm Ngọc con chú Lâm Hàn.” Ba Lạc nói.

Lạc Thần Dật gật đầu, “Đúng vậy, A Huy come out rồi. Chú Trình dì Trình đều đồng ý.”

“Ha ha, Trình Đại Ứng có thể không đồng ý à, ông ta rất thương con trai mình. Ông ta và vợ đều hy vọng Trình Huy có thể sống một cuộc sống vui sướng. Cũng may Trình Huy không bị làm hư, trở thành một đứa nhỏ tốt, tính tình cũng tốt.” Ba Lạc nói. Đừng nhìn cái mặt than của ba Lạc mà cho rằng ông không thích nói nhiều, do tại trước mặt người nhà và hai người bạn của mình thì gương mặt than này chẳng muốn nói gì hết, luôn tỏ vẻ như cho qua được thì cho qua đi.

“Ồm, Dật Nhi, con nói thử xem xác suất hai đứa nó thành một đôi là được bao nhiêu phần trăm?” Ba Lạc hỏi. Đừng nghĩ rằng đàn ông không biết nhiều chuyện, mà ngược lại, nếu đàn ông đã lên cơn muốn tám thì sẽ rất dữ dội.

“Khụ, con thì thấy cũng không đến nỗi nào. A Ngọc đã thừa nhận mình cũng có ý với A Huy, nhưng A Ngọc có một điều kiện là muốn vợ chồng chú Lâm phải đồng ý, nếu không sẽ không đến bên A Huy.” Lạc Thần Dật không nhanh không chậm nói, nếu A Huy muốn cưới vợ thì phải qua cửa vợ chồng chú Lâm cái đã, đúng là sẽ phải tốn công phu. Đương nhiên, muốn mang cục vàng người ta cứng 20 năm về nhà, cho dù là ai cũng phải tốn công phu hết.

Nhưng mà không sao, hiện tại ba hấn đã biết, coi như Trình Huy được thêm một người ủng hộ, vì ba hấn chắc chắn sẽ đứng bên phía A Huy. Ba hấn nắm rất rõ cái tính quái đản của chú Lâm, phép khích tướng là vô dụng với chú Lâm. Nhưng tới lượt ba hấn khích tướng, chính là trăm thử trăm linh, ba hấn và chú Lâm cũng nhờ thế mà trở thành bạn bè.

“À, nếu vậy thì Lâm Hàn cứ để ba giải quyết, thằng nhóc nhà Đại Ứng hấn sẽ tốn không ít công phu đây.” Ba Lạc có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, ông thật sự rất muốn xem náo nhiệt, nhưng không được, kéo hồng mắt hình tượng mất!

“Dạ.” Lạc Thần Dật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với ba Lạc. Cái chú Lâm đó thích nhất là xem người ta buồn rầu như thế nào, cứ cho là ông đồng ý nhưng sẽ không chịu biểu hiện ra bên ngoài. Ông rất thích nhìn người khác thật lâu thật lâu, đến lúc đó phép khích tướng của ba Lạc sẽ rất trọng yếu.

Ba Lạc nhìn thoáng qua đồng hồ, đã chín giờ ra ư, phải dỗ vợ ngủ thôi, hôm nay đã ngồi trên máy bay cả ngày, chắc chắn bà ấy đã rất mệt, cần phải được nghỉ ngơi. “Chuyện của người trẻ tuổi các con đám lão già tóc bạc này quần không nổi. Được rồi, Dật Nhi có thể đi, con đi tìm Tiêu Hàm đi, ba thấy tâm tư của con không đặt trong này. Cũng đến lúc mẹ con phải đi ngủ rồi.”

“Dạ thưa ba, con đi xuống trước.” Khoé miệng Lạc Thần Dật giật giật, thật ra câu cuối mới là trọng điểm! Ba ngài muốn đi tìm mẹ thì cứ nói rõ, không cần lấy con và Hàm Hàm làm nguy trang đầu, con đã biết hai người ân ái sẵn rồi.

Về phần ba hấn và chuyện A Huy ra sao thực chất có thể hiểu, cái họ quản không được chính là thu phục con người chú Lâm, còn dì Lâm thì không cần phải nói, chỉ cần Lâm Ngọc không nói hai lời liền đồng ý.

Lại nhìn sang phía mẹ Lạc và Tiêu Hàm. Mắt mẹ Lạc hồng hồng, Tiêu Hàm cũng y như thế.

“Ô, rất xin lỗi, Tiểu Hàm, không phải mẹ cố ý lôi vết sẹo của con ra.” Mẹ Lạc lau nước mắt. Hức, bà không biết Tiêu Hàm đã từng sống khổ như thế, Thần Dật cũng không nói cho hai người họ, mà bọn họ lúc đó chỉ vì Thần Dật tìm được bạn đời mà vui vẻ ghê gớm, con trai bọn họ hạnh phúc, bọn họ còn đòi hỏi điều gì nữa. Về phần tra thân thể của người con họ thích, ba Lạc mẹ Lạc sẽ không làm thế, bởi vì họ tin vào con trai mình, có thể ở bên con trai chính là người tốt nhất.

“Không sao ạ. Mẹ, hiện tại con có người mình yêu ở bên con, con sẽ không cô đơn.” Tiêu Hàm biết mẹ Lạc không ác ý khi hỏi về thân thể của cậu, cậu chỉ đơn thuần trả lời mà thôi.

Vốn Tiêu Hàm không định nói, nhưng chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi qua, cho dù có khổ đến thế nào thì cũng đều trôi qua hết rồi, không còn quan trọng nữa.

Nhưng Tiêu Hàm lại không muốn thấy mẹ Lạc phải thất vọng, thế là mới trả lời. Nói xong, Tiêu Hàm thấy mẹ Lạc khóc hồng con mắt, chợt mắt cậu cũng không tự chủ được nóng lên. Cậu rất muốn cảm tạ vị chủ quản không biết tên kia đã gián tiếp giúp cậu tìm được hạnh phúc, cảm nhận được yêu thương có hương vị như thế nào.

Mẹ Lạc ôm Tiêu Hàm vào ngực, vuốt tóc cậu, ôn nhu nói, “Tiểu Hàm, về sau có ba, có mẹ, có Dật Nhi, còn có Thần Nghi là người nhà của con. Con không cần sợ hãi cô đơn nữa, đã có mọi người thương con.”

“Dạ con biết.” Tiêu Hàm rúc vào lòng mẹ Lạc, cái ôm của mẹ thật ấm áp.

Chờ Lạc Thần Dật và ba Lạc nối đuôi nhau đi vào phòng khách thì thấy được cảnh hai mẹ đang ôm nhau một cách ấm áp. Bọn họ thấy mắt người yêu của mình có chút đỏ hồng, chẳng cần hỏi nhiều, có một số việc không cần nói ra khỏi miệng, bọn họ vẫn rõ.

20. Chương 20

Người nhà họ Lạc sống một cuộc sống rất vui vẻ và hạnh phúc.

“Dật, thật sự không cần tụi mình đi đón ư?” Tiêu Hàm dừng xỏ giày, hỏi.

“Ha ha, thật sự không cần, thằng nhóc Lạc Thần kia không phải không biết đường, nếu không ba mẹ đã bắt anh đi lâu rồi. Mà anh lười quá.”

Haizz, ai mà muốn đi đón thang nhóc thúí đó chứ, một chút cũng không biết chia sẻ trọng trách với huynh trưởng, nó lần này trở về mà không bóc lột sức lao động của nó thì chính là cô phụ nền giáo dục ngoại quốc và tấm lòng của thầy cô giáo. Lạc Thần Dật nghĩ thầm.

“Thôi không nói tới nó nữa. Hàm Hàm, hôm nay cũng không cần anh đưa em đến trường à?” Lạc Thần Dật “ai oán” nhìn Tiêu Hàm, gần đây thời gian ở chung của hai người đã giảm bớt triệt để.

Đều tại ông thầy mà Hàm Hàm thích đề nghị gì mà tự đi xe đạp đi học vừa có thể rèn luyện sức khỏe bản thân vừa có thể tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường. Hàm Hàm nghe xong không muốn hấn đưa đi học nữa, còn nói mình có thể tự đi, không muốn làm phiền hấn.

Có trời mới biết, hấn một chút cũng không thấy phiền toái, giá như hấn có thể mọi lúc mọi nơi ở bên Hàm Hàm thì tốt rồi, phải biết rằng sắp tới Hàm Hàm sẽ đi thi, thành ra hấn đã bị cấm dục thật lâu T__T

Khụ khụ, lạc đề rồi, quay lại vấn đề chính. Hàm Hàm muốn đi xe đạp tới trường đương nhiên có thể, hấn cũng có thể cùng chạy xe đạp mà. Nhưng Hàm Hàm lại lấy lý do “không thể chậm trễ công tác” từ chối. Hấn vốn định nói “không có phiền chút nào” thì bị ánh nhìn “Dật cho em tự đi học đi mà. Dật là tốt nhất, là người cuồng làm việc nhất” làm cho ray rứt. Lạc Thần Dật cảm thấy hấn không thể lại yêu cầu Hàm Hàm cho mình đi học chung. Hấn không muốn lưu lại cho Hàm Hàm ấn tượng xấu rằng hấn là một người không tốt, không phải là một người biết quý trọng sự nghiệp. Hề mà phá hỏng hình tượng anh minh của hấn trong lòng Hàm Hàm thì cái gì cũng không được!

“Dạ, không cần đâu ạ. Dật, ngài mau đi làm đi, dù là ông chủ nhưng cũng không được chậm trễ, ngài phải làm gương cho nhân viên mới đúng.” Tiêu Hàm đã hoàn toàn miễn dịch với cái nhìn “ai oán” đó của Lạc Thần Dật, trước kia cậu sẽ mềm lòng khi Lạc Thần Dật làm như thế nhưng bây giờ thì không. Cậu biết Lạc Thần Dật muốn tốt cho cậu, nhưng chỉ tổ phiền đến công tác của hấn.

Tiện thể kể về chuyện đến trường luôn nào. Bởi vì đã học xong chương trình học cùng Trương Lâm nên Lạc Thần Dật đã đi tìm một nơi khác để học. Những người ở đó không khác với cậu là mấy, trình độ tri thức cũng ngang hàng với cậu cho nên cậu rất thích nơi đó. Nhưng mà Dật không thích, ngài thấy nơi đó có chút xa nhà với lại điều kiện trường học cũng chẳng thể tính là tốt. Dù thế, hấn vẫn tôn trọng ý kiến của mình cho mình chọn chỗ học.

Vốn là Dật đưa cậu tới trường, nhưng cậu đã nói không muốn làm phiền hấn, bản thân cậu có thể ngồi xe công cộng, còn nếu thật sự phải đưa đi thì để chú Trương đưa được rồi. Nhưng Dật vẫn nói không phiền chút nào, đằng nào cũng tiện đường đi tới công ty, hấn vốn không để ý.

Nào biết công ty nằm trên tuyến đường khác hấn con đường đến trường của cậu. Khụ khụ, nói ra thật xấu hổ, lần đó đi tới công ty Dật là được Trương Lâm chở đi cho nên cậu không biết sự thật là như vậy. Từ sau khi biết, cậu không muốn Dật đi đưa nữa, đúng lúc thầy đề nghị có thể tự đi xe đạp đến trường, thế là cậu vui sướng tiếp nhận. Còn về phần Dật không đồng ý, hừ hừ, cậu còn chưa tính sổ cái chuyện Dật lừa cậu bảo là tiện đường đến công ty đâu, phạt hấn phải ăn hết ớt xanh và củ cải, không thể không ăn.

“Hàm Hàm.” Lạc Thần Dật đưa mặt đến trước mặt Tiêu Hàm, ý nói Tiêu Hàm hôn an ủi một cái đi.

“Ha ha, chut ~ Dật, đi đường cẩn thận nha.”

“Đã biết. Hàm Hàm cũng phải chú ý an toàn. Anh đi đây.” Dứt lời, Lạc Thần Dật đi đến gara lái xe đến công ty. (tác giả: có phải chồng chồng hai người đã quên mất cái gì hay không? Lạc Thần Dật: / Tiêu Hàm ngẫm nghĩ tự hỏi: tụi mình đã quên gì nhỉ? Lạc Thần: đã quên tôi rồi, híc híc T^T)

Tiêu Hàm nhìn theo hướng xe Lạc Thần Dật rời đi, cậu cũng đạp xe tới trường đây.

Sân bay thành phố A.

Lạc Thần sau khi xuống sân bay, còng lưng xách hành lý ra khu chờ ngồi đợi anh trai mình.

“Anh hai sao vẫn chưa đến? Có nói tới đón mà, mình đã xuống sân bay lâu vậy rồi mà vẫn chưa thấy tới.” Lạc Thần nhìn thoáng qua di động, miệng không ngừng than thở.

Lại đợi được chốc lát, Lạc Thần quyết định không đợi Lạc Thần Dật tới đón nữa, “Bỏ đi. Thà tự về cho rồi. Anh hai cũng thiệt tình, hứa tới cho đã rồi lại không tới, ít nhất cũng phải báo cho người ta biết một tiếng chứ.”

Lạc Thần đứng dậy đi ra khỏi sân bay, cậu tính nhân cơ hội anh hai tới đón để lựa chọn món chè dâu thích làm quà gặp mặt, bởi anh hai chắc chắn sẽ biết người yêu anh thích cái gì. Nhưng anh hai không có tới, cậu đành bất đắc dĩ mua theo ý thích của mình vậy.

Lạc Thần vừa đến cổng sân bay thì nhìn thấy chiếc Land Rover của anh hai đang ở đó. Lạc Thần đứng yên tại chỗ chờ anh cậu xuống đón. Không ngờ người xuống xe không phải là anh cậu, mà là một người đàn ông mi mục thanh tú.

Hả? Lạc Thần có chút ngờ vực. Đây là xe anh cậu mà, cậu sẽ không lầm. Cậu đã mơ tưởng đến chiếc xe này lâu lắm rồi, sao có thể lầm được. Đây là chiếc xe tân trang, tính năng tốt ghê gớm, là loại xe số lượng có hạn của nước M, trên thị trường không có bán. Cậu có hỏi xin nhưng anh cậu không cho, cậu vẫn nhớ rất rõ!

Nhưng tại sao người này lại lái xe anh mình? Lẽ nào là trộm?! Không có khả năng, hệ thống bảo an nhà cậu tốt lắm.

Ngay trong khi Lạc Thần đang suy diễn, Lưu Khả đã chạy đến trước mặt cậu.

“Ôi?!” Lạc Thần bị người đàn ông phóng đại trước mặt làm hoảng sợ, fuck, người này tới trước mặt cậu hỏi nào?! Má nó, làm mình sợ muốn chết, muốn làm gì mình đây?

— Đoạn kịch nhỏ —

Bạn tác giả: Cậu muốn làm gì? Cậu muốn được làm gì? Cậu muốn làm gì nè?

Lạc Thần mặt đầy vạch đen: Ê, không đủ số lượng từ thì nói rõ, không cần lấy tôi làm có --||

Lưu Khả: Ừ ~ tôn trọng đương sự một tí được không? Tôi đương nhiên có chuyện phải làm với cậu.

Lạc Thần vui sướng hỏi: Thật sao? Thật sao? Anh muốn làm cho tôi cái gì?

Lưu Khả ngượng ngừng cười: Cho cậu cái thân của tôi.

Lạc Thần ngạo kiều hừ một tiếng: Hừ, không cần.

Lưu Khả lên cười: Không cần cũng phải cần.

Bạn tác giả biết cốt truyện cười mà không nói.

....

Lạc Thần lui về phía sau vài bước, bất mãn hỏi, “Ai, anh là ai? Đến trước mặt tôi mà không nói một tiếng. Muốn làm gì đây hả?” Lạc Thần dừng một chút, rồi đem mẩu chốt hỏi ra miệng, “Ê, xe này không phải của anh đúng không? Nói mau, anh trộm nó phải không?”

Nhìn bộ dáng “nếu anh trộm thật tôi sẽ báo cảnh sát” của Lạc Thần, khoé miệng không thể không giật giật, “Đâu có, tôi đã kêu cậu mấy tiếng, mà cậu lơ đãng, không nghe thấy tôi.” Lưu Khả nghĩ anh vừa rồi đến trước mặt người này gọi vài tiếng nhưng không được đáp lại, người này cố tình để tâm trí lơ đãng bay bổng, một bộ dáng làm ơn đừng quấy rầy, làm cho anh không khỏi thở dài, vì sao hai anh em nhà này đều như vậy, khụ khụ, chỉ giỏi làm phiền người khác.

“Thì ra là vậy.” Lạc Thần gật gật đầu, quả thật là cậu vẫn chưa thể bỏ tật xấu khi suy nghĩ lung tung sẽ bỏ qua người khác, “Hử? Không đúng, anh còn chưa trả lời xe có phải anh trộm hay không!”

Lưu Khả vừa nghe, kiềm chế những lời suýt nữa nữa tuôn ra khỏi miệng. Anh hít sâu một hơi, không ngừng nói bản thân phải bình tĩnh phải bình tĩnh, không thể mắng người trước mắt này, cậu ta là em trai của boss, tương đương với ông chủ, cấp trên của anh.

Má, con mẹ nó, anh nhin không nổi nữa rồi, “Fuck, cậu có bị ngu không?! Tôi trộm? Bộ trông tôi muốn trộm thế sao? Cậu cũng biết đây là xe anh cậu mà, fuck, đồ của anh ta mà tôi dám trộm hả? Cứ cho là tôi trộm, nhưng tôi sẽ nghênh ngang đi trên đường, còn để cậu nhìn thấy cái xe quen này? Rốt cuộc là cậu ngu hay tôi ngu?!”

“Ừm, anh nói rất đúng.” Lạc Thần nghe Lưu Khả nói, đồng ý gật gật đầu, người này nói rất đúng, ừm, mình đúng là hiểu lầm anh ta, phải nhận lỗi.

“Ồm, xin lỗi, tôi hiểu lầm anh.”

Không đúng, mắc gì mình phải xin lỗi, người kia còn mắng mình ngu ngốc, hừ, anh cậu còn chưa dám mắng cậu! “Ê, người này sao lại như thế này, tại sao lại vô duyên vô cớ chửi người ta?! Tôi đâu có đắc tội anh!”

Khoé miệng Lưu Khả giật giật, mặt đầy vạch đen, người này là do ông trời phái tới khiến chiến sự kiên nhẫn của anh ư? Còn nữa, cung phản xạ của người này phát triển cũng rất... hoàn thiện.

“....”

“Tôi là trợ lý của tổng tài Lạc Thần Dật, Lưu Khả. Chào cậu Lạc, boss bảo tôi đến đón cậu.”

“À được rồi. Chào Lưu Khả, tôi là Lạc Thần, trước hết dẫn tôi đi trung tâm mua sắm đi, rồi hẵng lái về nhà.”

“Được.” Sau khi Lưu Khả lên xe, chờ Lạc Thần thắt dây an toàn xong, lái xe hướng tới trung tâm mua sắm.

21. Chương 21

Thành phố A, quảng trường trung tâm.

Đậu xe xong, Lưu Khả nói với Lạc Thần, “Đi thôi cậu Lạc.”

“À được.” Lạc Thần đuổi kịp cước bộ của Lưu Khả.

Hai người đều không nói chuyện, vào thang máy đi đến khu hàng hoá.

“Ê.” Lạc Thần nói với Lưu Khả.

“...” Lưu Khả làm bộ không nghe thấy, anh phải là “Ê”, anh có tên.

“Ê, sao tôi gọi mà anh không có phản ứng gì hết vậy?” Lạc Thần có chút mất ứng.

Lưu Khả thở dài, người này còn dám mất hứng sao, là cậu ta không lẽ phép trước. “Cậu Lạc, tôi đã tự giới thiệu bản thân. Tôi tên Lưu Khả, không phải là Ê.”

“ ... ”

“ ... ”

“Được rồi, Lưu Khả. Anh có biết chị dâu tôi thích cái gì không?” Lạc Thần khiêm tốn thỉnh giáo. Nếu như mua được quà chị dâu ưng ý thì ông anh hai cưng vợ kia của cậu nhất định cũng sẽ cao hứng. Cậu sẽ nhân lúc đó mà vò chiếc Land Rover, nhất định anh cậu sẽ sẵn khoái đáp ứng, ha ha ha, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy tốt đẹp rồi.

Những chuyện trong tưởng tượng rất tốt đẹp, nhưng sự thật lại là: “Xin lỗi cậu Lạc, tôi không biết.”

Lưu Khả thấy Lạc Thần có chút mất mát khi nghe xong câu này, tuy trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng thật chất anh đang ở trong lòng cười trộm. Không biết vì sao, khi nhìn thấy Lạc Thần tự suy diễn đến nơi nào đó, trên mặt lại mang theo nụ cười. Mà nụ cười này... không hiểu sao có vẻ hơi đáng khinh -_-|| Làm có lúc anh rất muốn đùa giỡn người ta.

Ngay tại lúc Lạc Thần đang có chút mất mát, Lưu Khả cũng không nhẫn tâm nhìn bộ dáng này của cậu nữa, bèn hảo tâm đề nghị, “Cậu Lạc, thật ra thì cậu có thể gọi điện thoại hỏi boss.”

“Ồ, đúng ha, sao tôi lại không nghĩ tới nhỉ?” Lạc Thần nghe xong lời này liền nhiệt huyết sống lại, rạo rực vui vẻ lời điện thoại ra gọi cho Lạc Thần Dật, wa ha ha ha, bé cưng Land Rover sắp trở thành “người” của cậu rồi.

Thấy Lạc Thần vui sướng không thôi, Lưu Khả mặt đầy vạch đen. Vì người này mà anh hôm nay không biết đã giật khoé miệng, mặt đầy vạch đen biết bao nhiêu lần, chứ thường trước mặt người khác anh không có vậy đâu.

— Đoạn kịch nhỏ —

Nhiều năm sau, Lạc Thần và Lưu Khả đã trở thành một cặp.

Lạc Thần rúc vào lòng người yêu, mặt đầy chờ mong hỏi tại sao anh lại thích cậu.

Lưu Khả ôn nhu vuốt tóc người trong lòng, nhớ lại tình cảnh khi hai người vừa mới gặp, cười: “Bởi vì có một tên gốc mắng anh là trộm, vì trả thù nên anh mới theo đuổi cậu ta.”

“Fuck!! Lưu Khả anh có bản lĩnh thì lặp lại lần nữa?!” Lạc Thần rất không bình tĩnh, cậu còn tưởng rằng Lưu Khả sẽ nói là vì cậu anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nói năng hoạt bát... (đã lược đi ngàn

chữ) cho nên mới thích cậu, không ngờ anh lại nói như vậy, “Fuck Lưu Khả! Anh xong đời rồi!!”

Lưu Khả không chút thay đổi nhìn người yêu đang xù lông, tâm tư nhỏ bé của cậu anh còn không biết sao, “Được được, anh là vì em anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, nói năng hoạt bát... (đã lược đi ngàn chữ) cho nên mới thích em. Cục cưng, vừa lòng chưa?”

“Hừ hừ, biết điều là tốt, tha cho anh.” Lạc Thần rúc vào lòng người yêu vui vẻ nở nụ cười.

Lưu Khả cứng chiều nhìn người yêu trong lòng, đây là cục cưng anh yêu nhất đó.

Bạn tác giả: “Tán nhau đủ chưa?”

Chồng chồng Lạc Thần Lưu Khả lạnh lùng thoáng nhìn, bạn tác giả lập tức im lặng.

Bạn tác giả nước mắt đầy mặt, sao lại lạnh lùng nhìn tui, híc híc, tui đã làm sai cái gì chứ T^T

Một đứa trẻ qua đường nào đó: mẹ, nơi này có một chị gái quái dị, thật đáng sợ T^T

Bạn tác giả học máu ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

.....

“Dậy ơi bắt điện thoại, bắt điện thoại đi.” Lạc Thần Dậy nghe thấy tiếng nhạc chuông điện thoại bằng tiếng cục cưng nhà mình vang lên, lấy lại thì thấy đấy là Lạc Thần. Lạc Thần Dậy nhú nhú mi, thẳng nhóc thúì kia tìm hần có chuyện gì, chẳng lẽ nó lạc đường, chắc, đâu thể nào, em trai hần đâu có ngu tới thế.

“Dậy ơi bắt điện thoại, bắt điện thoại đi.” Tiếng chuông điện thoại vang lên lần hai, Lạc Thần Dậy mới rề rà bắt điện thoại, “Ê, nhóc thúì, chú tìm anh làm chi?”

“Ui anh hai, sao bắt điện thoại lâu quá vậy. A đúng rồi, anh hai, em về rồi nè. Kể nghe nè, ở nước ngoài chả tốt chút nào. Em không thích món ăn ở đó, mấy tên ở ký túc xá còn có đứa hôi nách, thúì chết em, blablablabla...”

“...” Lạc Thần Dậy bên kia dừng một hồi, hần đương nhiên biết em hần đã trở lại, nếu không biết thì còn đi đón nó làm gì. Cho dù phút cuối hần không có đi đón. Còn nữa, lâu rồi không gặp, em trai hần vẫn nhảm nhí như xưa. “Mau nói chuyện chính.”

“À, anh hai. Em tính hỏi chị dâu thích cái gì, tại em định mua để làm quà.” Lạc Thần le lưỡi, suýt nữa là quên mất chuyện chính rồi.

Lưu Khả vừa lúc nhìn thấy Lạc Thần le lưỡi liền hơi sửng sốt, không ngờ người này cũng sẽ đáng yêu như vậy.

“À, miễn là em có tâm thôi. Hàm Hàm cũng không thiếu thứ gì hết, không cần em phải căng não.” Lạc Thần Dật nói, nếu Hàm Hàm có thích thì cũng là hấn mua, chẳng nhóc Lạc Thần cũng không được xớ rớ vào. Hơn nữa ý đồ của nó hấn còn không biết sao, đúng là nó có ý muốn làm cho Hàm Hàm vui, nhưng thật ra là đang nhắm vào chiếc Land Rover của hấn.

“Anh hai, không căng không căng. Em dù sao cũng là bậc em út. Lần đầu tiên gặp mặt chị dâu, dù thế nào thì vẫn phải tặng được món quà. Nếu không thì lại thành không lễ phép.” Lạc Thần vội muốn chết, đừng có nói không cần quà tặng mà, cậu còn đang đợi em Land Rover nhào vòng tay của cậu đó!

Lạc Thần Dật nhận ra sự lo lắng trong lời nói, hiện tại hấn có thể tưởng tượng ra bộ dáng khổ não của Lạc Thần.

“Ha ha.” Lạc Thần Dật nín cười, không thể để chẳng nhóc Lạc Thần phát hiện mình đang chọc nó được, “Đều là người trong nhà, không cần khách khí như thế. Hàm Hàm rất ổn, không cần em lo.”

“Anh hai, anh nói cho em biết đi. Em muốn mua quà tặng cho chị dâu. Mau nói cho em đi.” Lạc Thần vì Land Rover của cậu mà liều mạng gào khóc, cậu đã lớn như vậy rồi mà còn phải làm nũng với anh trai như vậy, thật dọa người --

“Không, không cần thiết thật.” Ha ha, Lạc Thần đúng là rất thích chiếc Land Rover của hấn nhỉ, ngay cả làm nũng cũng xài tới.

“Anh!!!” Lạc Thần sắp khóc mất thôi, anh của cậu sao lại như vậy!!

“Thôi, không chọc chú mày nữa. Muốn Land Rover thì anh cho đó.” Hắc, sắp xù lông rồi, không chọc nữa.

“Cái gì?! Anh hai, nói thiệt hả?” Lạc Thần có hơi không thể tin được.

“Thiệt, lừa nhau làm gì?”

“Oa ~ Anh hai, anh thật tốt!” Lạc Thần cực kỳ vui vẻ, anh hai thật tốt, ha ha ha, Land Rover của cậu đã về với cậu rồi ~ Còn về phần anh cậu nói chọc cậu, Lạc Thần tỏ vẻ anh em thân thiết không cần để ý quá==

“Thôi cúp máy nha, anh mày đang làm việc.”

“Dạ, anh hai, lát gặp lại.” Lạc Thần cao hứng cúp điện thoại, kích động đi qua kéo Lưu Khả, “Lưu Khả, đi, đi coi có gì mua.” Tuy rằng anh hai bảo không cần mua quà, nhưng cạu vẫn muốn mua, cậu phải gây ấn

tượng thật tốt cho chị dâu.

Lưu Khả nhìn bàn tay mình đang được Lạc Thần nắm, thật kỳ quái, không phải anh không thích tiếp xúc với người khác ư? Vì sao khi người này nắm tay, anh lại không có ý định bỏ ra?

Lưu Khả thấy Lạc Thần phấn chấn, anh đã vì người trước mắt này mà phá lệ quá nhiều lần. Rốt cuộc như thế là tốt hay xấu, chính anh cũng không biết.

Lạc Thần không biết suy nghĩ trong lòng Lưu Khả, cậu chỉ mong có thể mau sớm mua được đồ, rồi về nhà, chờ anh cậu tan tầm xong sẽ giao chìa khoá Land Rover cho cậu.

“Cái này, cái này, cái này, ờm, còn cái này nữa, đúng rồi đó.” Lạc Thần mua vài bịch đồ ăn vặt, chắc chị dâu cũng thích đồ ăn ngon mà nhỉ, mấy thứ này ăn ngon lắm á.

“Được rồi, đi tính tiền đi.” Lạc Thần thúc giục người phụ trách đẩy xe hàng - Lưu Khả.

“Rồi, đừng có vội, tính tiền liền.”

Quầy thu ngân.

“Thưa ngài, tổng cộng là 456.2 tệ, xin hỏi thanh toán bằng tiền hay bằng thẻ ạ?” Nhân viên thu ngân lễ phép hỏi.

“Tiền mặt đi.” Lạc Thần từ trong ví rút ra tờ năm trăm đưa cho nhân viên thu ngân.

“Nhận của ngài 500 tệ. 4 túi này là của ngài. Thối ngài 43.8 tệ ạ. Xin ngài hãy lấy vật phẩm, hoan nghênh lần sau lại tới.”

“Được. Đi thôi Lưu Khả.” Lạc Thần cầm 4 túi đồ ăn vặt to đùng đi đến bên Lưu Khả.

Lưu Khả tiếp nhận hai túi từ tay Lạc Thần, “Ừ, đi.”

....

“Cậu Lạc, xuống xe đi.” Lưu Khả chạy đến cổng lớn nhà Lạc thì dừng lại.

“Được. Lưu Khả, anh vào uống ly nước rồi hẵng về.” Lạc Thần xuống sau cốp xe lấy các túi đồ ăn vặt của mình, nói với Lưu Khả bên cạnh.

Ừm, Lưu Khả người này quả nhiên không tồi, đến sân bay đón cậu về nhà, dù là mệnh lệnh của ông anh nhưng anh ta cũng đi theo mình mua sắm, còn cầm đồ giúp mình. Hiện tại đã đến cổng nhà, không mời người ta uống miếng nước hình như có chút vô lễ.

“Được, tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh.” Lưu Khả tiếp nhận hai túi đồ ăn trong tay Lạc Thần, theo Lạc Thần đi vào nhà Lạc.

“Cảm ơn anh, Lưu Khả.” Lạc Thần mỉm cười với Lưu Khả. Lưu Khả quả nhiên là người tốt. Xem đi, anh ta còn chủ động cầm giúp mình đồ ăn vặt kìa.

.....

“Ba mẹ, con về rồiiiii.” Vừa đến cửa, Lạc Thần ngay lập tức cho ba Lạc mẹ Lạc một cái ôm thật lớn, “Ba mẹ có nhớ con không? Con rất nhớ hai người đó.” Lạc Thần rúc vào lòng mẹ hân cộ cộ, cái ôm của mẹ vẫn thật ấm áp.

“Được rồi được rồi, lớn như vậy mà còn làm nũng. Có thấy xấu hổ tí nào không?” Mẹ Lạc ôn nhu vuốt tóc Lạc Thần, “Thần Thần, mẹ đương nhiên nhớ con.” Tuy cùng Lạc Thần tách ra không lâu, nhưng con trai không ở bên người mình, có đạo lý nào mà cha mẹ không nhớ được.

“Ừm, mẹ thật tốt.” Lạc Thần lại rúc trong lòng mẹ Lạc cộ cộ.

“Khụ khụ.” Ba Lạc ho nhẹ một tiếng, Lạc Thần lập tức từ trong lòng mẹ Lạc nhóm dậy, ba thật là, ngay cả con mình cũng ghen tị.

Ba Lạc thấy con trai đã đứng dậy, vừa lòng gật đầu, con trai là phải hiểu chuyện, “Thần Nhi, sao không giới thiệu người bạn này của con?”

“Ác, quên mất.” Lạc Thần ngượng ngùng gãi đầu, “Ba mẹ, đây là Lưu Khả, là trợ lý của anh hai.”

“Xin chào chủ tịch, chào chủ tịch phu nhân.” Lưu Khả lễ phép chào hỏi ba Lạc và mẹ Lạc.

“Ừ, không tồi. Tiếp tục cố gắng làm việc.” Ba Lạc chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra Lưu Khả là người có năng lực, là hạt giống tốt, bằng không sao được con ông dùng làm trợ lý được.

“Lưu Khả đích thị không tồi. Hôm nay là anh ấy chở con về, còn theo con mua sắm nữa.” Lạc Thần bên cạnh cũng tiếp lời. Cậu cũng thấy Lưu Khả không tồi, tuy rằng bọn họ mới quen biết một ngày nhưng Lưu Khả cho cậu cảm giác cậu và Lưu Khả có thể trở thành bạn.

22. Chương 22

“Cảm ơn chủ tịch khích lệ, cháu sẽ cố gắng công tác.” Lưu Khả lễ phép cười với ba Lạc. Về phần Lạc Thần nói anh là người tốt, ha ha, anh không có tốt như Lạc Thần nói, nhưng đương nhiên không thể là người xấu. Đúng rồi, anh cũng chẳng biết Lạc Thần định nghĩa người tốt như thế nào, tựa như thấy vừa lòng là nói, nếu thế thì Lạc Thần khá là đơn thuần nhỉ?

“Được rồi. Đã sắp tới giờ cơm trưa. Lưu Khả cháu ở lại dùng cơm trưa đi.” Mẹ Lạc nhiệt tình mời Lưu Khả ở lại dùng cơm trưa.

“Cảm ơn ý tốt của phu nhân, cháu còn việc phải làm ở công ty, nào có thể chậm trễ, phải không phu nhân?” Lưu Khả cười xin miễn, nói đùa, sắp tới giờ dùng cơm, tương đương với việc boss anh sẽ đi tìm vợ cưng bảo bồi dùng cơm trưa, còn cần anh ở đây góp mặt à? Không thể không nói, làm trợ lý đắc lực của boss có áp lực thật lớn!!

(Lưu Khả: boss, tôi muốn kháng nghị, ngài chiếm dụng thời gian nghỉ trưa của tôi, sai khiến tôi làm chuyện không nằm trong chức trách. Tôi muốn kháng nghị!

Boss Lạc không nhanh không chậm nói: tiền lương tháng này gấp đôi.

Lưu Khả: boss, tôi lập tức đi làm việc!

Bạc tác giả: Tui khinh thường thím

—

Lưu Khả: cút đi, tại không ai hiểu lòng tôi thôi >.<)

“Ách, vậy được rồi. Lưu Khả lần sau lại đến nhé. Thần Thần, con tiễn Lưu Khả đi.” Mẹ Lạc cũng không ép ở lại dùng cơm, con nhà người ta nhiệt tình yêu cuồng làm việc, đúng là rất giỏi.

“Phu nhân, không cần làm phiền cậu Lạc. Cháu xin cáo từ ạ.” Lưu Khả lễ phép trả lời.

“Vậy cậu Lạc, hẹn gặp lại.” Lưu Khả vậy mà lại lễ phép nói lời tạm biệt với Lạc Thần.

“Ách, được, hẹn gặp lại.” Lạc Thần vẫy vẫy cánh tay nhỏ trắng nõn tạm biệt Lưu Khả.

Đợi Lưu Khả lái xe đi rồi, Lạc Thần mới tri giác hậu giác nhớ tới, hình như nãy giờ chưa thấy chị dâu.

“Mẹ, sao nãy giờ không thấy chị dâu?” Lạc Thần đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra miệng.

“Chị dâu con đang đi học. Buổi chiều mới về. Làm sao vậy?”

“Không có gì, con chỉ muốn xem người mà anh hai yêu chiều đặt trên đầu quả tim là như thế nào thôi.” Lạc Thần nào dám nói với mẹ Lạc cậu sở dĩ muốn mau chóng nhìn thấy chị dâu là vì em Land Rover của mình. “A đúng rồi, ba mẹ, đây là quà con mua cho ba mẹ và chị dâu.” Lạc Thần chỉ vào bốn túi đồ ăn vặt, mặt làm như đây là vật hiếm lạ.

Mẹ Lạc tiến lên nhìn cái túi gì đó, khá lăm, tất cả đều là đồ ăn vặt, chắc là do đứa nhỏ này muốn ăn --|| nhưng bà vẫn ghi nhận tấm lòng của nó, chỉ cần nhớ tới bọn họ, làm cái gì cũng được.

“Được, Thần Thần có tâm, mẹ và ba con đều thích. Phải không hả chồng?”

Ba Lạc cầm tờ báo, ngay cả mí mắt cũng không nâng, “Đúng, thích.”

“Ba mẹ thích là tốt rồi, vậy chị dâu cũng thích?” Lạc Thần còn lâu bị ba cậu làm như thế mà cảm thấy mất mát, quen đời, ba cậu chính là như thế =v=

“Ừ, Tiểu Hàm nhất định sẽ thích.” Mẹ Lạc trả lời chắc nịch, con dâu bà cũng thích ăn vặt mà.

“Hên quá.” Lạc Thần rất cao hứng, quả nhiên đồ ăn ngon là có người thích ngay.

Lạc Thần và mẹ Lạc hàn huyên tán gẫu về những câu chuyện nhỏ trong cuộc sống.

....

“Ông chủ, bà chủ, cậu chủ, cơm trưa đã chuẩn bị xong, đã có thể dùng cơm.” Đã chuẩn bị xong cơm trưa, dì Trương đánh gãy cuộc trò chuyện của hai mẹ con.

“Được, đi ăn cơm. Chị Trương vất vả rồi.”

“Không vất vả, đây là bổn phận của tôi.” Dì Trương cười đáp, đúng là vận khí tốt, có thể làm việc dưới trướng người tốt như thế.

“Dì Trương, dì Trương, dì Trương có nhớ con không? Con rất nhớ dì Trương đó.” Lạc Thần tiến lên cho dì Trương một cái ôm.

“Ha ha, dì Trương đương nhiên rất nhớ cậu.” Dì Trương cười, vỗ vỗ Lạc Thần, bà đã dõi theo hai anh em Lạc Thần và Lạc Thần Dật lớn lên, bà đương nhiên thương hai anh em này, bà cũng rất thích mợ chủ, ôn nhu không tỏ vẻ, đối với người hầu bọn họ rất tốt.

“Ha ha, Thần Thần đi ăn cơm đi con. Ăn xong rồi hăn ôn chuyện với dì Trương.” Mẹ Lạc làm sao không biết cái tâm tư be bé của Lạc Thần, nó chỉ muốn chị Trương làm nhiều đồ ăn cho nó thôi. Đúng là cũng có nhớ chị Trương, nhưng muốn ăn đồ ăn chắc chắn chiếm nhiều phần trăm hơn =v=

“Dạ, dì Trương. Ăn cơm xong con với dì tán gẫu.” Lạc Thần gật đầu, nói với dì Trương.

“Dạ cậu chủ, cậu hãy dùng cơm đi ạ.”

“Ừm.”

Phòng ăn.

“Ừm, ừm ừm ừm ừm cá chua cay này ăn thật ngon. Ừm ừm, món này món này cũng ngon.” Lạc Thần ăn đến độ mặt đầy thoả mãn, ừm, vẫn là đồ ăn trong nhà ngon, a ~, cậu muốn ăn nhiều một chút. Vừa nghĩ, Lạc Thần lại gấp mấy đĩa đồ ăn.

“Thần Thần, ăn từ từ. Đồ ăn còn nhiều, ăn kiểu đó mắc nghẹn bây giờ.” Mẹ Lạc mặt đầy bất đắc dĩ nhìn Lạc Thần, ăn nhanh quá kéo nghẹn thì không tốt.

“Ừ ừ.” Miệng đầy đồ ăn nên Lạc Thần không thể nói, đành gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Chờ Lạc Thần nuốt xuống đồ ăn trong miệng, lại uống thêm miếng nước, cậu mới mở miệng nói: “Tại đồ ăn ngon quá, lâu rồi con chưa được ăn ngon đến vậy. Từ khi ra nước ngoài không lần nào được ăn món Trung Quốc chính tông. Ừm, nhà hàng Trung Quốc bên đó cũng chả nấu được món nào ra hồn. Ăn đi ăn lại vẫn không ra cái cảm giác này. Con nhất định phải ăn một trận no nê.” Dứt lời, Lạc Thần lại dấn thân vào sự nghiệp ăn uống của mình.

“...” Mẹ Lạc thấy Lạc Thần như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, quên đi, đồ ăn ngon có sức thu hút rất lớn đối với thằng nhỏ, còn về phần mấy người xung quanh, nó sẽ tự khắc xem nhẹ --||

“Mau ăn đi.” Ba Lạc gấp mấy món mẹ Lạc yêu thích bỏ vào trong chén bà, “Tính của Thần Thần em đâu phải chưa biết. Vợ mau ăn đi, kéo nguội thì không ăn được nữa đâu.”

“Dạ, cảm ơn chồng.” Mẹ Lạc nhìn đồ ăn trong chén, hạnh phúc nở nụ cười.

Người nhà họ Lạc dùng cơm chiều xong, Lạc Thần gọi người hầu lên thu dọn chén đĩa, sau đó tìm dì Trương ôn chuyện, được rồi, mục đích chính của cậu là nhờ dì Trương làm thêm vài món điểm tâm ngọt =v=

“Dì Trương, dì làm bánh đậu xanh cho con ăn đi. Đã lâu không ăn, con rất nhớ hương vị của bánh đó.” Lạc Thần đi sau lưng dì Trương nói.

“Vâng, tôi sẽ làm ngay đây.” Dì Trương cười.

“Dạ, cảm ơn dì Trương.” Lạc Thần cực kỳ vui vẻ, lại có đồ ngon để ăn, “Thế thì con lên phòng khách xem TV nha dì.” Nói xong, Lạc Thần lết từ từ lên phòng khách, ngồi xem TV trong khi chờ món bánh được dâng lên.

“Haizzz. Tiết mục này dở quá.” Lạc Thần cầm remote TV chuyển kênh rồi lại chuyển kênh, chắc, chẳng có gì hay để coi, quên đi, bằng không lên xem tiểu thuyết.

Lạc Thần lấy máy tính bảng của mình ra, gõ tên vài bộ tiểu thuyết.

“Hửm? Lưu Tô Đại Đại có hàng mới, thật tốt!” Lạc Thần vui vẻ xem chương mới. Chả còn cách nào, Đại Đại rất ít khi nào ra chương mới, cậu đã đợi nhiều cái hai tuần lắm rồi. Bữa nay cậu định tìm tới tận nhà hành hung người luôn á chứ, không ngờ Đại Đại ra chương mới, cậu rất vui! Lạc Thần thì không để ý tới giọng văn cho lắm, cậu chính là muốn coi diễn biến như thế nào!!

“Má nó, Lục Giai Minh này rất khốn nạn. Trương Trùng cũng quá là tiện nhân, fuck, có cần ngược tâm đến thế không!!” Lạc Thần hít cái mũi, sắp khóc mất thôi, “Shit, tra công này còn lên giường với người thứ ba trước mặt Trương Trùng. Lục Giai Minh đã nói không yêu, Trương Trùng còn thích hắn, vậy mà không từ bỏ ý định!”

Đúng, các bạn không hề nhìn lầm, Lạc Thần xem là tiểu thuyết đam mỹ, cậu là một hủ nam cô đơn, đặc biệt thích xem tra công tiện thụ văn, còn đặc biệt thích tình tiết A yêu B, B yêu C, C yêu A.

Ngay tại thời điểm Lạc Thần đang đắm chìm trong thế giới tiểu thuyết thì dì Trương bưng đĩa bánh vào phòng khách.

“Cậu chủ, bánh đậu xanh đã làm xong.” Dì Trương đặt đĩa bánh đậu xanh lên bàn, khẽ gọi, “Có bánh rồi, cậu chủ.”

“Dạ? Cảm ơn dì Trương.” Giọng Lạc Thần có chứa chút ghen ngào vang lên.

“Hả, cậu chủ, sao cậu lại khóc?” Dì Trương thấy hốc mắt Lạc Thần đỏ lên, lo lắng hỏi.

23. Chương 23

“Ư... Không có sao hết, dì Trương.” Sắc mặt Lạc Thần ửng đỏ, thật là xấu hổ, bị dì Trương nhìn thấy cái dạng này, hình tượng trang nam tử của mình!!

“Thật sự không sao?” Dì Trương vẫn còn có chút lo lắng, “Có phải có ai bắt nạt cậu hay không? Nếu có thì nói cho dì Trương, dì Trương đi báo thù cho cậu.”

Lạc Thần thấy dì Trương lo lắng, trong lòng âm áp, cậu cười với dì Trương, “Dì Trương, không cần lo lắng, tại con mới ngáp, chỉ là phản ứng sinh lý mà thôi.” Lạc Thần còn lâu mới nói cho dì Trương là do cậu xem tiểu thuyết ngược tâm nên mới khóc, nếu nói ra hẳn là sẽ dọa rất nhiều người T^T

“Thì ra là vậy à. Cậu chủ, cậu cảm thấy mệt à? Nếu thế cậu nên đi ngủ đi.”

Lạc Thần lắc đầu, “Con không sao, dì Trương cũng nên đi nghỉ ngơi đi.” Lạc Thần biết dì Trương có thói quen ngủ trưa, nhìn đồng hồ thấy cũng đã đến giờ nghỉ của dì Trương.

“Được rồi, vậy đi đi ngủ. Cậu chủ, cậu nhớ ăn bánh đó, độ nóng vừa miệng lắm.” Dì Trương dặn dò.

“Dạ, con sẽ ăn, sẽ ăn hết sạch bách.”

“Ha ha, vậy đi đi nghỉ ngơi đây.”

“Dạ, chúc dì Trương ngủ ngon.”

Lạc Thần nhìn dì Trương đi về phòng của bà, thu hồi ánh mắt, sau đó lấy bánh đậu xanh trên bàn cắn một ngụm, “Ừm ~ Dì Trương làm ngon quá.” Lạc Thần vừa ăn bánh vừa đắm chìm trong thế giới tiểu thuyết, phải biết rằng Lạc Thần không định đọc mỗi một chương.

Buổi chiều cứ thế trôi qua, Lạc Thần cũng đã đọc tiểu thuyết nguyên cả buổi chiều.

Âm thanh mở cửa vang lên, Lạc Thần ngẩng đầu nhìn lên thì thấy chồng chồng hai người Lạc Thần Dật Tiêu Hàm đang đối giấy tại huyền quan.

“Anh, chị dâu, hai người về rồi.” Lạc Thần xỏ dép vào, sau đó từ từ chạy đến trước mặt Tiêu Hàm, cho cậu một cái ôm cực kỳ nhiệt tình.

“Dật....” Tiêu Hàm cầu xin giúp đỡ từ người yêu, cậu bị sự nhiệt tình của Lạc Thần dọa sợ.

“Khụ khụ, nhóc thúì, còn không buông Hàm Hàm ra?” Lạc Thần Dật không có chút hờn giận, bộ nó không thấy chồng của Hàm Hàm đang đứng bên cạnh sao, còn dám ôm lâu như vậy!

Lạc Thần im lặng buông chị dâu mình ra, nếu còn ôm chị dâu nữa thì nhất định sẽ bị mất anh hai đồng chết mất. Không còn cách nào khác, có một bình dấm chua lớn như vậy đang nhìn =v=

“Để em tự giới thiệu trước. Em tên là Lạc Thần, là em trai Lạc Thần Dật. À đúng rồi, chị dâu, đây là quà em mua cho anh. Có nhiều món ngon lắm, anh mau ném thử đi.” Lạc Thần buông Tiêu Hàm ra, liền bô lô ba la nói một đoạn dài.

“Chào Lạc Thần, tôi là Tiêu Hàm, ừm.” Tiêu Hàm dừng một chút, nhìn Lạc Thần Dật bên cạnh, hạnh phúc nói, “Là người yêu của anh ấy.”

Lạc Thần Dật ôn nhu ôm lấy Tiêu Hàm, không nói lời nào.

“Em biết.” Lạc Thần bày vẻ “tui biết ngay mà”: “Anh hai đã sớm nói cho mọi người biết rồi. Ai cũng muốn nhìn xem người của anh hai là người như thế nào. Rồi cuộc hôm nay cũng nhìn thấy anh.”

Tiêu Hàm cười cười, cậu cũng không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Thôi được rồi.” Lạc Thần Dật nói, “Đừng đứng ở trong đây nói chuyện, chúng ta đi đến phòng khách đi. Hàm Hàm, đi thôi.” Lạc Thần Dật dắt Tiêu Hàm đi vào phòng khách.

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm sau khi vào phòng khách thì ngồi xuống chỗ ngồi của mình, Lạc Thần cũng ngồi xuống chỗ đối diện hai chồng chồng.

“A đúng rồi. Chị dâu, anh chờ, để em đi lấy đồ ăn vặt em tặng cho anh.” Dứt lời, Lạc Thần ngúng ngoe ngúng nguẩy chạy đi lấy túi đồ ăn trên cái bàn ở góc phòng.

“Nè, đây là quà em mua, chị dâu có thích không ạ? Mấy thứ này đều ăn ngon lắm đó. Ăn ngon có thể làm tâm tình người ta trở nên vui vẻ. He he, nói đến ngưỡng quá, em không biết chị dâu thích cái gì. Em có hỏi anh hai, nhưng ổng bảo chị dâu không thiếu gì hết. Thành ra em tự mua, chị dâu sẽ không trách em chứ?” Lạc Thần chớp đôi mắt to, mặt đầy chờ đợi nhìn Tiêu Hàm, dùng khuôn mặt “mau tới khen em đi, anh mau nói thích đi thích đi” nhìn Tiêu Hàm.

“Ha.” Tiêu Hàm bị Lạc Thần chọc cười, “Ừm tôi rất thích, cảm ơn cậu.” Tiêu Hàm thật lòng thích, bởi vì đây là tâm ý của Lạc Thần.

“Thật sao? Tốt quá đi! Anh thích là được rồi. Chị dâu, em nói với anh cái này. Đây là khoai tây chiên vị cà chua ăn ngon lắm. Còn sô cô la đen này cũng rất ngon miệng, ăn rất đã, à, còn đây là quả Hawaii, tuy rằng vị khá lạ nhưng cũng không đến nỗi đâu...” Hề mà dụng tới đồ ăn là Lạc Thần sẽ thao thao bất tuyệt, nói không có điểm dừng.

Tiêu Hàm mỉm cười nghe Lạc Thần nói chuyện.

“Được rồi Lạc Thần. Anh đưa chú chìa khoá, chú ra ngoài dạo một vòng cho anh nhờ.” Lạc Thần Dật bắt mắt vì Tiêu Hàm bị Lạc Thần hấp dẫn, cho nên hần chỉ có thể xuất đồn sát thủ.

“Hả, anh hai nói gì? Em không nghe rõ, anh lặp lại lần nữa đi.” Lạc Thần chỉ lo cùng chị dâu mình chia sẻ đồ ăn ngon, không nghe thấy anh mình nói gì.

“Anh nói anh đưa cho mày chìa khoá của Land Rover, xéo ra ngoài hóng gió đi.” Lạc Thần Dật kiên nhẫn lặp lại một lần.

“À.”

Lạc Thần Dật nhú mi, chờ xem Lạc Thần tiếp theo sẽ phản ứng như thế nào.

“Hả?! Anh hai, anh nói thiệt?! Mau đưa cho em đi!” Lạc Thần vội vàng xoè tay muốn nhận chìa khoá, anh mình thật tốt.

Lạc Thần Dật lấy chìa khoá ra ném vào tay Lạc Thần, ý bảo Lạc Thần mau cút đi, đừng ở đây làm bóng đèn nữa.

Lạc Thần cho Lạc Thần Dật một ánh mắt “em hiểu ạ” rồi nói với Tiêu Hàm, “Chị dâu, em đi ra ngoài hóng gió. Anh cứ ngồi hưởng thụ đồ ăn đi, lát gặp lại nói chuyện sau.” Dứt lời, Lạc Thần hưng phấn chạy ra khỏi phòng khách, bé Land Rover của anh ơi ~

“Hửm...” Tiêu Hàm nhìn bóng hình Lạc Thần sốt ruột chạy biến thì không khỏi bật cười, cậu còn chưa tạm biệt nữa mà.

“Được rồi Hàm Hàm. Đừng nhìn nữa, thằng nhóc thúi đó mà chạy là không ai giữ nó lại nổi đâu.” Lạc Thần Dật có chút “u oán” vì Hàm Hàm không chú ý đến hắn.

Tiêu Hàm không nghe ra “sự u oán” trong lời nói của Lạc Thần Dật, nhưng cậu rất tò mò về Lạc Thần: “Dật, không ai giữ lại nổi là có ý gì? Còn nữa, tại sao cậu ấy lại hưng phấn đến như vậy?”

Lạc Thần Dật cười vuốt chóp mũi Tiêu Hàm, “Là do cái Land Rover anh mới cho nó. Nó tơ tưởng đến chiếc xe này của anh lâu rồi.”

“À, thì ra là thế.” Tiêu Hàm gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, khó trách Lạc Thần vui sướng như thế, hiếm khi mới gặp thứ mình thích, tâm tư đương nhiên rất vui.

“Hàm Hàm, mình không nói tới nó nữa. Hôm nay học thế nào? Bài tập có nhiều không?” Lạc Thần Dật như mọi khi hỏi han việc học của Tiêu Hàm.

“Ừm, tốt lắm. Giáo viên hôm nay không có dạy bài mới mà ôn lại bài cũ, ừm, bài tập cũng không nhiều, em tranh thủ làm xong trên lớp rồi. Đúng rồi, hôm nay giáo viên còn khen, nói là em tiến bộ rất nhanh, hãy tiếp tục cố gắng.” Tiêu Hàm hưng phấn chia sẻ tin tức này với Lạc Thần Dật.

“Ừm, Hàm Hàm của anh giỏi lắm.” Lạc Thần Dật nhìn Tiêu Hàm như là đang muốn nói “hãy khen em đi”, cũng chiều xoa xoa tóc cậu. Tiêu Hàm hưởng thụ híp híp mắt.

Lạc Thần Dật ôm lấy Tiêu Hàm kể hôm nay có những chuyện gì xảy ra, Tiêu Hàm nghe đôi khi cũng đáp lại một hai câu, cảnh tượng nom dịu dàng.

Bất quá sự ôn nhu chưa gì hết đã bị mẹ Lạc đi dạo phố về đánh vỡ.

“Tiểu Hàm, mẹ về rồi đây. Mẹ mua được nhiều thứ lắm nha.” Vừa qua cửa, mẹ Lạc bỏ những món đồ trong tay xuống, vừa nói chuyện vừa đi vào phòng khách. Mẹ Lạc không chút lo lắng bà kêu mà Tiêu Hàm không trả lời, vì đã tới giờ Tiêu Hàm và Lạc Thần Dật về nhà, chỗ Tiêu Hàm cũng không bao giờ dạy quá giờ, hơn nữa nếu có dạy quá giờ cũng phải xem Lạc Thần Dật có cho hay không.

Tiêu Hàm đứng dậy từ trong cái ôm của mẹ Lạc, “Mẹ về rồi. Mẹ đã đi mua gì thế?”

“Mẹ mua một ít quần áo, à đúng rồi, mẹ có mua cho con với Dật Nhi, để mẹ đi lấy coi mấy đứa bây có thích không.”

“Cảm ơn mẹ, con và Dật đều thích.” Dù quần áo mẹ Lạc mua có như thế nào cậu và Dật đều thích, vì trong đó có chứa tình yêu của mẹ Lạc, hơn nữa mẹ Lạc là một nhà thiết kế, ánh mắt của bà đương nhiên sẽ không tồi.

“Dạ thích.”

“Vậy thì tốt.” Mẹ Lạc cao hứng, “À đúng rồi, ba con hôm nay không về nhà ăn cơm, ông ấy qua nhà chú Lâm rồi.”

“Dạ thưa mẹ, con biết rồi.” Tiêu Hàm giương mắt nhìn đồng hồ, cũng tới lúc nên nấu cơm, “Mẹ, con đi nấu cơm, mẹ nằm nghỉ một chút đi.”

“Anh giúp em.”

“Ừ, các con đi đi. Còn mẹ lên sắp xếp lại chiến lợi phẩm của mình đây.” Mẹ Lạc tỏ vẻ sát thủ phòng bếp như bà không cần đi quấy rầy hai chồng chồng bọn họ.

....

Phòng bếp.

“Cậu chủ, cậu Tiêu Hàm.” Đang lật rau trong phòng bếp, dì Trương thấy hai chồng chồng đi vào phòng

bếp liền thức thối ngừng việc đang làm. Bà nên đi làm chuyện khác thôi, không cần ở trong đây quấy rầy chồng chồng người ta.

“Dì Trương, để tôi làm cho.” Lạc Thần Dật tự giác tiếp nhận việc dì Trương đang làm dở, cẩn thận lựa rau.

“Ha ha, dì Trương đi nghỉ ngơi đi, chỗ phòng bếp có con với Dật là được rồi.” Tiêu Hàm cầm lấy tạp dề chuyên dụng, mỉm cười nói với dì Trương.

“À dạ, cậu chủ, cậu Tiêu Hàm, tôi đi làm chuyện khác đây.”

“Dạ, dì đi đi.” Tiêu Hàm nói, Lạc Thần Dật cũng gật đầu.

Thế là, giờ làm cơm chiều mỗi ngày của chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm bắt đầu.

...

**Trong truyện không có nói Lạc Thần bao nhiêu tuổi, mà mình nghĩ nếu đã đi du học rồi trở về làm việc thì hẳn sẽ lớn hơn Tiêu Hàm. Nhưng Tiêu Hàm ở đây là “chị dâu” của Lạc Thần, cho nên mình xét vai vế là “em - anh” và “tôi - cậu”, khác với xưng hô với Trình Huy, Lâm Ngọc là “anh - em” và “em - anh”.*

24. Chương 24

“Ừm ừm ừm ừm ừm... Con về rồi.” Lạc Thần vui vẻ đi vào nhà, cậu đã được lái chiếc Land Rover của anh hai, à không phải, giờ đã là của cậu. Cậu đã cùng chiếc xe yêu quý chạy một vòng, cảm giác kia thật tốt.

“Thần Thần về rồi đó hả, mau lại đây thử quần áo mẹ mua cho con cái đi.”

“Dạ.” Lạc Thần nhanh đi đến bên cạnh mẹ Lạc rồi ngồi xuống, “Mẹ, tại sao lại mua nhiều quần áo mới quá vậy?”

“Đúng, tại mẹ mua cho cả nhà mà. Con đi thử cái áo thun này cho mẹ xem.”

“Dạ.” Lạc Thần ngoan ngoãn tiếp nhận quần áo mẹ Lạc đưa vào phòng mặc thử, mẹ cậu thích nhất là tạo hình cho cậu và anh hai, cũng có ba nữa, và bây giờ thì có thêm chị dâu Tiêu Hàm.

Lạc Thần vô phòng thay đồ xong, đứng trước gương tự thưởng thức một chút. Trong gương là một người thanh niên mặc chiếc áo thun màu trắng, cả người bỗng trông xán lạn hơn rất nhiều, “Ừm đẹp quá. Mắt nhìn của mẹ vẫn luôn tốt. Nhưng không thể kể đến thân hình tuyệt mỹ của mình là quan trọng nhất.”

“Ồ, nhìn con ngoan của mẹ kìa, thật đẹp trai.” Mẹ Lạc vui tươi hơn hở nhìn Lạc Thần đi ra sau khi đã mặc thử bộ đồ, vừa lòng gật gật đầu, mắt nhìn của bà thật tốt, cộng thêm con trai được thừa hưởng ghen đẹp của bà, mặc cái gì nhìn cũng đẹp.

“Ha ha, đương nhiên, còn phải xem con là con của ai, mới có thể được thừa hưởng ghen tốt đấy chứ =v= ”

“Con chỉ giỏi cái nói ngọt.”

“He he, a đúng rồi, anh hai với chị dâu đâu?”

“Ồ trong phòng bếp nấu cơm chứ đâu.”

“Hả?! Phòng bếp?!” Lạc Thần không che giấu sự kinh ngạc chút nào, anh hai mình vậy mà lại đi nấu cơm, cậu thật sự không ngờ ông anh “quân tử tránh xa phòng bếp” của cậu giờ đây lại đang ở trong phòng bếp.

“Hú hồn phải không? Lúc trước biết Dật Nhi xuống bếp cũng phản ứng như con.” Mẹ Lạc buồn cười nhìn biểu tình kinh ngạc của Lạc Thần, nhớ ngày đó khi biết Lạc Thần Dật vì Tiêu Hàm mà xuống bếp, bà kinh ngạc đến nỗi không thốt ra lời. Phải biết rằng, số lần Lạc Thần Dật vào phòng bếp trong hai mươi mấy năm nay có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa ngay cả muối hay đường cũng chẳng rõ, thậm chí bật bếp ga như thế nào cũng chẳng biết, chỉ có thể đứng ngơ người trong phòng bếp. Nhìn hiện tại, Lạc Thần Dật có thể làm được những món ăn cơ bản, thay đổi này toàn là vì Tiêu Hàm, không thể không nói, Tiêu Hàm đã xúc tiến Lạc Thần Dật thay đổi.

“Khỏi cần nói, nhất định là vì chị dâu.” Lạc Thần khẳng định, anh cậu vào phòng bếp không phải vì chị dâu, chẳng lẽ là vì bọn họ sao? Hức, anh cậu chắc không thừa một chút mặt mũi cho bọn họ đâu, nhắc đến cảm thấy thật chua xót T~T

“Đừng làm lố.” Mẹ Lạc nhìn thấy Lạc Thần đang làm cái mặt “thương tâm”, cười.

“He he, mẹ, không nói với mẹ nữa. Con đi xem anh hai nấu cơm.”

“Haizzz.....” Mẹ Lạc định bảo cậu đừng đến phòng bếp quấy rầy chồng chồng người ta nấu ăn, nhưng Lạc Thần đã chạy đến cửa phòng bếp, “Đứa nhỏ này, mẹ còn chưa nói hết.”

Mẹ Lạc thấy thôi, hắc, nếu Lạc Thần “được” mất lạnh của anh nó hầu hạ, vậy thì chớ trách bà không nhắc, chỉ tại nó không nghe thôi.

....

Phòng bếp.

“Hửm, Lạc Thần cậu đến phòng bếp làm gì?” Tiêu Hàm khó hiểu nhìn Lạc Thần chột đầu vào phòng bếp, mặt đầy nghi vấn.

Lạc Thần chỉ cười “he he”, không trả lời Tiêu Hàm.

“Ê, muốn xem thì vào xem, đừng có đứng đó chắn đường người ta.” Lạc Thần Dật lập tức tỏ thái độ xem thường, hẳn không phải là nấu cơm thôi sao, cần gì phải ngạc nhiên như vậy?

“À dạ.” Lạc Thần chậm rì rì đi vào phòng bếp, trông anh hai thật là doạ người T_T

Tiêu Hàm cũng không chú ý đến hai anh em đang “đấu đá”, cậu vẫn chuyên chú xào đồ ăn.

“Chị dâu, anh đang làm món gì vậy? Thơm quá.” Lạc Thần hít một hơi thật sâu, có chút đói bụng rồi.

“Ha ha, là cá chua cay, Dật ngài ấy rất thích ăn.” Nói đến người yêu, Tiêu Hàm tràn đầy ngọt ngào.

Lạc Thần bĩu môi, tình cảm của anh hai và chị dâu thật tốt, chỉ có người độc thân như cậu là đáng thương thôi à ~

“???” Lạc Thần khó hiểu khi thấy anh hai đưa cho mình một mâm đồ ăn.

“Bị ngu à, bưng đồ ăn ra.”

“À à.” Bưng thức ăn thì bưng thức ăn, có cần mắng mình thế không?

“Xong rồi.” Tiêu Hàm cuối cùng cũng làm xong nồi cá chua cay.

“Mẹ ơi ăn cơm. Ba đâu?” Lạc Thần bưng đồ ăn lên bàn xong, rồi đến phòng khách kêu mẹ Lạc ăn cơm.

“Ba con qua nhà chú Lâm, không có về nhà ăn cơm.” Mẹ Lạc đáp.

“Dạ.”

Chờ mẹ Lạc, Lạc Thần, còn có chồng chồng hai người Lạc Thần Dật Tiêu Hàm ngồi xuống rồi, người một nhà bắt đầu dùng bữa tối.

Bữa tối trôi qua trong tiếng nói chuyện không ngừng, mỗi một người kể ra những câu chuyện nhỏ trong cuộc sống của mình, không khí ấm áp vô cùng.

Dùng xong cơm tối, mẹ Lạc kêu Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm đi thử quần áo bà mới mua.

Lầu hai, phòng ngủ của hai chồng chồng.

“Dật, ngài đi ra ngoài đi, đừng dòm.” Tiêu Hàm đỏ mặt đẩy Lạc Thần Dật ra khỏi phòng tắm, thật xấu hổ, sao Dật cứ nhìn cậu thay đồ hoài vậy.

“Sao, Hàm Hàm muốn anh ra ngoài? Hửm?” Lạc Thần Dật cười tà tới gần Tiêu Hàm, ái muội nói bên tai cậu, “Hàm Hàm, có chỗ nào mà anh chưa thấy? Không cần ngại.” Nói xong liền cúi người cho Tiêu Hàm một nụ hôn sâu đúng tiêu chuẩn.

“Ngô....” Tiêu Hàm khẽ giãy dụa, mẹ còn đang chờ hai người họ mà.

Lạc Thần Dật cảm giác được Tiêu Hàm giãy giụa, càng thêm ôm chặt Tiêu Hàm, hẳn biết Hàm Hàm đang nghĩ gì, nhưng hương vị của Hàm Hàm rất thơm ngon, hễ đụng vào là không thể ngừng được.

“Ngô.... Ừm...” Tiêu Hàm đánh nhẹ vào Lạc Thần Dật, ưm mau buông cậu ra, nếu không buông ra thì sẽ cạ ra lửa đó >_<

“Hô, Hàm Hàm của anh.” Lạc Thần Dật buông Tiêu Hàm ra, hai người đều có chút động tình. Lạc Thần Dật thấy chưa đủ lại hôn môi Tiêu Hàm, “Hàm Hàm, Hàm Hàm, cục cưng của anh.”

Tiêu Hàm chỉ dựa vào ngực Lạc Thần Dật khẽ thở dốc, không nói gì.

Lạc Thần Dật ôm người yêu vào lòng, nếu không phải không hợp lúc, Lạc Thần Dật hận không thể hung hăng yêu thương người trong lòng.

Qua một hồi lâu, Tiêu Hàm lên tiếng, “Thôi nào Dật, mình mau thay quần áo xuống lầu đi, mẹ chắc đang sốt ruột lắm.”

“Tuân mệnh, Hàm Hàm của anh.” Lạc Thần Dật hôn hôn hai má Tiêu Hàm, rồi buông Hàm Hàm ra, hẳn cầm lấy quần áo bên cạnh, cùng Tiêu Hàm thay đồ.

....

Phòng khách.

“Mẹ ơi, sao anh hai với chị dâu thay quần áo lâu quá vậy?” Tuy ngoài miệng hỏi như thế, nhưng cái mặt không có ý gì tốt của Lạc Thần đã nói lên cậu đã biết, còn phải nói sao, anh hai và chị dâu nhất định ở trong đó ân ái.

“Ha ha, biết hết rồi còn bày đặt hỏi, đừng nói nữa, tụi nó xuống rồi kìa.”

Mẹ Lạc và Lạc Thần thấy môi Tiêu Hàm có chút sưng đỏ, hai người liếc nhau, cùng nở một nụ cười... “đáng khinh”.

“Khụ khụ.” Lạc Thần Dật cố ý khụ hai tiếng, chính là nhắc nhở mẹ và em hắn đừng có biểu hiện quá mức, hắn đích thị đã thân thiết với Hàm Hàm này giờ đó, sao nào?! (Mẹ Lạc và Lạc Thần đồng thanh: sao biết chúng ta đang nghĩ gì! Con/ Anh hai không hiểu tâm lý muốn nhiều chuyện là như thế nào đâu!! Lạc Thần Dật giật giật khoé miệng, mặt đầy vạch đen, tiếp tục trầm mặc không nói lời nào)

“À.” Mẹ Lạc thấy được “tín hiệu” Lạc Thần Dật phát ra, lập tức dời mắt ra chỗ khác, “A ~ Tiểu Hàm nhà tui mặc cái gì nhìn cũng đẹp hết vậy nè, đúng là trời sinh mà, hai đứa này thì không cần nói, mặc cái gì cũng đẹp, hai người các con rất xứng.”

Không phải mẹ Lạc khoe khoang, Lạc Thần Dật trời sinh như người mẫu mặc quần áo kiểu gì nhìn cũng đẹp, Tiêu Hàm cũng vậy, hai người chỉ cần mặc cái áo thun trắng thôi mà sáng ngời hơn hẳn, không thể không nói Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm xứng đôi cực, dù là khí chất hay tướng mạo, hai người cho người ta cái cảm giác họ chính là một đôi người yêu.

“Mẹ đừng nói vậy, ngượng lắm.” Tiêu Hàm nghe mẹ Lạc nói như vậy trong lòng thật cao hứng, không phải vì mẹ Lạc khen cậu mặc đồ đẹp, mà là do bà khen cậu và Dật xứng đôi, điều này làm cho cậu thật cao hứng.

“Mẹ nói rất đúng, Hàm Hàm mặc cái gì cũng đẹp. Trong lòng anh Hàm Hàm là đẹp nhất.” Lạc Thần Dật thâm tình nhìn Tiêu Hàm trước mắt.

Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, tràn đầy ỷ lại, đây là người yêu của cậu, người yêu cậu nhất trên đời.

“Đúng rồi, chị dâu.” Bị Lạc Thần Dật bỏ qua, Lạc Thần muốn tìm lại cảm giác tồn tại, “Lát nữa xuống phố ăn uống tìm món ngon đi, bữa nay về em còn chưa được ăn đó.” Lạc Thần lại nghĩ đến đồ ăn ngon, liền không nhịn được chảy nước miếng, mỹ thực chờ anh với ~

“Mày là heo à?” Lạc Thần Dật lạnh lùng nói ra một lời.

“Anh!!” Sao anh hai có thể nói hắn như vậy!!

“Dật, ngài không thể nói Lạc Thần như vậy được, muốn đi thì tụi mình đi.” Tiêu Hàm nhìn Lạc Thần Dật, mặt đầy chờ đợi.

“Được, không để ý tới nó nữa, Hàm Hàm muốn đi thì mình đi.” Lạc Thần Dật thân thiết nắm chóp mũi Tiêu Hàm, mặt đầy ôn nhu.

Lạc Thần bên cạnh đã sắp học máu bỏ mình, shit đây chính là phân biệt đối xử!!

Lạc Thần Dật mặc kệ Lạc Thần, hắn chỉ biết mọi thứ Hàm Hàm muốn đều để hắn thoải mái.

“Mẹ có muốn đi không?” Tiêu Hàm quay đầu hỏi ý mẹ Lạc.

“Được.” Mẹ Lạc vui vẻ đồng ý, lâu lâu cả nhà cùng đi ra ngoài cũng tốt.

Cứ thế, Lạc Thần Dật nắm tay Tiêu Hàm theo sau mẹ Lạc đi ra khỏi cửa. Lạc Thần mặt đầy buồn bực đi sau cùng, lái xe hướng đến phố ăn uống.

25. Chương 25

Ngày cứ thế trôi qua, trong nháy mắt đã đến sinh nhật của Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm. Đúng, không sai, Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm có chung ngày sinh nhật.

— nhớ lại ngày hôm đó —

Lạc Thần Dật ngồi trên sofa ôm lấy bảo bối Tiêu Hàm của hắn cùng xem TV.

“Oa, cái bánh thật lớn! Thật nhiều người, náo nhiệt quá đi!” Tiêu Hàm nhìn nhân vật chính trên TV đang tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, trên mặt tràn đầy hâm mộ.

Lạc Thần Dật ôm Tiêu Hàm thật chặt, hắn biết tại sao Hàm Hàm của hắn lại hâm mộ, hắn sao lại không sớm gặp được Hàm Hàm. Nếu đã sớm gặp, Hàm Hàm của hắn cần gì chịu khổ, may mắn hiện tại không quá trễ.

Hàm Hàm của hắn không cần hâm mộ người khác có tiệc sinh nhật, có người ở bên, bởi vì từ giờ trở đi Tiêu Hàm của hắn mỗi ngày đều có Lạc Thần Dật hắn làm bạn, không rời không bỏ, cho đến khi tóc bạc tuổi già.

Lạc Thần Dật nhẹ nhàng xoay Tiêu Hàm trong lòng làm cho cậu mặt đối mặt với hắn, thần sắc ôn nhu nói: “Hàm Hàm của anh, em không cần hâm mộ người khác, về sau anh và em sẽ cùng tổ chức sinh nhật.”

“Dạ, nhưng...” Tiêu Hàm tràn đầy ý lại tiến vào dựa sát lồng ngực ấm áp của Lạc Thần Dật, ngượng ngùng nói cậu không biết sinh nhật của mình là ngày nào, lâu quá rồi cậu đã quên mất.

Lạc Thần Dật ôn nhu hôn lên tóc Hàm Hàm, “Anh biết. Quên thì quên, sau này sinh nhật Hàm Hàm chính

là sinh nhật của anh nhé?”

“Dạ, được.” Hốc mắt Tiêu Hàm liền đỏ, cảm động đến nước mắt đều sắp tràn mi, cậu nói ra những lời này xong thì vùi mặt vào ngực Lạc Thần Dật, cảm nhận sự ấm áp vô cùng.

Lạc Thần Dật thấy ngực ướt át, cứng chiều nhìn người trong lòng, hẳn biết Hàm Hàm của hắn là cảm động phát khóc, hắn không lên tiếng an ủi, chỉ dùng tay nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Hàm. Cứ khóc, khóc đi, cứ để quá khứ trôi theo nước mắt. Hắn chỉ cho Hàm Hàm của hắn vì quá khứ mà khóc một lần cuối cùng. Từ nay về sau cho dù là khóc hay cười, Hàm Hàm của hắn đều phải vì Lạc Thần Dật đây, đương nhiên hắn sẽ không bao giờ làm Hàm Hàm khóc lóc vì khổ sở. Hắn sẽ khiến cho Hàm Hàm dù có khóc thì cũng là do vui vẻ, mà hết thấy là phải do Lạc Thần Dật hắn cho, Tiêu Hàm cả đời chỉ có thể là của Lạc Thần Dật.

Qua một hồi lâu, Tiêu Hàm ngẩng đầu, thấy ngực Lạc Thần Dật ướt mất một mảnh, ngượng ngùng nói: “Rất xin lỗi Dật, em làm ướt áo ngài mất rồi.”

“Đứa ngốc, đừng nói xin lỗi với anh, sau này cũng đừng.”

“Dạ.” Có lẽ bị sự ôn nhu trong mắt Lạc Thần Dật mê hoặc, Tiêu Hàm chủ động hôn Lạc Thần Dật một cái song lập tức buông ra.

Đương nhiên Lạc Thần Dật sẽ không bỏ qua phúc lợi dâng đến miệng, lúc này Lạc Thần Dật ôm chặt Tiêu Hàm cho cậu một nụ hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn. Sau khi nụ hôn nồng nhiệt kết thúc, hai chồng chồng đều đã động tình, kế tiếp không cần phải nói, nhất định chính là thời gian ân ái của hai người họ, cho nên chúng ta không nên quấy rầy.

Từ đó trở đi, ngày sinh nhật của Lạc Thần Dật chính là ngày sinh nhật của Tiêu Hàm. Người nhà họ Lạc cũng đều chấp nhận.

....

Phổng ngủ của hai chồng chồng.

Tiêu Hàm vẫn tỉnh lại trong cái ôm ấm áp của người yêu như mọi khi, ngọt ngào cười: “Dật chào buổi sáng và sinh nhật vui vẻ.”

“Chào buổi sáng, bảo bối của anh, chúc cục cưng đáng yêu của anh một sinh nhật vui vẻ.”

“Ừm, Dật, cái kia...”

“Hửm? Sao vậy Hàm Hàm?”

“Em chưa có chuẩn bị quà sinh nhật cho ngài.” Tiêu Hàm có chút buồn bực, cho dù Dật nói không cần nhưng chẳng lẽ thật sự không chuẩn bị ư, nếu đúng thế thì cậu chẳng phải là một người yêu tốt chút nào >_<

Thấy người yêu buồn bực, Lạc Thần Dật sang sảng cười, “Không cần. Chẳng phải hôm qua Hàm Hàm đã tặng cho anh món quà anh thích nhất sao?”

“???” Tiêu Hàm có chút nghi hoặc, cậu không nhớ mình tặng hồi nào.

“Ha ha.” Lạc Thần Dật bên tai Tiêu Hàm ái muội nói, “Tối hôm qua Hàm Hàm thiệt là nhiệt tình đó.”

Tiêu Hàm sưng sốt một hồi, sau đó mới phản ứng, xấu hổ đến đỏ cả mặt, Dật thiệt là! “Dật, mau dậy đi, còn phải chuẩn bị tiệc sinh nhật đó.” Tiêu Hàm nghĩ đến hôm nay là sinh nhật của mình và Dật, cậu rất vui.

“Hàm Hàm, không cần sốt ruột, em...” Tiếp theo Lạc Thần Dật không cần nói Tiêu Hàm cũng biết, bởi vì Dật Nho Nhỏ đang rất có tinh thần chọt chọt vào Hàm Nho Nhỏ cũng đang rất tinh thần của cậu.

Hai chồng chồng mắt to trừng mắt nhỏ xong, Lạc Thần Dật lên tiếng trước, “Hàm Hàm không thể trách anh, đây là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông vào mỗi buổi sáng.”

“Em biết, nếu thế ngài mau tự giải quyết đi.”

“Hửm?? Hàm Hàm xác định không giúp anh sao?” Lạc Thần Dật “đáng thương hề hề” nhìn Tiêu Hàm.

“...”

“Hàm Hàm.”

“...”

“Hàm Hàm.”

“Được rồi.” Tiêu Hàm bị bại bởi ánh mắt “đáng thương hề hề” của Lạc Thần Dật.

Đợi Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm giúp đối phương giải quyết vấn đề sinh lý đàn ông xong, Tiêu Hàm liền thúc giục Lạc Thần Dật rời giường.

“Được rồi, không thể không nói, Hàm Hàm thiệt là có tinh thần, quả nhiên tối hôm qua anh làm chưa đủ

sao? Sớm biết thế anh sẽ không buông tha cho em.” Lạc Thần Dật mặt đầy buồn bực, haizz, tại nghĩ cho hôm nay là sinh nhật của hai người bọn hắn cho nên chỉ làm một lần, hắn quả là một ông chồng biết săn sóc mà.

Tiêu Hàm mặc kệ Lạc Thần Dật lảm nhảm, cậu đứng dậy mặc quần áo sau đó đi đến phòng tắm, “Dật còn không mau đứng lên.”

“Ngay đây.” Nói xong Lạc Thần Dật nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo sau đó đi vào phòng tắm.

Đợi hai chồng chồng vệ sinh cá nhân, sau đó xuống lầu ăn sáng cùng ba mẹ Lạc và Lạc Thần ăn sáng. Nhà họ Lạc sau khi dùng cơm, bọn họ bắt đầu chuẩn bị tiệc sinh nhật cho hai chồng chồng.

Mọi người đều bận rộn, cuối cùng tiệc sinh nhật cũng được chuẩn bị xong. Mà bạn bè của hai chồng chồng cũng lục đục mang theo quà tới dự.

“Cậu Lạc, Tiêu Hàm sinh nhật vui vẻ.” Trương Lâm chúc mừng xong liền đưa quà cho Tiêu Hàm.

Tiêu Hàm tiếp nhận quà vui vẻ nói một tiếng, “Cảm ơn A Lâm.”

Lạc Thần Dật cũng gật đầu với Trương Lâm, tỏ vẻ cảm tạ, “Qua bên này đi.” Lạc Thần Dật ý bảo Trương Lâm vào phòng khách ngồi đi.

“Được thôi.” Trương Lâm đi đến phòng khách, nhân vật chính hôm nay không phải chỉ có mình y là bạn.

Không qua bao lâu, hai người Trình Huy Lâm Ngọc cũng mang theo món quà mà họ đã chuẩn bị đi đến nhà Lạc.

“A Dật, Tiêu Hàm, sinh nhật vui vẻ nhé.” Lâm Ngọc vừa chúc xong liền lặng lẽ kéo Tiêu Hàm qua một bên trò chuyện, hiện tại tình cảm giữa y và Tiêu Hàm rất tốt.

Trình Huy nhìn bóng dáng người yêu hồi lâu rồi mới nói với Lạc Thần Dật, “A Dật, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn, hình như gần đây mày sống thoải mái lắm hả?” Lạc Thần Dật trêu chọc.

“Ha ha, đó là đương nhiên.” Trình Huy vui tươi hơn hử nói, hắn và Ngọc hiện giờ thấm thiết lắm, ừm, đừng nhắc tới con đường theo đuổi vợ có bao nhiêu nhấp nhô, tóm lại, hiện giờ chú Lâm cũng đã “chịu” chấp nhận quan hệ giữa hai người, đương nhiên không cần phải nói, cuộc sống trở nên rất thoải mái, mỗi ngày có người mình yêu làm bạn quả thật rất rất rất hạnh phúc ~

Lạc Thần Dật nhìn Trình Huy đang ngơ ngẩn, hắn không nói gì.

Trình Huy ý thức được mình thất thố trước mặt bạn thân, không được tự nhiên “khụ” một tiếng, “Thôi, đừng ở đây tán gẫu nữa, đi vào trong nói tiếp.”

“Được.” Lạc Thần Dật gật đầu, cùng Trình Huy đi vào phòng khách, hẳn đứng đây là để chờ mấy đứa bạn của mình thôi. À đúng rồi, thằng oắt Lưu Khả vẫn chưa đến, còn tên nhóc thú vị Lạc Thần không biết đang vội cái gì mà tới giờ này vẫn không thấy bóng dáng. Quên đi, không chờ nữa, nếu có tới thì bọn nó sẽ tới, đâu phải là không biết đường.

Mà cái người không biết đang vội cái gì mà tới giờ này vẫn không thấy bóng dáng - Lạc Thần đang tự tay làm bánh ngọt cùng Lưu Khả. À đúng rồi, hiện tại Lưu Khả và Lạc Thần đã trở thành một đôi bạn thân thiết.

Qua nửa giờ sau, Lưu Khả và Lạc Thần về nhà Lạc.

“Anh hai, chị dâu. Chúc hai người sinh nhật vui vẻ. Chị dâu anh mau tới xem quà của em đi. Đây là bánh kem em tự làm, đảm bảo rất ngon miệng.” Vừa mới tới cửa mà Lạc Thần đã bô bô cái miệng, Lạc Thần Dật bất đắc dĩ nhìn thẳng em đang tiến tới phòng khách. Tên nhóc thú vị này tính tình vẫn như thế, muốn nói gì là nói, nhưng ở thương trường đây là điều tối kỵ, cần phải bỏ.

Lạc Thần vào tới phòng khách liền mở hộp bánh ra, may là Lạc Thần Dật tới ngăn, “Lát nữa đi hẳn mở.” Thấy Lạc Thần không hài lòng chu mỏ, Lạc Thần Dật nói thêm, “Được lắm. Mà làm rất tốt. Anh với Hàm Hàm đều thích.”

Tiêu Hàm cũng gật đầu, “Đúng, tôi rất thích!”

Lạc Thần vui vẻ, “Hên quá. Vậy là tốt rồi.”

Lưu Khả thừa cơ hội này đưa quà cho Lạc Thần Dật, chúc phúc, “Đàn anh, cậu Tiêu, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn.” Tiêu Hàm nói với Lưu Khả, xong rồi quay qua nói Lạc Thần Dật, “Dật...”

Lạc Thần Dật hiểu ý người yêu, hẳn biết cậu hay ngại ngùng, lại không ngờ Lưu Khả sẽ gọi cậu như vậy, “Được rồi, Lưu Khả thì gọi Hàm Hàm là được, không cần kêu xa lạ như vậy.”

“Được. Chào Tiêu Hàm, anh là Lưu Khả.”

“Chào anh, Lưu Khả.”

Mọi người ngồi trên sofa phòng khách nói chuyện suốt một ngày, không khí hoà hợp đến cực độ.

Hàn huyền một lúc lâu thì dì Trương lên gọi mọi người dùng bữa tối.

Mọi người lên tiếng trả lời, tất cả đều đi vào nhà ăn.

Nhà ăn.

Ba mẹ Lạc đã sớm ngồi ở vị trí trên cùng, bọn họ biết đám tiểu bối có nhiều muốn tán gẫu nên không muốn làm phiền.

Mọi người chào hỏi ba mẹ Lạc, sau đó bắt đầu dùng bữa.

Hôm nay là sinh nhật của Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm, Lạc Thần Dật không muốn làm lớn như trước đây, mời mấy người không thân thiết và chỉ có mối quan hệ làm ăn đến dự, cho nên hắn đã mời bạn của mình lẫn của Tiêu Hàm tổ chức một buổi tiệc nhỏ. Còn về phần người thân, hiện tại thân nhất chỉ có cậu út, nhưng mà y đã chạy tới nước F du lịch không thể trở về kịp, nhưng y vẫn gửi quà mừng về đây.

Mọi người dùng xong bữa tối liền đem bánh kem ra đốt đèn cầy, điều này làm Lạc Thần vui muốn điên. Cậu chạy đi lấy bánh kem mình làm tặng cho hai chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm cùng đèn cầy đã chuẩn bị sẵn. Tiêu Hàm vui vẻ nhận lời, Lạc Thần Dật cũng đáp ứng, về phần mấy người đến dự như Lâm Ngọc cũng không có ý kiến, miễn sao hai nhân vật chính vừa ý là được.

Mẹ Lạc bảo dì Trương đốt đèn cầy lên, Lạc Thần Dật thì cầm đèn cầy cắm lên bánh, “Hàm Hàm, ước đi em.”

“Dạ.” Tiêu Hàm nhắm mắt lại im lặng ước, “Điều ước thứ nhất của tôi là ba mẹ và bạn bè của tôi khỏe mạnh hạnh phúc. Điều ước thứ hai là tôi có thể trở nên mạnh hơn, có thể đuổi kịp bước tiến của Dật. Điều ước thứ ba là...” Tiêu Hàm không nói ra điều ước thứ ba của cậu là gì, cậu hy vọng cậu và Lạc Thần Dật có thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Tất nhiên các điều ước của Tiêu Hàm sẽ trở thành sự thật. Tôi dám đảm bảo đấy.

Tiêu Hàm mở mắt, xuyên qua ánh nền nhìn người yêu, “Dật, ngài mau ước đi.”

“Những điều mà Hàm Hàm ước chính là những điều mà anh muốn ước. Nhưng mà anh còn một điều ước nữa. Không biết Hàm Hàm có muốn biết hay không đây?”

“Muốn chứ.” Tiêu Hàm liên tục gật đầu, cậu rất muốn biết, Dật lúc nào cũng khơi gợi lòng hiếu kỳ của cậu.

“Ừ, điều ước của anh, chính là...” Lạc Thần Dật quỳ một chân xuống, từ trong túi áo lấy ra một hộp nhẫn, “Hàm Hàm, gả cho anh được không?”

Từ lúc Lạc Thần Dật quỳ xuống, Tiêu Hàm đã kinh ngạc không nói nên lời, cậu biết Lạc Thần Dật muốn nói gì, cậu bằng lòng. Cho nên khi Lạc Thần Dật nói ra Tiêu Hàm liền liên tục gật đầu,

“Em bằng lòng, Dật, em bằng lòng.”

“Ha ha, thế thì Hàm Hàm đã chính thức là của anh rồi nhé.” Lạc Thần Dật xỏ nhẫn vào ngón áp út của Tiêu Hàm. Ừm, Hàm Hàm đeo nhẫn nhìn thật đẹp mắt. Tiêu Hàm cũng lấy ra chiếc nhẫn còn lại đeo vào ngón áp út của Lạc Thần Dật.

Lạc Thần Dật ôm lấy Tiêu Hàm. Hạnh phúc tràn đầy.

“Ê, thôi nên đi chứ. Cưới đi cưới đi!!”

“Cưới! Cưới!”

“Mau cưới đi!”

Lạc Thần Dật và Tiêu Hàm nhìn nhau cười, đồng thời thổi tắt ngọn nến, “Được rồi, ăn bánh kem đi.”

Mọi người chơi tới khuya mới chịu về nhà. Ba mẹ Lạc đã sớm đi ngủ, họ đã sớm quen với việc ngủ sớm dậy sớm.

Trong phòng ngủ của chồng chồng hai người, Lạc Thần Dật nhìn người yêu đang ngủ say, ôn nhu hôn lên cái trán của Tiêu Hàm, “Bảo bối của anh, mơ đẹp nhé.” Tuy rằng hôm nay cầu hôn không có tí gì là lãng mạn, nhưng hẳn biết Hàm Hàm thích. Còn hoa hoè gì đó, Hàm Hàm không thích mà hẳn cũng không thích.

Hắn đã cho Hàm Hàm lời hứa cả đời, cho dù là trước đây hay hiện tại, hoặc là thật lâu về sau.

.....

Tại giáo đường nào đó ở Hà Lan.

Chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm nhận giấy kết hôn ngay sau khi cử hành hôn lễ tại lễ đường.

Đến tham gia vẫn là mấy người bạn thân thiết, ba Lạc mẹ Lạc, à, còn có cậu út mà Tiêu Hàm chưa gặp bao giờ.

Chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm dưới sự chứng kiến của người nhà và bạn bè, trước mặt cha sứ lập nên lời thề vĩnh cửu.

Sau khi kết hôn, hai người đi hưởng tuần trăng mật trên toàn thế giới, bọn họ lưu lại niềm hạnh phúc của mình khắp mọi nơi.

Cứ thế, những ngày tháng hạnh phúc của chồng chồng Lạc Thần Dật Tiêu Hàm liền trôi qua. Có lẽ sau này sẽ không còn thứ gọi là kích tình, có lẽ về sau vì cuộc sống mà họ sẽ cãi nhau, có lẽ sau này cuộc sống sẽ không như ý muốn, nhưng tôi tin, hai người sẽ hạnh phúc và bình thản an ổn mãi mãi về sau.

26. Chương 26: Ngoại Truyện 1

Con tên là Lạc Bảo Bảo, năm nay năm tuổi. Con có tận hai người cha, cả hai đều rất thương con, ông nội bà nội cũng rất thương con, các chú cũng rất thương con.

Con lớn lên trong tình yêu thương của mọi người, nhưng con vẫn có một phiền não, đó là ba Lạc không cho con ngủ chung với ba nhỏ. Ba bảo đàn ông con trai là phải như vậy, phải quen với việc ngủ một mình, không thể lúc nào cũng ngủ chung với ba được.

Con rất buồn, con muốn trở thành một người đàn ông nhưng con cũng muốn ngủ chung với ba nhỏ. Con đã hỏi mấy người bạn của con, tại sao họ bảo đều ngủ chung với ba mẹ. Mà cậu út lén lén nói cho con biết, ba Lạc không muốn ba nhỏ ngủ chung với con là vì ba muốn độc chiếm cái ôm của ba nhỏ.

Hừ, con quyết định không để ý tới ba Lạc suốt một ngày, ba thật hư >_<

.....

“Bảo Bảo ơi, xuống đi con. Mình đi qua nhà chú Trình của con đó.” A, ba nhỏ con yêu nhất gọi con xuống, con phải mau xuống lầu thôi.

“Con xuống đây, ba nhỏ, đợi con....” Rầm rầm rầm, con vui vẻ chạy xuống lầu.

“Lạc Bảo Bảo! Ba đã nói bao nhiêu lần rồi hả?! Không được chạy trên cầu thang, nếu bị té thì làm sao bây giờ?! Hả?!” Lạc Thần Dật nhìn đứa con trốn sau lưng người yêu làm mặt quỷ với mình, bắt đắc dĩ nói, “Lạc Bảo Bảo, đừng tưởng trốn sau lưng ba nhỏ là con sẽ bình an vô sự. Bây giờ ba nói gì con có nghe không?!”

“Nghe mà. Lần sau con sẽ không làm thế nữa.” Con ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai, lần sau sẽ không tái diễn. Trước đây có một lần Tiểu Bàn chạy trên cầu thang và bị té, khóc rất thương tâm. Con hỏi đau không, cậu ấy bảo rất đau, nên giờ con cũng không muốn bị giống thế

“Ha ha, Bảo Bảo thật ngoan.” Tiêu Hàm mỉm cười vuốt ve tóc Lạc Bảo Bảo.

“Dạ, ba nhỏ ơi, con rất ngoan, có được thưởng gì không ạ?”

“Có ~” Tiêu Hàm nhìn Lạc Bảo Bảo mặt đầy “cầu hôn”, cậu cười hôn hôn hai má bé, cục cưng của cậu thật đáng yêu.

“Thôi được rồi, chúng ta mau đi thôi. Kéo mắt công bọn A Huy chờ sốt ruột.” Lạc Thần Dật vừa ôm lấy người yêu vừa nắm tay Lạc Bảo Bảo đi đến gara. Nếu hắn không lên tiếng ngăn cản thì Hàm Hàm và nhãi con Lạc Bảo Bảo có thể chơi trò hôn qua hôn lại suốt một ngày, Tiêu Hàm chỉ hôn Lạc Bảo Bảo, đã lâu rồi không có hôn hắn.

“Đi thôi ~” Tiêu Hàm thấy Lạc Thần Dật ghen tuông, cười hôn Lạc Thần Dật một cái, thật là, ngay cả con mình mà cũng ghen cho bằng được. Tiêu Hàm ở bên tai Lạc Thần Dật khẽ nói, “Dật...”

Lạc Thần Dật cảm thấy mỹ mãn mà cười, “Hàm Hàm, mau lên xe đi.” Lạc Thần Dật thấy Lạc Bảo Bảo lại ngồi lên vị trí phó lái, nơi đáng lý ra Tiêu Hàm phải ngồi, “Lại không nghe lời hả? Xuống phía sau ngồi đi.”

“Biết rồi mà.” Bé ngoan ngoan trèo ra phía sau, bé quả là một đứa trẻ rất ngoan ngoan.

Đợi người yêu và con trai ngồi an ổn xong, Lạc Thần Dật lái xe xuất phát.

“Ba nhỏ, ba nhỏ, con kể ba nhỏ nghe một chuyện nè. Hôm bữa Tiểu Bàn lại chọc người ta khóc, giáo viên phê bình nó rất lâu. Đúng rồi đúng rồi, thầy khen con viết chữ rất đẹp, còn thưởng cho con một bông hồng nữa.”

“Bảo Bảo thật giỏi, chừng nào về nhà ba nhỏ sẽ nấu món con thích nhé.”

“Dạ được. Con muốn ăn cá chua cay, chú bác sĩ nói con có thể ăn lại rồi. Con thật sự rất muốn ăn món này. Mà tại lần trước bị bệnh, chú bác sĩ dặn không thể ăn đồ chua cay, con chỉ có thể nhìn ba Lạc ăn. Nghĩ đến món cá chua cay của ba nhỏ, nước miếng của con liên chảy ra. Hay quá, tối này là có thể ăn rồi.”

“Vậy Bảo Bảo có cho ba ăn chung không?” Tiêu Hàm cười hỏi.

“Có chứ, sẽ cho ba và ba nhỏ ăn chung.” Ba Lạc mặc dù có hơi hung dữ, nhưng thật ra cũng rất thương bé.

“Con thành nhóc này, quả là không uống ba thương yêu con.” Lạc Thần Dật đã sớm biết Lạc Bảo Bảo sẽ trả lời như thế. Dù Lạc Bảo Bảo có hơi nghịch ngợm nhưng mà nó vẫn có rất nhiều ưu điểm, kính già thương trẻ, biết phải chia sẻ, không hổ là con của hắn và Hàm Hàm.

“...”

“....”

Theo suốt đường đi, cùng con trai và “vợ” yêu cười vui, rất nhanh đã tới nhà Trình Huy.

....

“Bảo Bảo, lại đây cho chú nhìn cái nào.” Lạc Thần Dật vừa đậu xe xong, Lâm Ngọc liền bước tới muốn ôm Lạc Bảo Bảo.

“Chú Lâm, con rất chú đó. Chú có nhớ Bảo Bảo không?” Lạc Bảo Bảo trong lòng Lâm Ngọc làm nũng, bộ dáng này đáng yêu cực.

“Có nhớ con. Nhưng mà Bảo Bảo, hình như con nặng hơn rồi phải không?” Lâm Ngọc thử cân sức nặng của Lạc Bảo Bảo trong lòng mình, trêu ghẹo.

“Không có không có, Bảo Bảo không có nặng, không tin thì chú cứ hỏi ba nhỏ đi.” Lạc Bảo Bảo vừa nghe Lâm Ngọc nói bé nặng, dùng sức lắc cái đầu nhỏ, bé không có nặng đâu mà, “Ba nhỏ, Bảo Bảo đâu có nặng đúng không?”

“Bảo Bảo đừng lắc nữa. Bảo Bảo không có nặng.” Tiêu Hàm cười, nhận lấy Lạc Bảo Bảo từ Lâm Ngọc, ôm bé vào lòng.

“Hi hi, ba nhỏ ~” Bé thích ba nhỏ nhất ~

“Bảo Bảo không thích chú. Chú buồn quá đi...” Trình Huy ở cạnh có hơi “ghen” nói.

“Không có không có, Bảo Bảo cũng thích chú mà.” Lạc Bảo Bảo quơ quơ tay nhỏ ý bảo Trình Huy đi qua bên đây đi, “Chụt ~ Bảo Bảo hôn một cái.”

Trình Huy được Bảo Bảo thơm một cái, cười cười vuốt tóc Lạc Bảo Bảo, “Nhóc quỷ lanh lợi này.”

“Haizz, xem ra Bảo Bảo vẫn là thích chú Trình anh, làm sao mà thích em cho được?”

“Không có không có, Bảo Bảo cũng thích chú Lâm, chụt ~” Lạc Bảo Bảo cũng cho Lâm Ngọc một cái thơm đầy nước miếng.

“Bảo Bảo ngoan quá, đi thôi, mình đi tìm anh thôi.”

“Dạ, đi tìm anh.” Lạc Bảo Bảo hôn hờ vỗ tay.

“Bảo Bảo, đừng trong lòng ba nhỏ con nhích tới nhích lui, nếu không ba nhỏ sẽ không bế con được đâu. Thôi, lại đây ba bế.” Lạc Thần Dật nhìn Lạc Bảo Bảo rất có sức sống trong lòng Tiêu Hàm, ôm lấy bé, chắc chắn, thằng nhóc này lại nặng hơn rồi, nhưng mà hắn không thể nói ra, nhóc con này rất dễ ý tới cân nặng, nếu biết mình nghĩ nó mập, chắc, chắc sẽ không muốn ăn cơm.

Lạc Bảo Bảo ngoan ngoãn rúc vào lòng Lạc Thần Dật, không có nhích tới nhích lui, nếu ba đã bảo không được lộn xộn mà bé vẫn còn lộn xộn, ba nhất định sẽ ăn hết cá chua cay ba nhỏ làm, bé còn lâu mới để ba có được cơ hội đó.

.....

Phòng khách nhà Trình.

“Trình Trình xuống con ơi, Bảo Bảo đến rồi.”

“Con nghe rồi.” Trình Tử Hàm vừa nghe Lạc Bảo Bảo đến đây, vội vàng làm xong bài tập trước mắt sau đó mau đi xuống lầu.

“Anh, anh, anh, anh, anh....” Lạc Bảo Bảo nhìn Trình Tử Hàm đi xuống lầu, liền kêu anh anh anh anh không ngừng, “Ba, ba mau thả con ra, con muốn chơi với anh.”

Lạc Thần Dật nhướng mi, nhẹ nhàng thả Lạc Bảo Bảo xuống đất, nhìn Lạc Bảo Bảo đứng ổn xong là lập tức chạy ngay đến ôm lấy Trình Tử Hàm. Hắn vẫn chưa hiểu vì sao mỗi lần thấy Trình Tử Hàm Bảo Bảo liền gấp gáp muốn chơi với nó, chơi hăng say đến nỗi quăng hắn và Hàm Hàm ra sau đầu.

“A? Trình Trình hôm nay không đi với chú Lâm sao?” Tiêu Hàm nhìn Trình Tử Hàm hỏi, bình thường vào lúc này Trình Tử Hàm đã qua nhà chú Lâm, nếu Bảo Bảo mà biết Trình Tử Hàm có ở nhà thì đã không ồn ào tới vậy.

“À, bên ba anh muốn qua nhà cậu anh. Trình Trình không muốn đi, nó nói nó muốn chơi với Bảo Bảo, đã lâu không có chơi với Bảo Bảo, nó rất nhớ Bảo Bảo.” Lâm Ngọc cười đáp.

“Đúng đó, anh rất nhớ Bảo Bảo.” Trình Tử Hàm gật đầu, cậu rất nhớ Bảo Bảo, hai tuần rồi vẫn chưa được chơi cùng bé.

“Em cũng nhớ anh.” Bảo Bảo ngọt ngào nói.

“Ha ha, biết tình cảm anh em mấy đứa sâu đậm rồi, đi chơi đi.”

“Dạ.” Trình Tử Hàm nói xong, kéo bàn tay nhỏ bé của Lạc Bảo Bảo đi chơi trò chơi.

Hết ngoại truyện 1.

27. Chương 27: Ngoại Truyện 2

“Bảo Bảo thật đúng là thích Trình Trình, hể mà thấy Trình Trình là sẽ quên mất chúng ta.” Tiêu Hàm có chút “ghen”.

“Ha ha, đúng vậy. Trình Trình cũng rất thích Bảo Bảo.” Lâm Ngọc cười.

Tiêu Hàm nhìn hai đứa nhỏ Trình Tử Hàm và Lạc Bảo Bảo vui vẻ chơi đùa, cảm thán, “Thời gian trôi qua thật mau, đảo mất một cái đã 5 năm trôi qua. Bảo Bảo cũng từ tiểu bảo bảo trở thành đại bảo bảo.”

“Đúng vậy, nhớ cái lúc hai người mới ôm Bảo Bảo từ cô nhi viện về, lúc đó nó nhỏ xíu, nhìn rất đáng yêu. Anh và Ngọc không dám ôm nó, sợ không cẩn thận làm Bảo Bảo bị thương. Hiện tại đã lớn thành vậy rồi, vẫn đáng yêu như hồi xưa.” Trình Huy nhớ tới lần đầu tiên hân và Ngọc gặp Lạc Bảo Bảo, Bảo Bảo mềm mại nho nhỏ, bọn họ ngay cả ôm cũng không dám ôm, sợ không cẩn thận sẽ làm bé bị thương, sau này bọn họ vẫn chưa dám ôm em bé nào.

“Bảo Bảo trước đây rất dính người. Em chỉ rời đi một chút là nó liền khóc quấy tìm em. Nhìn nó lúc khóc làm cho người ta rất đau lòng.” Tiêu Hàm vừa nhắc tới Bảo Bảo, lập tức hoá thân vào một cái máy nói, “Có lẽ tụi em và Bảo Bảo có duyên. Khi em và Dật đi đến trại mồ côi, mới liếc một cái là thấy ngay bé Bảo Bảo đang khóc quấy. Bảo Bảo quả thật rất thích em, em vừa đi qua, Bảo Bảo nhìn thấy em liền ngừng khóc. Viện trưởng bảo em và Bảo Bảo có duyên, nên mới đặc biệt thích em.”

“Đúng vậy, đặc biệt thích!” Lạc Thần Dật nói, thật ra là chỉ thích mỗi Hàm Hàm. Hàm Hàm mà rời đi một lát, Bảo Bảo liền khóc nháo, ai dỗ cũng không nín. Hàm Hàm lại gần, Bảo Bảo lập tức ngừng khóc, còn cười rất vui vẻ.

“Ha ha, có điều đứa nhỏ phiền phức này quả thật rất có sức sống.” Trình Huy nhớ tới bộ dáng bất đắc dĩ của Lạc Thần Dật khi mới chăm sóc Lạc Bảo Bảo, không khỏi bật cười, ha ha, cũng may lúc nhận nuôi Trình Trình thì con nó đã ba tuổi, không phiền chút nào.

Lạc Thần Dật dường như không chút để ý liếc Trình Huy, “Sao thế A Huy, có vẻ cậu hơi vui nhỉ? Hừm?”

“Khụ khụ, không có không có.” Trình Huy tranh thủ phủ nhận, đùa à, lỡ mồm mà nhận một cái là Lạc Thần Dật sẽ cho hân mấy chiêu, hân cũng không muốn bị đánh, hân chưa từng luyện mấy ngón võ bao giờ.

“Bảo Bảo không có phiền. Bảo Bảo rất ngoan.” Tiêu Hàm không rõ vì sao ai cũng nói Bảo Bảo rất phiền, cậu thì không cảm thấy như vậy, Bảo Bảo nhà cậu là ngoan nhất.

“Đúng, không phiền.” Lạc Thần Dật dừng một chút, “Không phiền. Đút sữa cho nó thì không chịu uống, thay tã cũng không để người ta thay, nó khóc làm cho người ta rất đau lòng, còn nữa, không có ai ở cạnh sẽ khóc, lúc ngủ thì phải có người ngủ chung mới chịu ngủ, mà cho nó qua giường của nó thì nó liền khóc... Tóm lại cũng không “phiền” lắm đâu.” Quan trọng nhất, Lạc Bảo Bảo ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt “vợ chồng” của Lạc Thần Dật hần và Hàm Hàm.

“A? Có ư? Em không thấy vậy.” Tiêu Hàm nói, được rồi, bỏ qua. Bảo Bảo lúc ở bên cậu rất ngoan, không khóc không quấy, đói bụng thì kêu “ba ơi...”, hoặc là khi muốn tè thì sẽ dùng bàn tay nhỏ khều khều mình. A ~ Bảo Bảo nhà cậu sao có thể ngoan và đáng yêu đến thế ~

“...” Được rồi, Lạc Thần Dật không lên tiếng, Hàm Hàm nói ngoan thì ngoan, dù có phiền thì cũng là “đã từng”. Lạc Bảo Bảo đã được năm tuổi, hiện tại rất ngoan, đương nhiên ngoại trừ những lúc “xâm phạm” quyền lợi của hần – quyền lợi ngủ chung với Tiêu Hàm, nếu “xâm phạm”, nhóc con đó còn không thèm nhìn hần một cái.

Mà Hàm Hàm thấy Lạc Bảo Bảo đáng thương, đáng lẽ ra chỉ có một ngày mà thành ngủ chung cả một tuần! Hần rất vất vả mới làm cho Bảo Bảo đồng ý ngủ một mình, cũng không thể kiếm cớ khô ba năm thiêu một giờ.

Mọi người lại hàn huyên một ít chuyện vặt trong cuộc sống, bất quá phần lớn vẫn là hai cục cứng nhà bọn họ, đơn giản lại là: “Bảo Bảo nhà em đi học giỏi lắm, lại được thưởng một bông hoa.” “Trình Trình nhà anh rất thông minh, kỳ thi lần này lại đứng hạng nhất.” Tuy rằng đều đem con mình ra khoe khoang, nhưng bọn họ vẫn xem con đối phương như con của mình, cũng yêu thương như con mình.

Tiêu Hàm nhìn đồng hồ, ồ, đã qua một tiếng rồi sao, “Bảo Bảo, Trình Trình hai đứa khát chưa? Hay đói? Mau lại đây, khoan chơi đã, lại đây uống miếng nước đi.”

“Dạ ba nhỏ.” Lạc Bảo Bảo nghe lời buông mảnh xếp hình bằng gỗ trong tay xuống.

“Chú, ba, mọi người đợi con lát.” Trình Tử Hàm cũng buông miếng gỗ trong tay, lấy khăn tay lau cho sạch sẽ bàn tay nhỏ bé của Lạc Bảo Bảo. Lau xong mới nắm tay Lạc Bảo Bảo đi vào phòng khách.

....

“Qua đây, Bảo Bảo qua ngồi với ba, để anh Trình Trình ngồi với ba của anh Trình Trình.” Tiêu Hàm nói Bảo Bảo ngồi với cậu và Dật. Nếu để Bảo Bảo ngồi chung với Trình Trình, nhất định sẽ không ăn uống gì hết mà ngồi nói chuyện suốt.

“Ba nhỏ, Bảo Bảo không thể ngồi chung với anh sao?” Lạc Bảo Bảo “đáng thương hề hề” nhìn Tiêu Hàm.

“Được được được, Bảo Bảo phải ngoan.” Tiêu Hàm vừa nhìn thấy biểu tình đáng thương của Lạc Bảo Bảo là lập tức nhượng bộ đồng ý.

“Chụt ~” Lạc Bảo Bảo cho Tiêu Hàm một cái thơm thật to, “Ba nhỏ tốt bụng nhất.” Dứt lời liền dặt tay Trình Tử Hàm qua một chỗ khác của ghế sofa ngồi xuống.

Tiêu Hàm vuốt hai má được Lạc Bảo Bảo hôn, “Bảo Bảo ngoan, muốn ăn gì chưa? Đừng có vừa chơi vừa ăn có biết chưa? Đợi ba đi làm đồ ăn cho con, chịu không?”

“Dạ, Bảo Bảo đã biết, ba nhỏ làm cánh gà đi, anh thích ăn.” Lạc Bảo Bảo ôm “vật chuyên dụng” của mình nói.

“Đã biết.” Tiêu Hàm đi qua thân thiết nắm cái mũi nhỏ của Lạc Bảo Bảo, “Ba đi làm cơm.” Dứt lời, Tiêu Hàm xoay người đi vào phòng bếp. Đây tuy không phải là nhà của cậu nhưng cậu rất rành rồi, hơn nữa cậu nấu ăn ở nhà Lâm Ngọc Trình Huy không phải mới lần một lần hai.

Về phần Lạc Thần Dật không đi hỗ trợ, là vì hắn và Tiêu Hàm đã thoả thuận. Lúc Tiêu Hàm nấu cơm, hắn sẽ canh chừng Lạc Bảo Bảo, tới khi hắn nấu cơm, thì đổi lại là Tiêu Hàm ngồi chơi với Lạc Bảo Bảo. Nhưng cơ hội hắn nấu cơm không nhiều lắm, bởi vì Lạc Bảo Bảo không thích ăn đồ hắn nấu --||

Hắn còn nhớ lần đầu tiên Lạc Bảo Bảo ăn đồ ăn hắn làm, không chỉ có phun ra, còn liên mồm nói, “Thật khó ăn, ba nấu thật khó ăn. Bảo Bảo không muốn ăn. Bảo Bảo không ăn. Bảo Bảo muốn ăn đồ ăn ba nhỏ làm...” Lạc Thần Dật nghe xong mặt đều đen lại, nếu không phải Lạc Bảo Bảo còn nhỏ, hắn đã sớm đánh nó rồi. Phải biết rằng Hàm Hàm chưa bao giờ chê đồ ăn của hắn khó ăn, hắn cũng không thấy khó ăn, quên đi, hắn còn lâu mới so đo với nhãi con Lạc Bảo Bảo này.

(Bạn tác giả đã lâu không xuất hiện: Cậu dám so đo sao?)

Lạc Thần Dật: Dám, mắc mớ gì không dám.

Tiêu Hàm: Dật, ngài nói cái gì? Em nghe không rõ.

Lạc Thần Dật: Không, Hàm Hàm, anh cái gì cũng không nói.

Bạn tác giả: Xuýt, tôi chỉ biết cậu không dám.

Lạc Thần Dật + Tiêu Hàm: từ đâu đến thì cút về nơi đó giùm, đi mau, đừng có ở đây làm Bảo Bảo sợ.

Bạn tác giả bị vút bỏ ngồi tự kỉ vẽ vòng tròn)

Bị người yêu “vút bỏ” để đi làm cơm, hai người Lạc Thần Dật và Trình Huy liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt đối phương có chút “ghen ghét”. Giữa hai bọn họ nào có gì để tán gẫu, trừ công chuyện, chứ mấy việc còn lại công tư rõ ràng, đơn giản là chuyện người nhà Bảo Bảo với người nhà hắn, nếu không thì còn về chuyện gì nữa.

Trong lúc Lạc Thần Dật và Trình Huy “không trò chuyện” thì Lạc Bảo Bảo và anh bé Trình Tử Hàm nói chuyện rất ríu rít.

“Rột rột....” Lạc Bảo Bảo ôm bình nước hình gấu của mình uống một hớp nước, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào nói với Trình Tử Hàm, “Anh ơi, anh kể cho Bảo Bảo chuyện cổ tích được không? Bảo Bảo rất thích nghe anh kể.”

“Được, Bảo Bảo ăn no, anh sẽ kể chuyện cổ tích cho Bảo Bảo nghe. Ừm, chuyện nàng tiên cá nhé?”

“Dạ được.” Lạc Bảo Bảo ngoan ngoãn gật đầu, anh kể chuyện gì bé đều thích, ừm, còn có ba nhỏ cũng thế nữa. Về phần ba và hai chú, không phải bé không thích, mà là khi nghe thì không thích bằng hai người này.

“Này, Bảo Bảo không thể cầm thẳng đồ ăn được. Bảo Bảo chưa có rửa tay, không thể lấy.” Trình Tử Hàm ngăn cản bàn tay nhỏ bé đang có ý định “chôm chìa”.

“Đâu có, tay Bảo Bảo sạch mà, anh nhìn nè.” Lạc Bảo Bảo chìa bàn tay nhỏ tròn tròn nộn nộn cho Trình Tử Hàm xem, “Anh, tay Bảo Bảo không bẩn.”

“Ừ, không bẩn.”

“Ừm, tay Bảo Bảo không bẩn, vậy Bảo Bảo có thể ăn chưa?” Lạc Bảo Bảo nhìn điểm tâm mỹ vị trên bàn, nuốt nuốt miếng, mấy món điểm tâm này trông thật ngon, Bảo Bảo rất thích ăn.

“Bé mèo tham ăn, anh dắt em đi rửa tay. Rửa tay xong mới được ăn.”

“Dạ.” Lạc Bảo Bảo ngoan ngoãn để Trình Tử Hàm nắm tay đi đến phòng tắm. Điểm tâm ngoan, chờ Bảo Bảo quay lại, một ngụm ăn hết mây luôn.

Phòng tắm.

Lạc Bảo Bảo đứng trên chiếc ghế nhỏ mà Trình Tử Hàm chuẩn bị cho bé, ngoan ngoãn để Trình Tử Hàm giúp bé rửa tay.

“Bảo Bảo, tay kia nào.” Trình Tử Hàm cẩn thận lau khô tay trái Bảo Bảo sạch sẽ, sau đó thì đổi qua bên tay phải.

“Được rồi, tay Bảo Bảo đã sạch. Anh, mình ra ngoài ăn đi.”

“Ha ha, đợi tí, đợi anh rửa tay cái đã.” Trình Tử Hàm vừa nói với Lạc Bảo Bảo vừa rửa tay.

Phòng khách.

Trình Huy nhìn hai đứa Lạc Bảo Bảo, Trình Tử Hàm tay trong tay đi vào phòng tắm, nói, “A, A Dật, có phải Trình Trình nhà tao xem Bảo Bảo nhà mày là cô dâu của nó rồi không? Mày coi bộ đáng cưng chiều của nó kìa.”

Lạc Thần Dật cũng biết Lạc Bảo Bảo và Trình Tử Hàm trong đó có “tình cảm”, “Có lẽ, ai biết chuyện về sau.”

Trình Huy gật đầu đồng ý với cách nói của Lạc Thần Dật, “Nếu mà sau này bọn nó đến bên nhau, vậy chúng ta thân càng thêm thân.”

“Ha ha, nói vậy thì còn sớm quá.” Lạc Thần Dật cười, nói sớm làm chi. Nếu như về sau Lạc Bảo Bảo thật sự cùng Trình Tử Hàm trở thành một cặp, bọn họ đương nhiên sẽ chúc phúc cho tụi nó, họ chỉ hy vọng con mình hạnh phúc vui vẻ.

Lạc Bảo Bảo và Trình Tử Hàm không biết mấy người cha đang bàn về chuyện chung thân đại sự của tụi nó. Hiện tại hai đứa đã rửa tay xong và đi ra khỏi phòng tắm, Lạc Bảo Bảo liền tức tốc bóc một miếng điểm tâm thơm lừng bỏ vào miệng, ưm, ngon quá, dù có ăn bao nhiêu vẫn thấy ngon.

“Bảo Bảo, ăn từ từ, không ai giành với em hết.” Trình Tử Hàm cương chịu nhìn Lạc Bảo Bảo, đúng, là “cưng chiều”, các bạn không có lầm.

“Dạ dạ.” Lạc Bảo Bảo gật đầu, bé sẽ từ từ ăn, bé cũng không muốn bị ghen, vì mắc ghen sẽ khổ lắm.

Lạc Thần Dật và Trình Huy nhìn đám Bảo Bảo, cả hai liếc nhau, đều cười mà không nói.

“Mọi người mau tới ăn cơm.” Tiêu Hàm bưng đồ ăn đặt lên bàn xong rồi nói với mấy người trong phòng khách.

“Tới đây.” Mọi người lên tiếng trả lời, đi vào phòng ăn.

Trong bữa cơm trưa mỹ vị, thỉnh thoảng tán gẫu một chút chuyện vặt, còn nói hai nhà chiều nay sẽ đi công viên giải trí, sau đó buổi tối sẽ quay lại nhà Trình Huy làm ba chuyện linh tinh, không khí cực kỳ ấm áp.

Cuộc sống chính là mỗi ngày bình thản vui vẻ, lâu lâu có thêm chút lãng mạn, thế là đủ.

Hết ngoại truyện 2.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-chieu>